

Bruksela, 13 września 2023 r.
(OR. en)

12965/23

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2023/0321(CNS)

FISC 191
ECOFIN 870
IA 224

WNIOSEK

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	13 września 2023 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2023) 532 final
Dotyczy:	Wniosek - DYREKTYWA RADY w sprawie działalności gospodarczej w Europie: Ramy opodatkowania dochodu (BEFIT)

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2023) 532 final.

Załącznik: COM(2023) 532 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 12.9.2023 r.
COM(2023) 532 final

2023/0321 (CNS)

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**w sprawie działalności gospodarczej w Europie: Ramy opodatkowania dochodu
(BEFIT)**

{SWD(2023) 308 final} - {SWD(2023) 309 final}

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

• Przyczyny i cele wniosku

Wniosek w sprawie BEFIT ogłoszono w maju 2021 r. w komunikacie w sprawie opodatkowania działalności gospodarczej w XXI wieku¹. Wniosek ten uwzględniono też w programie prac Komisji na 2023 r.²; jest on również istotny z punktu widzenia zasobów własnych, jak określono w komunikacie w sprawie kolejnej generacji zasobów własnych dla budżetu UE z 2021 r.³

Idea opracowania wspólnych ram podatku dochodowego od osób prawnych, które wspierałyby rynek wewnętrzny, była zawsze obecna w historii Unii, a po raz pierwszy pojawiła się w dokumentach programowych Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej już w latach 60. XX wieku. Obchodzimy 30-lecie funkcjonowania rynku wewnętrznego, a nadal nie istnieją jednak wspólne zasady obliczania dochodu do opodatkowania przedsiębiorstw prowadzących działalność w Unii. W związku z tym przedsiębiorstwa muszą dostosować się do (nawet) 27 różnych krajowych systemów podatkowych, co utrudnia im prowadzenie działalności gospodarczej w całej Unii i sprawia, że jest ono kosztowne. Złożoność poszczególnych systemów podatkowych i występujące między nimi rozbieżności stwarzają nierówne warunki działania, a także zwiększają niepewność podatkową i koszty przestrzegania przepisów prawa podatkowego dla przedsiębiorstw prowadzących działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim. Ma to negatywny wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego, ponieważ zniechęca do inwestycji transgranicznych i stawia unijne przedsiębiorstwa w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej w porównaniu z przedsiębiorstwami działającymi na rynkach o porównywalnej wielkości w innych częściach świata.

Ponadto zasada ceny rynkowej w ustalaniu cen transferowych, którą stosuje się do wyceny transakcji między przedsiębiorstwami powiązanymi, nie tylko prowadzi do wyższych kosztów i długich sporów, ale również opiera się na dostępności porównywalnych transakcji, co sprawia, że jest ona mniej precyzyjna, zwłaszcza w przypadku transakcji dotyczących wartości niematerialnych i prawnych (patenty, znaki towarowe, wartość firmy itp.), ponieważ mają one niepowtarzalny charakter. Przez to podstawa opodatkowania państw członkowskich jest mniej stabilna, a przedsiębiorstwa ryzykują arbitralną wycenę znacznej części ich działalności.

Aby rozwiązać zidentyfikowane problemy, przy opracowywaniu BEFIT można obecnie wykorzystać cenne spostrzeżenia uzyskane w ciągu wielu lat negocjacji i powiązanych analiz dokumentacji podatkowej. W szczególności wnioski z lat 2011⁴ i 2016⁵ dotyczące wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych zainicjowały pełną wymianę

¹ COM(2021) 251 final.

² COM(2022) 548 final.

³ COM(2021) 566 final.

⁴ COM(2011) 121/4 final.

⁵ COM(2016) 685 final; COM(2016) 683 final.

poglądów, a podczas tych negocjacji państwa członkowskie znacznie ujednoliciły swoje podejścia techniczne. Niniejszy wniosek zastępuje wycofane wnioski Komisji dotyczące wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych i wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych. BEFIT będzie odzwierciedlać poczynione spostrzeżenia i zmiany w nowoczesnej gospodarce charakteryzującej się rosnącą globalizacją i cyfryzacją.

W ostatnich latach kontekst unijnej polityki podatkowej znacznie się zmienił. Kluczowe koncepcje inicjatyw w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych i dalsze dyskusje uwzględniono w innych i szerszych kontekstach niż dotychczas. W 2020 r. Rada, Parlament i Komisja uzgodniły, że wspólna podstawa opodatkowania osób prawnych mogłaby stanowić podstawę nowych zasobów własnych, które zaproponuje Komisja⁶. W 2021 r., w oświadczeniu w sprawie dwufilarowego rozwiązania, uzgodnionym na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków⁷, ponad 135 państw zgodziło się obliczać efektywną stawkę podatkową dużej grupy wielonarodowej przyjmując za punkt wyjścia skonsolidowane sprawozdanie finansowe grupy (filar 2) oraz zastosować formułę repartycji w celu częściowej realokacji dochodów podlegających opodatkowaniu (filar 1). Porozumienie w sprawie filaru 2 zostało zatwierdzone przez państwa członkowskie, które w grudniu 2021 r. jednogłośnie przyjęły dyrektywę w sprawie zapewnienia globalnego minimalnego poziomu opodatkowania międzynarodowych grup przedsiębiorstw oraz dużych grup krajowych w Unii (dyrektywa w sprawie filaru 2)⁸. W związku z tym, polityka Unii może opierać się nie tylko na własnych doświadczeniach, ale również na tych zmianach w dziedzinie opodatkowania osób prawnych, które mają miejsce na szczeblu międzynarodowym.

Postęp technologiczny i zwiększone zdolności administracyjne organów podatkowych w państwach członkowskich sprawiły również, że potencjalne wdrożenie i zarządzanie ogólnounijnymi ramami podatkowymi i wydaje się rozwiązaniem bardziej wykonalnym i efektywnym. Co więcej, w następstwie kryzysu związanego z COVID-19 i w kontekście niepewności gospodarczej spowodowanej rosyjską wojną napastniczą przeciwko Ukrainie ważniejsze niż kiedykolwiek są wiarygodne przepisy i stabilne dochody publiczne. Podstawy opodatkowania w państwach członkowskich zmieniają się jednak w wyniku megatrendów, takich jak globalizacja, cyfryzacja, zmiana klimatu, degradacja środowiska, starzenie się społeczeństwa i zmieniający się rynek pracy. W szczególności globalizacja i cyfryzacja utorowały drogę do przenoszenia zysków za pomocą praktyk planowania podatkowego, które wcześniej były przedmiotem działań Unii i państw członkowskich w postaci środków przeciwdziałających uchylaniu się od opodatkowania i unikaniu opodatkowania. Środki te stanowiły skuteczne rozwiązanie konkretnych problemów, ale również skutkowały

⁶ Porozumienie międzyinstytucjonalne między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych.

⁷ Oświadczenie w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki – projekt OECD/G-20 dotyczący erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, 8 października 2021 r.

⁸ Dyrektywa Rady (UE) 2022/2523 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie zapewnienia globalnego minimalnego poziomu opodatkowania międzynarodowych grup przedsiębiorstw oraz dużych grup krajowych w Unii (Dz.U. L 328 z 22.12.2022, s. 1).

zwiększeniem złożoności systemów podatkowych, którymi objęte są przedsiębiorstwa. W związku z tym, bardziej nagłą kwestią stała się konieczność zapewnienia w ramach unijnej polityki podatkowej solidnych, zrównoważonych i chronionych przed nadużyciami podstaw opodatkowania w państwach członkowskich, przy jednoczesnym zmniejszeniu złożoności rynku wewnętrznego.

Niniejszy wniosek ma na celu wypracowanie dalszego kierunku działań obejmującego wszystkie aspekty dzięki wprowadzeniu wspólnych ram opodatkowania osób prawnych w Unii. Wspólne ramy spowodują uproszczenie otoczenia podatkowego na rynku wewnętrznym, ponieważ zastąpią obecnie stosowane 27 różnych sposobów określania podstawy opodatkowania w przypadku grup przedsiębiorstw, których łączne roczne przychody przekraczają 750 mln EUR. Wspólne ramy przyczynią się zatem do zapewnienia równych warunków działania, zwiększenia pewności prawa, obniżenia kosztów przestrzegania przepisów, zachęcenia przedsiębiorstw do prowadzenia działalności transgranicznej oraz pobudzenia inwestycji i wzrostu gospodarczego w Unii.

Wraz z niniejszym wnioskiem Komisja przyjęła odrębny wniosek w sprawie cen transferowych objęty tym samym sprawozdaniem z oceny skutków.

- **Spójność z przepisami obowiązującymi w tej dziedzinie polityki**

Niniejsza dyrektywa jest zgodna z szeregiem niedawnych wniosków Komisji, które zostały również zapowiedziane w komunikacie w sprawie opodatkowania działalności gospodarczej w XXI wieku, i stanowi ich uzupełnienie. Chodzi tu w szczególności o wniosek w sprawie DEBRA, którego celem jest wspieranie wzrostu gospodarczego i innowacji przez rozwiązanie problemu uprzywilejowania finansowania dłużnego w stosunku do kapitałowego w ramach opodatkowania osób prawnych za pomocą systemu ulg⁹, oraz o wniosek w sprawie „UNSHELL”, którego celem jest zapobieganie nadużywaniu przedsiębiorstw fasadowych do celów podatkowych za pomocą nowych środków zapobiegających unikaniu opodatkowania¹⁰.

Niniejsza inicjatywa jest również w pełni spójna z istniejącymi politykami Unii w dziedzinie opodatkowania bezpośredniego. Przykładowo, dyrektywa w sprawie spółek dominujących i spółek zależnych¹¹, dyrektywa w sprawie odsetek i należności licencyjnych¹² oraz dyrektywa w sprawie łączenia spółek¹³ miały na celu zwalczanie podwójnego opodatkowania

⁹ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie ustanowienia przepisów dotyczących ulgi służącej przeciwdziałaniu zjawisku uprzywilejowania finansowania dłużnego w stosunku do kapitałowego oraz w sprawie ograniczenia możliwości odliczania odsetek do celów związanych z podatkiem dochodowym od osób prawnych, COM(2022) 216 final.

¹⁰ Wniosek dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej przepisy mające na celu zapobieganie nadużywaniu przedsiębiorstw fasadowych do celów podatkowych i zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE, COM(2021) 565 final.

¹¹ Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich (wersja przekształcona) (Dz.U. L 345 z 29.12.2011, s. 8).

¹² Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich (Dz.U. L 157 z 26.6.2003, s. 49).

¹³ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez

przedsiębiorstw. BEFIT stanowi rozwinięcie tej polityki, a leżącą u jego podstaw intencją jest zapewnienie bardziej kompleksowego rozwiązania. Ponadto w dyrektywie w sprawie współpracy administracyjnej¹⁴ zapewniono współpracę i wymianę różnych rodzajów informacji między administracjami podatkowymi państw członkowskich. W szczególności od 2017 r. w wyniku przeglądu DAC4¹⁵ jednostki dominujące najwyższego szczebla grup MNE są zobowiązane do składania sprawozdań według krajów zawierających informacje na temat przychodów, zysków, podatków, pracowników i rzeczowych aktywów trwałych oraz ich jednostek składowych. Państwa członkowskie wymieniają między sobą te informacje. Ta prowadzona już współpraca korzystnie wpłynie na system administracyjny BEFIT, który z kolei zwiększy jej wydajność.

Niniejszy wniosek jest również zgodny z dyrektywą w sprawie przeciwdziałania unikaniu opodatkowania (ATAD)¹⁶, która została przyjęta w 2016 r. w celu rozwiązania problemu praktyk unikania opodatkowania. BEFIT nie jest sprzeczny z tymi przepisami. Przedsiębiorstwa objęte zakresem stosowania BEFIT mogą nawet skorzystać na większej pewności podatkowej w tym zakresie. Ich sytuacja podatkowa będzie bardziej przejrzysta i jasna niż w sytuacji, w której muszą organizować swoje operacje zgodnie z licznymi krajowymi ramami prawnymi, a jednocześnie zapewniać zgodność z celem poszczególnych ram i unikać rozbieżności. Jedynym przepisem, z którym należy zapewnić spójność wniosku w sprawie BEFIT, jest zasada ograniczenia możliwości odliczania odsetek (art. 4 ATAD). W tym celu we wniosku zawarto przepis szczegółowy, w którym środek ten uwzględnia się w kontekście grupy transgranicznej, a nie jako zasadę, która będzie miała zastosowanie do poszczególnych przedsiębiorstw (art. 13).

Wniosek jest również spójny z wdrożeniem dwufilarowego rozwiązania uzgodnionego na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków. W ramach rozszerzenia projektu OECD/G-20 dotyczącego erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS) z 2015 r. – a w szczególności sprawozdania z działania nr 1 BEPS dotyczącego sprostania wyzwaniom podatkowym związanym z gospodarką cyfrową – ustanowiono otwarte ramy OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków służące sprostaniu wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji. Podejście to koncentrowało się na dwóch różnych, ale powiązanych obszarach prac, a w 2021 r. jurysdykcje na całym świecie osiągnęły historyczne porozumienie w sprawie rozwiązania dwufilarowego. Filar 1 obejmuje częściowe przeniesienie praw do nakładania podatków na jurysdykcje rynkowe (kwota A) oraz uproszczenie zasady ceny rynkowej w odniesieniu do niektórych rodzajów działalności (kwota B). Filar 2 obejmuje globalne zasady przeciwdziałania erozji bazy podatkowej (GloBE), które stanowią dwie wzajemnie powiązane

wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego.

¹⁴ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

¹⁵ Dyrektywa Rady (UE) 2016/881 z dnia 25 maja 2016 r. zmieniająca dyrektywę 2011/16/UE w zakresie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji w dziedzinie opodatkowania (Dz.U. L 146 z 3.6.2016, s. 8).

¹⁶ Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1).

zasady krajowe zapewniające minimalne efektywne opodatkowanie w wysokości 15 %, oraz zasadę podlegania opodatkowaniu (subject to tax rule), która wynika z umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i umożliwia stosowanie minimalnej stawki w wysokości 9 % w odniesieniu do niektórych płatności. 15 grudnia 2022 r. Unia przyjęła dyrektywę w sprawie filaru 2 w celu jednolitego wdrożenia zasad GloBE w Unii. 11 lipca 2023 r. 138 państw i jurysdykcji uzgodniło dalsze prace na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków w celu uwzględnienia pozostałych elementów rozwiązania dwufilarowego¹⁷. Niniejszy wniosek bazuje na osiągnięciach w ramach obu filarów i ma zapewnić przedsiębiorstwom w Unii prostotę i pewność w kompleksowy sposób.

- **Spójność z innymi politykami Unii**

Przewodnicząca Komisji Ursula von der Leyen ogłosiła w swoim orędziu o stanie Unii z 2022 r., że Komisja przedstawi pakiet pomocy gospodarczej dla MŚP. W ramach pakietu pomocy gospodarczej dla MŚP należy zapewnić bardzo potrzebne wsparcie w celu zabezpieczenia przepływu środków pieniężnych, uproszczenia oraz inwestowania i wzrostu. Powinno to ułatwić MŚP prowadzenie działalności na rynku wewnętrznym. W związku z tym oczekuje się, że powiązany wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie MŚP o ograniczonej działalności gospodarczej polegającej opodatkowaniu za granicą (wyłącznie za pośrednictwem stałych zakładów w innym państwie członkowskim lub innych państwach członkowskich) uzupełni szereg inicjatyw Komisji na rzecz uproszczenia opodatkowania osób prawnych. Ma to zachęcić grupy MŚP również do rozszerzania działalności za granicę oraz zapewnić, aby wysokie koszty przestrzegania przepisów prawa podatkowego nie utrudniały MŚP pełnego korzystania z możliwości oferowanych na rynku wewnętrznym.

BEFIT i pakiet pomocy gospodarczej dla MŚP uzupełniają się. Obie inicjatywy mają na celu zwiększenie uproszczeń dla przedsiębiorstw. W dziedzinie opodatkowania pakiet pomocy gospodarczej dla MŚP ma na celu uproszczenie zasad dla MŚP o ograniczonej działalności gospodarczej za granicą, natomiast BEFIT koncentruje się na dużych grupach przedsiębiorstw, które prowadzą już szeroko zakrojoną działalność transgraniczną. BEFIT obejmuje jednak opcjonalne zasady dla MŚP wchodzących w skład grupy, która składa skonsolidowane sprawozdania finansowe. W ramach fakultatywnego zakresu stosowania takie przedsiębiorstwa będą mogły wybrać najprostszy i najbardziej opłacalny wariant w kontekście ich indywidualnych potrzeb.

2. PODSTAWA PRAWNA, POMOCNICZOŚĆ I PROPORCJONALNOŚĆ

- **Podstawa prawna**

Niniejszy wniosek wchodzi w zakres stosowania art. 115 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE). Przepisy tego wniosku mają na celu zbliżenie przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, które mają bezpośredni wpływ na ustanowienie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Wniosek ten należy zatem przyjąć w

¹⁷ [Projekt OECD/G-20 dotyczący erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków – Oświadczenie w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki, 11 lipca 2023 r.](#)

ramach specjalnej procedury ustawodawczej zgodnie z tym artykułem i w formie dyrektywy. Kompetencje Unii w tej dziedzinie są dzielone z państwami członkowskimi.

- **Pomocniczość (w przypadku kompetencji niewyłącznych)**

Przedsiębiorstwa w Unii coraz częściej prowadzą działalność transgraniczną na rynku wewnętrznym, przy czym ramy podatkowe obecnie obowiązujące w Unii obejmują 27 różnych systemów opodatkowania osób prawnych. Ta mnogość przepisów prowadzi do fragmentacji i stanowi poważną przeszkodę w prowadzeniu działalności gospodarczej na rynku wewnętrznym. W praktyce przedsiębiorstwa transgraniczne ponoszą wysokie koszty przestrzegania przepisów prawa podatkowego na rynku wewnętrznym, ponieważ muszą przestrzegać różnych ram prawnych. Różnice między państwami członkowskimi powodują ponadto rozbieżności, które mogą prowadzić do podwójnego nieopodatkowania i niezamierzonych korzyści podatkowych.

Problemy te są wspólne dla wszystkich państw członkowskich i nie można ich skutecznie rozwiązać w drodze działań krajowych. Nieskoordynowane działania krajowe przyniosłyby niewystarczające efekty, ponieważ wynikałyby przede wszystkim z istnienia różnych systemów podatkowych. Podobnie, chociaż lepsza współpraca również może być korzystna, to jednak podejście to ma głównie charakter dwustronny i jest ograniczone, zwłaszcza w przypadku grup działających w więcej niż dwóch państwach członkowskich.

W tym kontekście skuteczna może być jedynie ogólnounijna inicjatywa zapewniająca wspólny zbiór przepisów. Wprowadzenie jednego ogólnounijnego zbioru przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych w odniesieniu do grup przedsiębiorstw w znacznym stopniu ograniczyłoby złożoność i jej konsekwencje. Co więcej, rozbieżności można wyeliminować, a nie korygować, tylko wówczas, gdy problem ten zostanie rozwiązany za pomocą wspólnych przepisów.

Działania podjęte na szczeblu Unii wniosą wyraźną wartość dodaną. Na przykład przez agregację podstaw opodatkowania członków grupy w jedną pulę w połączeniu z prostą metodą podziału zysków w ramach grupy określono by metodę ustalania zobowiązań podatkowych grup przedsiębiorstw w bardziej obiektywny i mniej kosztowny sposób. Państwa członkowskie nie mogą jednak skutecznie stosować tej metody indywidualnie, ponieważ nadal występowałoby ryzyko podwójnego opodatkowania i sporów, gdyby metoda podziału zysków nie była jednolita dla całej grupy, a podlegająca podziałowi podstawa opodatkowania grupy nie była obliczana zgodnie z jednolitym zbiorem przepisów.

Wspólnymi przepisami prawa materialnego można również zarządzać za pomocą wspólnych ram, które przyniosłyby niewątpliwe korzyści przedsiębiorstwom i administracjom podatkowym w Unii. Dzięki ustanowieniu punktu kompleksowej obsługi grupy przedsiębiorstw nie musiałyby składać sprawozdań w każdym państwie członkowskim, a zamiast tego spełniać wymogi za pośrednictwem jednej jednostki. W przypadku administracji podatkowych, które obecnie ustalają wymiar zobowiązań podatkowych tych samych przedsiębiorstw transgranicznych oddzielnie, ale przy pomocy wyłącznie własnych zasobów, możliwe byłoby wspólne wykorzystanie tych zasobów w skuteczniejszy i bardziej ukierunkowany sposób. Kwestie transgraniczne mogą ponadto wymagać porozumienia między różnymi państwami członkowskimi i często prowadzić do długotrwałych sporów lub procedur. Dzięki wspólnym ramom administracyjnym przedsiębiorstwa w Unii zyskałyby również pewien stopień pewności w niektórych kwestiach już na wczesnym etapie.

Niniejsza inicjatywa jest zatem zgodna z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 ust. 3 TFUE, biorąc pod uwagę, że cele nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a wspólne podejście dla wszystkich państw członkowskich oznaczałoby największe szanse na osiągnięcie zamierzonych celów.

- **Proporcjonalność**

Przewidziane środki nie wykraczają poza to, co jest konieczne do osiągnięcia ich celów, przez co są zgodne z zasadą proporcjonalności. We wniosku nie nakazuje się pełnej harmonizacji systemów opodatkowania osób prawnych, a jedynie ustanawia się wspólne zasady określania dochodu podlegającego opodatkowaniu osiąganego przez (duże) grupy przedsiębiorstw w Unii. Jest to konieczne do osiągnięcia celów inicjatywy, a przepisy te są starannie ograniczone do tego, co jest absolutnie niezbędne.

Stawki podatkowe i polityka egzekwowania będą w pełni leżeć w gestii państw członkowskich. Zakres stosowania proponowanych środków obejmuje wyłącznie podstawę opodatkowania. W szczególności wniosek wprowadzi przepisy tylko wtedy, gdy jest to konieczne, aby umożliwić przedsiębiorstwom w Unii obliczania podstawy opodatkowania w całej Unii na podstawie jednego zbioru przepisów. Oznacza to, że nowa podstawa opodatkowania BEFIT będzie oparta przede wszystkim na istniejących regułach rachunkowości finansowej, które są już przyjęte na mocy prawa Unii, tj. w ramach krajowych ogólnie przyjętych zasad rachunkowości (GAAP) państw członkowskich albo w ramach Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF). We wniosku nie harmonizuje się przepisów dotyczących podstawy opodatkowania w sposób ogólny, tylko jedynie w przypadkach, gdy jest to konieczne i umożliwia dodatkowe korekty po przypisaniu podstawy opodatkowania BEFIT, z uwzględnieniem potrzeb w ramach polityki krajowej.

Aby inicjatywa ta nie wykraczała poza to, co jest konieczne, przepisy będą również fakultatywne dla większości przedsiębiorstw, które będą mogły nadal stosować obowiązujące przepisy państw członkowskich. Obowiązkowy zakres jest ograniczony do części unijnych dużych grup, które są również objęte zakresem stosowania dyrektywy w sprawie filaru 2, chyba że duża grupa ma siedzibę poza Unią, ale prowadzi ograniczoną działalność na rynku wewnętrznym (próg istotności). To ukierunkowane podejście stosuje się w celu zapewnienia konsekwencji i spójności w Unii oraz w związku z tym, że wspólne zasady określone w tej dyrektywie przyniosłyby korzyści w szczególności tym przedsiębiorstwom. Najprawdopodobniej będą to zatem przedsiębiorstwa prowadzące znaczącą transgraniczną działalność gospodarczą, w związku z czym nowe przepisy są jak najściślej dostosowane do podejścia dwufilarowego.

W ramach jednolitego stosowania przepisów BEFIT do tych grup zapewni się spójność z dyrektywą w sprawie filaru 2. Będzie to sprzyjało interakcjom i pozwoli na ograniczenie kosztów wdrażania do minimum. Zarówno podstawa opodatkowania BEFIT, jak i minimalna efektywna stawka podatkowa w ramach filaru 2 będą rozpatrywane na tym samym poziomie, tj. na poziomie grupy unijnej. Można również dostosować procesy; na przykład w obu przypadkach punktem wyjścia są sprawozdania finansowe, a przedsiębiorstwa muszą stosować ogólnounijne korekty podatkowe. W związku z tym jest to proporcjonalny krok w kierunku uproszczenia unijnych przepisów podatkowych i zwiększenia pewności podatkowej w Unii.

Wprowadzenie nowych ram podatkowych dla przedsiębiorstw w Unii będzie wiązać się z pewnymi początkowymi kosztami dostosowania i obciążeniami administracyjnymi. Szacuje się jednak, że nad tymi kosztami przeważą oszczędności kosztów przestrzegania przepisów

oraz uproszczone procedury administracyjne, a w dłuższej perspektywie – lepsze przydzielanie zasobów przez przedsiębiorstwa i administracje podatkowe.

W związku z tym niniejsza inicjatywa jest również zgodna z zasadą proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 3 TFUE, ponieważ jej treść i forma nie wykraczają poza to, co jest konieczne i właściwe do zamierzonych celów.

- **Wybór instrumentu**

Wniosek dotyczy dyrektywy, będącej jedynym instrumentem prawnym, który można wykorzystać w ramach danej podstawy prawnej (art. 115 TFUE).

3. WYNIKI OCEN EX POST, KONSULTACJI Z ZAINTERESOWANYMI STRONAMI I OCEN SKUTKÓW

- **Konsultacje z zainteresowanymi stronami**

W przypadku tej inicjatywy strategia konsultacji z zainteresowanymi stronami obejmowała zarówno konsultacje publiczne, jak i konsultacje ukierunkowane. Jeżeli chodzi o konsultacje publiczne, 13 października 2022 r. opublikowano zaproszenie do zgłaszania uwag¹⁸ i ankietę internetową, po czym miał miejsce 12-tygodniowy okres konsultacji trwający do 26 stycznia 2023 r. Miało to na celu zebranie opinii zainteresowanych stron na temat kluczowych zasad określających cechy wspólnej podstawy opodatkowania osób prawnych w Unii. Ogólnie rzecz biorąc, w ramach konsultacji otrzymano 123 uwag, w tym 46 odpowiedzi zwrotne i 77 odpowiedzi na pytania zawarte w ankiecie opublikowanej w ramach konsultacji publicznych, z czego 29 zawierało pisemne uwagi, które zostały załączone do odpowiedzi zwrotnych lub przesłane pocztą elektroniczną. 54 ze 123 uwag pochodziły od stowarzyszeń przedsiębiorców reprezentujących ogólne interesy przedsiębiorstw, doradców podatkowych, prawników lub podmiotów z określonych sektorów działalności, takich jak ubezpieczenia. Wśród respondentów byli również obywatele oraz zarówno większe, jak i mniejsze przedsiębiorstwa, a także instytucje akademickie i badawcze, organizacje pozarządowe i związki zawodowe. Nie otrzymano żadnych uwag od organów krajowych.

Wszystkie otrzymane uwagi uwzględniono w ocenie skutków. Sprawozdanie zbiorcze można znaleźć w załączniku do sprawozdania z oceny skutków, a Komisja opublikowała uwagi zainteresowanych stron i sprawozdanie podsumowujące na stronie poświęconej konsultacjom. Sprawozdanie podsumowujące zawiera szczegółowy przegląd profili respondentów i otrzymanych informacji.

Odbyły się również ukierunkowane konsultacje i spotkania dwustronne z odpowiednimi zainteresowanymi stronami (podatnikami będącymi osobami prawnymi, których prawdopodobnie obejmą ramy BEFIT, kadrami akademicką, państwami członkowskimi). Zestawienie sprawozdań z wywiadów przeprowadzonych w ramach ukierunkowanych konsultacji można znaleźć w załączniku do sprawozdania z oceny skutków. Państwa

¹⁸ Zaproszenie do zgłaszania uwag na potrzeby oceny skutków – Ares(2022)7086603.

członkowskie były również informowane na posiedzeniach IV Grupy Roboczej Komisji (opodatkowanie bezpośrednie) i działającej w Radzie Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla.

Na podstawie tych wszystkich wymian i wkładu otrzymanego od różnych zainteresowanych stron można stwierdzić, że – pomimo różnic zdań – istnieje szeroki konsensus co do problemów wynikających z różnic między krajowymi systemami podatkowymi oraz co do potrzeby podjęcia działań na poziomie Unii w celu rozwiązania tej sytuacji charakteryzującej się rozdrobnieniem i brakiem efektywności.

Bardziej podzielone były opinie na temat głównych cech nowego systemu. Wniosek zawiera jednak warianty najbardziej preferowane przez respondentów biorących udział w konsultacjach publicznych, takie jak zakres hybrydowy, obliczanie podstawy opodatkowania poprzez wprowadzenie jak najmniejszych korekt w sprawozdaniu finansowym, umożliwienie transgranicznego kompensowania strat oraz uproszczenie obowiązków w zakresie sprawozdawczości. W odniesieniu do transakcji z przedsiębiorstwami powiązanymi spoza grupy BEFIT nadal obowiązywać będą przepisy dotyczące cen transferowych, ale we wniosku określono wskaźniki na potrzeby uproszczonych ram oceny ryzyka. Za tym ostatnim rozwiązaniem opowiedziała się większość respondentów.

- **Gromadzenie i wykorzystanie wiedzy eksperckiej**

Komisja oparła się na wiedzy fachowej Wspólnego Centrum Badawczego, które wykorzystało model CORTAX do zbadania możliwych skutków inicjatywy. Model CORTAX jest modelem równowagi ogólnej służącym do oceny skutków reform podatku od osób prawnych w 27 państwach członkowskich za pomocą szczegółowych danych pochodzących z różnych źródeł.

Przy przygotowaniu niniejszego wniosku Komisja nie korzystała z pomocy ekspertów zewnętrznych.

- **Ocena skutków**

W ramach przygotowań związanych z niniejszą inicjatywą oraz wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie cen transferowych przeprowadzono ocenę skutków. Projekt sprawozdania z oceny skutków przedłożono Radzie ds. Kontroli Regulacyjnej działającej przy Komisji 26 kwietnia, a 24 maja 2023 r. zorganizowano posiedzenie. 26 maja 2023 r. Rada ds. Kontroli Regulacyjnej wydała pozytywną opinię¹⁹ z zastrzeżeniami, w ramach których zasugerowała obszary wymagające dalszej poprawy. Główne obszary wymagające dalszej poprawy obejmowały: wyraźniejsze wskazanie związku z wcześniejszymi wnioskami i zachodzącymi międzynarodowymi zmianami podatkowymi, bardziej szczegółowy opis szacunków dotyczących kosztów przestrzegania przepisów, lepsze wyjaśnienie kosztów i korzyści oraz bardziej przejrzysty opis ustaleń w zakresie monitorowania.

Sporządzono zmienione sprawozdanie z oceny skutków uwzględniające te zastrzeżenia. Na przykład wyjaśniono wnioski wyciągnięte z poprzednich inicjatyw w zakresie podatku dochodowego od osób prawnych i dodano opis powiązań z dwufilarowym podejściem OECD.

¹⁹ Ares(2023)3669156, 26 maja 2023 r.

Szacunki kosztów przestrzegania przepisów również zostały w miarę możliwości objaśnione na podstawie dostępnych danych.

Uznano, że inicjatywy ocenione w sprawozdaniu, które otrzymało pozytywną opinię z zastrzeżeniem od Rady ds. Kontroli Regulacyjnej, należy przedstawić jako odrębne wnioski. Z tego powodu we wspomnianym sprawozdaniu z oceny skutków analizuje się jedynie wpływ wniosków dotyczących dyrektywy Rady w sprawie BEFIT i dyrektywy Rady w sprawie cen transferowych.

W sprawozdaniu z oceny skutków niniejszego wniosku wiernie odzwierciedlono analizę BEFIT i cen transferowych przedstawioną w skontrolowanym projekcie oceny skutków i zawarto zalecenia Rady ds. Kontroli Regulacyjnej w tym zakresie.

W sprawozdaniu tym skutki oceniono na podstawie kilku wariantów strategicznych. W odniesieniu do zakresu BEFIT warianty te obejmują rozwiązania obowiązkowe, opcjonalne i hybrydowe, tj. obowiązkowe dla niektórych grup, natomiast opcjonalne dla pozostałych. Jeżeli chodzi o obliczanie podstawy opodatkowania, w wariantach tych przewidziano ograniczone korekty sprawozdań finansowych oraz kompleksowy zestaw przepisów podatkowych. Jeżeli chodzi o przydzielanie podstawy opodatkowania, w wariantach przewidziano wzór nieobejmujący wartości niematerialnych i prawnych, wzór obejmujący wartości niematerialne i prawne oraz metodę przydziału w okresie przejściowym. W przypadku transakcji z podmiotami powiązanymi spoza grupy BEFIT warianty obejmują utrzymanie *status quo* oraz wprowadzenie „systemu sygnalizacji świetlnej” jako narzędzia oceny ryzyka. Jeżeli chodzi o administrację, warianty te obejmują zaawansowany punkt kompleksowej obsługi, ograniczony punkt kompleksowej obsługi i hybrydowy punkt kompleksowej obsługi.

Aby ocenić te warianty, w sprawozdaniu przeanalizowano trzy „wersje” BEFIT, tj. trzy kombinacje poszczególnych wariantów. Ponieważ ocena wariantów dotyczących cen transferowych zostanie zawarta w odrębnym wniosku, nie zostanie ona podsumowana do celów tej dyrektywy.

Wersja 1 – BEFIT „kompleksowe”:

Zakres stosowania	Obliczanie podstawy opodatkowania	Przydzielanie podstawy opodatkowania	Ocena ryzyka dotyczącego cen transferowych	Administrowanie
Obowiązkowe dla wszystkich grup	Kompleksowy zbiór przepisów	Wzór obejmujący wartości niematerialne i prawne	System sygnalizacji świetlnej	Zaawansowany punkt kompleksowej obsługi

W wersji tej zaproponowano by przepisy, które byłyby obowiązkowe dla wszystkich podatników, przy jednoczesnym zapewnieniu najwyższego stopnia harmonizacji i natychmiastowego stosowania. Takie połączenie wariantów zapewniłoby jak najszerszy zakres stosowania, a w rezultacie największe uproszczenie dla przedsiębiorstw w Unii i organów podatkowych państw członkowskich, jako że rozwiązanie to zastąpiłoby obecne przepisy krajowe dotyczące opodatkowania grup w Unii.

Wersja 2 – BEFIT „ograniczone”:

Zakres stosowania	Obliczanie podstawy opodatkowania	Przydzielanie podstawy opodatkowania	Ocena ryzyka dotyczącego cen transferowych	Administrowanie
Fakultatywne dla wszystkich grup	Ograniczone korekty podatkowe	Zasady przydzielania w okresie przejściowym	Utrzymanie aktualnych przepisów	Ograniczony punkt kompleksowej obsługi

W tej wersji zaproponowano by przepisy, które są w większości opcjonalne i w najmniejszym stopniu zharmonizowane oraz które miałyby być wprowadzane stopniowo. Takie połączenie wariantów spowodowałoby pewne zmiany w *status quo*, które miałyby jednak mniejszy zakres, byłyby mniej kompleksowe i byłyby wprowadzane stopniowo.

Wersja 3 – BEFIT „złożone”:

Zakres stosowania	Obliczanie podstawy opodatkowania	Przydzielanie podstawy opodatkowania	Ocena ryzyka dotyczącego cen transferowych	Administrowanie
Hybrydowy	Ograniczone korekty podatkowe	Przejściowe zasady przydzielania	System sygnalizacji świetlnej	Hybrydowy punkt kompleksowej obsługi

Jest to trzecia, pośrednia wersja, która łączy w sobie elementy obowiązkowej harmonizacji i stopniowego wprowadzania. BEFIT „złożone” przewiduje podejście hybrydowe pod względem jego stosowania i zakresu. W ramach tej wersji zapewniono by wspólne i obowiązkowe przepisy skierowane do dużych grup, które najczęściej mają strukturę transgraniczną i prowadzą działalność transgraniczną, w związku z czym odniosą największe korzyści z uproszczenia wprowadzanego w ramach BEFIT.

W ocenie skutków stwierdzono, że wersja 3 jest preferowanym pakietem strategicznym.

Wersja ta nie tylko pozwala na skuteczne osiągnięcie szczegółowych celów inicjatywy, ale również jest wydajna, ponieważ jej ograniczony obowiązkowy zakres stosowania wyznaczono w taki sposób, aby obejmował wyłącznie te grupy, które mogą w większości korzystać ze wspólnych zasad i które mogą pozwolić sobie na przejście, a także opcjonalnie te grupy, które nie osiągają progu.

Ocena skutków obejmuje analizę kosztów i korzyści inicjatywy, która ma być pozytywna. Jeżeli chodzi o **korzyści**, jakie z tego wariantu wynikają dla przedsiębiorstw w Unii, wprowadzone w ramach tej inicjatywy uproszczenia mogą przyczynić się do zmniejszenia obecnych kosztów przestrzegania przepisów prawa podatkowego przypadających na przedsiębiorstwo oraz według oczekiwań mają pobudzić inwestycje i wzrost gospodarczy oraz przyczynić się do ustabilizowania się dochodów podatkowych osiąganych przez państwa członkowskie.

Kosztów niniejszego wniosku nie można precyzyjnie określić, ponieważ wniosek w sprawie BEFIT jest bezprecedensowy i nie ma specjalnych danych, na podstawie których można by uzyskać wiarygodne, konkretne szacunki. W sprawozdaniu wskazano jednak, że

przewidywane są następujące koszty wdrożenia wspólnych zasad w ramach niniejszego wniosku: bieżące koszty operacyjne o charakterze administracyjnym, krótkoterminowe (ewentualnie jednorazowe) koszty dostosowania związane z aktualizacją systemów informatycznych oraz szkoleniem pracowników przedsiębiorstw i administracji podatkowych w celu dostosowania się do nowego systemu. Szacunki te przedstawiono w załączniku 3 do sprawozdania z oceny skutków.

- **Sprawność regulacyjna i uproszczenie**

Wniosek ma na celu zmniejszenie obciążeń regulacyjnych zarówno w przypadku podatników, jak i administracji podatkowych. Koszty przestrzegania przepisów prawa podatkowego są obciążeniem dla przedsiębiorstw, a ich ograniczenie będzie stanowić jedną z najważniejszych korzyści płynących z wdrożenia tej inicjatywy. Szacowane zmniejszenie kosztów przestrzegania przepisów przedstawiono w sprawozdaniu z oceny skutków.

Aby osiągnąć cele polegające na uproszczeniu przepisów podatkowych, stymulowaniu wzrostu gospodarczego i inwestycji, przy jednoczesnym zapewnieniu sprawiedliwych i stabilnych dochodów podatkowych, w proporcjonalny sposób, preferowanym wariantem w ramach tej inicjatywy jest hybrydowy zakres stosowania w odniesieniu do przedsiębiorstw transgranicznych w Unii. Z obowiązkowego zakresu stosowania tej inicjatywy są wykluczone przedsiębiorstwa w Unii nienależące do części unijnych dużych grup, które są również objęte zakresem stosowania dyrektywy w sprawie filaru 2. W przypadku największych grup przepisy BEFIT będą obowiązkowe w celu zapewnienia konsekwencji i spójności. Inne grupy poniżej progu, w tym grupy MŚP, będą miały możliwość stosowania przepisów BEFIT w zależności od struktury ich działalności. Ten dobrowolny zakres stosowania powinien zapewnić, aby w ramach wniosku skutecznie zmniejszono obciążenia regulacyjne. Przedsiębiorstwa prawdopodobnie zdecydują się na stosowanie tych przepisów, jeżeli będą mogły korzystać z wynikających z nich uproszczeń. W przeciwnym razie będą mogły nadal stosować obowiązujące obecnie przepisy. W ten sposób w ramach zakresu stosowania wniosku zapewnia się utrzymanie na niskim poziomie kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez MŚP. Co więcej, ponieważ wniosek ma przede wszystkim na celu zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstw transgranicznych, które prowadzą działalność podlegającą opodatkowaniu w więcej niż jednym państwie członkowskim, wiele mikropodsiębiorstw faktycznie nie będzie objętych jego zakresem stosowania.

Administracje podatkowe powinny również odnieść korzyści z oczekiwanego ograniczenia liczby spraw dotyczących cen transferowych, ponieważ na podstawie przepisów BEFIT w mniejszym stopniu będzie konieczne przeprowadzanie dogłębnej oceny zgodności z zasadą ceny rynkowej w przypadku transakcji wewnątrz grupy. Po okresie przejściowym wymóg ustalania cen w ramach takich transakcji wewnątrz grupy zgodnie z zasadą ceny rynkowej może nawet stać się zbędny do celów podatkowych. Powinno również dojść do ograniczenia liczby sporów w zakresie, w jakim utworzenie zespołów BEFIT umożliwia administracjom podatkowym uzgodnienie określonego stopnia pewności na wczesnym etapie i skuteczniejsze rozwiązywanie pojawiających się problemów w drodze konsultacji i koordynacji.

- **Prawa podstawowe**

Nie przewiduje się znaczącego wpływu na prawa podstawowe, a proponowane środki są zgodne z prawami, wolnościami i zasadami określonymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej²⁰. Dzięki stworzeniu równych warunków działania, usunięciu barier transgranicznych i zapewnieniu większej pewności podatkowej wniosek przyczyni się również do zapobiegania wszelkiej dyskryminacji lub nieuzasadnionym ograniczeniom swobód związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Gwarantuje się prawa do ochrony danych objęte Kartą i ogólnym rozporządzeniem o ochronie danych (RODO)²¹. Dane osobowe, np. informacje o udziałach własnościowych w grupie BEFIT, mogą być przetwarzane przez administrację podatkową, ale wyłącznie do celów stosowania rozdziału IV, jak również w celu zbadania i osiągnięcia porozumienia w sprawie treści deklaracji BEFIT oraz przetwarzania i oceny indywidualnych deklaracji podatkowych na mocy rozdziału V. Dane osobowe mogą być przekazywane wyłącznie między administracjami podatkowymi zaangażowanymi w administrowanie daną grupą BEFIT. Ilość przekazywanych danych osobowych będzie ograniczać się do tego, co jest konieczne do zapewnienia przestrzegania przepisów i wykrywania przypadków oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania zgodnie z wymogami RODO. Dane osobowe będą przechowywane jedynie tak długo, jak będzie to konieczne do tego celu, ale nie dłużej niż przez 10 lat.

- **Inne skutki**

Nie stwierdzono żadnych innych znaczących skutków. Wniosek dotyczy grup przedsiębiorstw we wszystkich sektorach, które podlegają podatkowi dochodowemu od osób prawnych w danym państwie członkowskim. Wniosek jako taki nie wpływa na obecny sposób prowadzenia działalności gospodarczej i nie powinien mieć bezpośredniego wpływu na cele Europejskiego Zielonego Ładu lub europejskiego prawodawstwa w dziedzinie ochrony środowiska. Jeżeli chodzi o wpływ pośredni, można uznać, że zasoby uwolnione w ramach kosztów przestrzegania przepisów prawa podatkowego mogłyby zostać wykorzystane przez przedsiębiorstwa do inwestowania w bardziej ekologiczne metody produkcji, jeżeli przedsiębiorstwa sobie tego życzą.

Wniosek jest zgodny z zasadą „domyślnej cyfrowości” oraz przyczynia się do realizacji europejskiego sposobu budowania społeczeństwa cyfrowego i gospodarki cyfrowej.

Istotne cele zrównoważonego rozwoju, do których częściowo odnosi się ten wniosek, to cel 8 (Wzrost gospodarczy i godna praca) i cel 9 (Innowacyjność, przemysł, infrastruktura), jak przedstawiono w załączniku 3 do oceny skutków.

²⁰ Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, Dz.U. C 326 z 26.10.2012, s. 391.

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

4. WPLYW NA BUDŻET

Inicjatywa będzie miała wpływ na budżet Komisji w związku z narzędziem współpracy BEFIT. Administracje podatkowe będą musiały ściśle koordynować działania i wykorzystywać narzędzia komunikacji na potrzeby zespołów BEFIT w ramach tej inicjatywy. Aby ułatwić funkcjonowanie i komunikację zespołów BEFIT, Komisja przyjmie niezbędne ustalenia praktyczne, w tym środki służące ujednoliceniu przekazywania informacji między członkami zespołów BEFIT poprzez wykorzystanie narzędzia współpracy BEFIT. Komisja będzie odpowiedzialna za opracowanie tego narzędzia (koszt jednorazowy), a także za hosting, zarządzanie treścią, szyfrowanie i jego coroczną konserwację. Szacuje się, że z tym narzędziem współpracy BEFIT będzie wiązał się koszt jednorazowy na poziomie około 300 000 EUR (w pierwszym roku) oraz koszty obsługi tego narzędzia wynoszące około 600 000 EUR rocznie. Koszty te będą finansowane ze środków przydzielonych na program Fiscalis. Szczegółowe informacje na ten temat są dostępne w ocenie skutków finansowych regulacji.

5. ELEMENTY FAKULTATYWNE

- **Plany wdrożenia i monitorowanie, ocena i sprawozdania**

Do celów monitorowania i oceny wdrażania tej dyrektywy początkowo konieczne będzie zapewnienie państwom członkowskim czasu i wszelkiej niezbędnej pomocy na potrzeby właściwego wdrożenia przepisów Unii Europejskiej. Komisja dokona oceny stosowania niniejszej dyrektywy po upływie pięciu lat od jej wejścia w życie i przedstawi Radzie sprawozdanie dotyczące jej działania. Państwa członkowskie powinny przekazać Komisji tekst przepisów prawa krajowego, które przyjmą w dziedzinie objętej zakresem stosowania tej dyrektywy, a także wszelkie istotne informacje, jakimi dysponują i których Komisja może potrzebować na potrzeby oceny.

Oprócz oceny, skuteczność i wydajność inicjatywy będą również regularnie i stale monitorowane przy użyciu następujących wcześniej zdefiniowanych wskaźników: wdrożenia i początkowych kosztów bieżących BEFIT; liczby grup przedsiębiorstw objętych obowiązkowym zakresem stosowania wniosku, a także liczby przedsiębiorstw, które stosują wnioski na zasadzie dobrowolności; zmiany kosztów przestrzegania przepisów oraz liczby sporów dotyczących podwójnego opodatkowania. Kwestię tę bardziej szczegółowo omówiono w sprawozdaniu z oceny skutków towarzyszącym niniejszemu wnioskowi.

- **Szczegółowe objaśnienia poszczególnych przepisów wniosku**

We wniosku ustanawia się wspólny zbiór przepisów w celu określenia podstawy opodatkowania przedsiębiorstw, które wchodzą w skład grupy sporządzającej skonsolidowane sprawozdanie finansowe i które podlegają opodatkowaniu podatkiem dochodowym od osób prawnych w państwie członkowskim.

Główne aspekty wniosków są następujące:

Hybrydowy zakres stosowania obowiązkowego i fakultatywnego

Zgodnie z przepisami ogólnymi rozdziału I we wniosku określono hybrydowy zakres stosowania przepisów tej dyrektywy. **Obowiązkowy zakres stosowania** obejmuje te same grupy co filar 2 (tj. grupy, których łączne roczne przychody wynoszą co najmniej 750 mln

EUR), ale ogranicza się do unijnych części grupy podmiotów, które spełniają próg 75 % własności (art. 5–6). W przypadku grup mających centralę w państwach trzecich ich unijna część będzie musiała dodatkowo wykazać co najmniej 50 mln EUR rocznych łącznych przychodów w co najmniej dwóch z czterech lat obrotowych bezpośrednio poprzedzających rok podatkowy, w którym grupa zaczęła stosować niniejszą dyrektywę, co będzie musiało stanowić co najmniej 5 % łącznych przychodów grupy (art. 2 ust. 4). Ten próg istotności zapewnia ponadto, że wymogi zawarte we wniosku są proporcjonalne do płynących z niego korzyści.

Decyzję o dostosowaniu obowiązkowego zakresu stosowania do filaru 2 podjęto ze świadomością, że podatnicy ci wdrażają już kilka istotnych elementów w ramach dyrektywy w sprawie filaru 2, na przykład jeżeli chodzi o obliczanie wyniku podlegającego opodatkowaniu. W ramach wniosku zapewniono zatem równowagę między osiągnięciem niezbędnych zmian w spójny sposób, z jednej strony, a utrzymaniem prostego systemu z drugiej strony.

Inne, mniejsze grupy mogą stosować dyrektywę na zasadzie dobrowolności, pod warunkiem że sporządzają skonsolidowane sprawozdanie finansowe. Takim **dobrowolnym zakresem stosowania** mogą być zainteresowane szczególnie mniejsze grupy prowadzące działalność transgraniczną, ponieważ dysponują one mniejszymi zasobami, które mogą przeznaczyć na zapewnienie zgodności z wieloma krajowymi systemami opodatkowania osób prawnych.

W przypadku gdy grupa stosuje przepisy tej dyrektywy lub zdecyduje się na ich stosowanie, ramy będą miały zastosowanie do **całej „grupy BEFIT”**, tj. części wszystkich unijnych przedsiębiorstw będących rezydentami do celów podatkowych oraz stałych zakładów mających siedzibę w Unii należących do grupy, które spełniają próg własności wynoszący 75 %, zwanych „członkami grupy BEFIT”. Zakres stosowania ogranicza się do tych jednostek.

Z zakresu stosowania wniosku nie wyklucza się żadnych sektorów. **Cechy charakterystyczne dla danego sektora** uwzględniono w odpowiednich częściach wniosku. Dotyczy to w szczególności transportu międzynarodowego i działalności wydobywczej. Na przykład dochody z żeglugi podlegają często specjalnym systemom podatkowym dostosowanym do realiów tego sektora. We wniosku uwzględnia się ten fakt i z podstawy opodatkowania BEFIT wyłącza się dochody z żeglugi objęte systemem podatku tonażowego.

Obliczanie wstępnego wyniku podatkowego każdego członka grupy BEFIT za pomocą metody uproszczonej

Rozdział II zawiera przepisy dotyczące obliczania wstępnego wyniku podatkowego każdego członka grupy BEFIT. Dokonuje się tego poprzez zastosowanie korekt określonych w sekcjach 2 i 3 oraz zasad zawartych w sekcji 4 dotyczących kwestii związanych z harmonogramem i kwantyfikacją w odniesieniu do dochodu lub straty netto, jak wskazano w sprawozdaniu finansowym.

Podobnie jak w przypadku filaru 2 punktem wyjścia jest wynik księgowy sprawozdania finansowego, który należy określić zgodnie z jednolitym standardem rachunkowości dla grupy BEFIT. W tym celu sprawozdania finansowe każdego członka grupy BEFIT muszą zostać uzgodnione ze standardem rachunkowości jednostki dominującej najwyższego szczebla lub – jeżeli siedziba grupy znajduje się poza Unią – ze standardem rachunkowości jednostki raportującej. Taki standard rachunkowości musi być przyjęty na mocy prawa Unii,

co zasadniczo oznacza, że musi on zaliczać się do krajowych ogólnie przyjętych zasad rachunkowości (GAAP) jednego z państw członkowskich albo Międzynarodowych Standardów Sprawozdawczości Finansowej (MSSF), jak określono w art. 7.

W celu uproszczenia nie tworzy się szczegółowych ram opodatkowania osób prawnych, a korekty są ograniczane do niezbędnego minimum. W związku z tym BEFIT obejmuje mniej korekt podatkowych niż filar 2, który służy innemu celowi, a mianowicie obliczaniu odpowiedniego dochodu kwalifikowanego dla poziomu należnego podatku.

Korekty BEFIT wymieniono w sekcji 2. **Uwzględnia się następujące pozycje**, tj. są one dodawane ponownie w przypadku, gdy zostały odliczone lub nie zostały jeszcze ujęte w sprawozdaniu finansowym: aktywa finansowe przeznaczone do obrotu (art. 11), koszty finansowania zewnętrznego, wypłacane stronom spoza grupy BEFIT, przekraczające limit odliczalności kosztów finansowania dłużnego określony w ATAD (art. 13), korekty wartości godziwej i zyski kapitałowe otrzymane przez zakłady ubezpieczeń na życie w kontekście umów ubezpieczenia związanych z ubezpieczeniowym funduszem kapitałowym/wartością indeksu (art. 14), grzywny, kary i nielegalne płatności, takie jak łapówki (art. 16), oraz podatki od osób prawnych, które zostały już zapłacone, lub podatki wyrównawcze w zastosowaniu filaru 2 (art. 17).

Wylacza się następujące pozycje, tj. odejmuje się je od dochodu finansowego lub straty finansowej netto, jeżeli znajdowały się one w sprawozdaniu finansowym: dywidendy i zyski lub straty kapitałowe z tytułu akcji lub udziałów własnościowych, w przypadku znaczących udziałów własnościowych i jeżeli są przeznaczone do obrotu lub w posiadaniu zakładów ubezpieczeń na życie (art. 8–11 i art. 14), zyski lub straty stałych zakładów (art. 12), dochody z żeglugi podlegające krajowemu systemowi podatku tonażowego (art. 15), ulga reinwestycyjna z tytułu aktywów, które zostały zastąpione (art. 18), koszty nabycia, wytworzenia i ulepszenia aktywów podlegających amortyzacji, ponieważ koszty te będą już częścią podstawy amortyzacji, a także bezpośrednio z tym związane dotacje, ponieważ dotacje nie powinny być ani częścią podstawy amortyzacji, ani podstawy opodatkowania (art. 19), niezrealizowane zyski lub straty z tytułu aktywów trwałych wynikające z wahań kursów wymiany walut (art. 20). Zasada określona w art. 21 wyklucza również wszelkie kwoty związane z korektami dokonywanymi po przydzieleniu wymienionymi w art. 48 (wyjaśnionymi poniżej). W związku z tym pozycje te nie są częścią wstępnego wyniku podatkowego, co zapobiega ryzyku podwójnego rozliczenia.

Ponadto sekcja 3 składa się ze wspólnego zestawu przepisów dotyczących **amortyzacji podatkowej**. Jest to ważna korekta do celów podatkowych, ale wniosek jest bliższy rachunkowości finansowej niż krajowym przepisom dotyczącym amortyzacji podatkowej. Rzeczowe aktywa trwale wycenione poniżej 5 000 EUR zostaną od razu ujęte w kosztach podatkowych. Pozostałe aktywa są zawsze amortyzowane metodą liniową, tj. ich wartość jest równomiernie rozłożona w czasie użytkowania. Co do zasady okres ten będzie odpowiadał okresowi użyteczności wskazanemu w sprawozdaniu finansowym. W przypadku nieruchomości, w tym budynków przemysłowych, czas użytkowania wynosi jednak co do zasady 28 lat. W przypadku wartości niematerialnych i prawnych będzie to okres ochrony prawnej, np. praw własności intelektualnej, a jeżeli tak nie jest – 5 lat. Wartość firmy jest również amortyzowana w przypadku jej nabycia i odpowiednio ujmowana w sprawozdaniu finansowym.

W sekcji 4 wniosek dotyczy **kwestii związanych z harmonogramem i kwantyfikacją**, które są niezbędne do celów podatkowych, aby uniknąć nadużyć. Różnice między ceną nabycia lub

kosztem wytworzenia zapasów i produkcji w toku należy wyceniać konsekwentnie, stosując metodę FIFO („pierwsze weszło, pierwsze wyszło”) lub metodę średniej ważonej kosztów (art. 29). Rezerwy są wyłączone, jeżeli nie są prawnie wymagane lub nie można ich wiarygodnie oszacować (art. 30). Wierzytelności nieściągalne można odliczyć tylko wtedy, gdy wyczerpano wszystkie racjonalne kroki w celu uzyskania zapłaty od dłużnika lub jeżeli można wiarygodnie oszacować kwotę, która zostanie utracona, a nie w przypadku, gdy dłużnik jest przedsiębiorstwem powiązanym (art. 31). Przychody i koszty wynikające z umów długoterminowych uwzględnia się jedynie w roku, w którym zostały uzyskane lub poniesione (art. 32). Instrumenty zabezpieczające należy traktować zgodnie z traktowaniem podatkowym pozycji zabezpieczanej (art. 33).

Ponadto w sekcji 5 wniosek zawiera również przepisy, które są niezbędne dla jednostek **wchodzących do grupy BEFIT lub ją opuszczających**. Na przykład strat poniesionych przed wejściem nowego członka do grupy BEFIT nie należy uwzględniać kosztem podstawy opodatkowania innych państw członkowskich, w których grupa BEFIT ma członków. Straty te należy kompensować z przydzielanym udziałem, a więc po agregacji i przydziale (art. 38 w związku z art. 48 ust. 1 lit. a)). Przepisy dotyczą również **reorganizacji przedsiębiorstw**, aby na przykład wyjaśnić, że pierwszeństwo ma dyrektywa w sprawie łączenia spółek (art. 40). Istnieje również klauzula przeciwdziałania nadużyciom mająca zapewnić, aby zyski kapitałowe z aktywów uwzględniano we wstępnym wyniku podatkowym, w przypadku gdy aktywa są przenoszone w obrębie grupy, bez skutków podatkowych, do członka grupy, który jest następnie odsprzedawany poza grupę. Zwykle obowiązywałoby zwolnienie podatkowe przewidziane w przypadku zbycia udziałów, ale nie powinno być takiej możliwości, chyba że jest to uzasadnione z perspektywy handlowej (art. 41).

Zsumowanie wstępnych wyników podatkowych w jedną podstawę opodatkowania i przydzielenie tej podstawy opodatkowania kwalifikującym się członkom grupy BEFIT

Rozdział III zawiera przepisy dotyczące sumowania i przydzielania podstawy opodatkowania. Po pierwsze wstępne wyniki podatkowe wszystkich członków grupy BEFIT sumuje się w jedną pulę na poziomie grupy unijnej, która będzie stanowić **„podstawę opodatkowania BEFIT”**. Kwestię tę opisano w art. 42–44 i wiąże się z nią kilka istotnych korzyści:

- **transgraniczny mechanizm kompensowania strat:** umożliwi to grupom kompensowanie strat za granicą. Obecnie taka możliwość istnieje rzadko, co może prowadzić do nadmiernego opodatkowania zysków grupy i zniechęć przedsiębiorstwa do prowadzenia działalności transgranicznej na rynku wewnętrznym, oraz
- **ułatwienie przestrzegania przepisów dotyczących cen transferowych:** w okresie przejściowym wynik transakcji wewnątrz grupy BEFIT będzie czynnikiem decydującym o tym, w jaki sposób (zsumowana) podstawa opodatkowania BEFIT zostanie przydzielona członkom grupy BEFIT. Biorąc pod uwagę znaczenie ustalania cen transakcji wewnątrz grupy BEFIT do celów podatkowych, utrzymany zostanie wymóg ich zgodności z zasadą ceny rynkowej, ale jednocześnie członkowie grupy BEFIT skorzystają ze zwiększonej pewności podatkowej (strefa komfortu), jeżeli w wyniku transakcji wewnątrz grupy BEFIT ich koszty lub przychody pozostaną poniżej 10 % wzrostu w porównaniu ze średnią z trzech poprzednich lat podatkowych. System ten zapewnia pewien stopień pewności i toruje drogę do ewentualnego wyeliminowania potrzeby ustalania cen transakcji wewnątrz grupy

BEFIT zgodnie z zasadą ceny rynkowej, jeżeli zostanie uzgodniony wzór oparty na czynnikach jako stały sposób podziału podstawy opodatkowania BEFIT

- nie będzie również **podatków u źródła** od transakcji takich jak płatności odsetek i należności licencyjnych w ramach grupy BEFIT, o ile beneficjentem rzeczywistym płatności jest członek grupy BEFIT. W ramach grupy BEFIT zasadniczo nie ma potrzeby indywidualnego opodatkowania tych transakcji, ponieważ zostaną one włączone do zsumowanej podstawy opodatkowania BEFIT, ale kluczowe znaczenie ma również zapewnienie, aby takie płatności nie były wykorzystywane do przenoszenia zysków poza grupę w celu opodatkowania niską stawką podatkową. Dlatego też właściwe organy krajowe zachowają prawo do sprawdzenia, czy ich odbiorca jest beneficjentem rzeczywistym.

Istnieją jednak **dwa wyjątki** od zasady sumowania. Dochody i straty z działalności wydobywczej oddziela się od podstawy opodatkowania BEFIT, ponieważ są one zawsze przypisywane do państwa ich źródła. Zgodnie z podejściem dwufilarowym uzgodnionym na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków podejściem dwufilarowym opodatkowanie działalności wydobywczej powinno opierać się na źródle, tj. miejscu wydobycia (art. 46). Przychody i koszty związane z żeglugą, która nie jest objęta systemem podatku tonażowego, oraz przychody i koszty związane z transportem lotniczym, również nie są przypisywane. Zgodnie z podejściem określonym w art. 8 modelowej konwencji OECD działalność taka jest opodatkowana tylko w państwie, w którym znajduje się przedsiębiorstwo eksploatujące statki lub statki powietrzne (art. 47).

Następnie zsumowana podstawa opodatkowania zostanie przydzielona członkom każdej grupy BEFIT na podstawie zasady przydzielania w okresie przejściowym, w której wykorzystuje się udział procentowy każdego członka grupy BEFIT w zsumowanej podstawie opodatkowania, obliczony jako średnia wyników podlegających opodatkowaniu w poprzednich trzech latach podatkowych. Może to utorować drogę dla stałej metody przydziału, która mogłaby opierać się na formule repartycji. Zaletą wniosku ustanawiającego rozwiązanie przejściowe będzie wykorzystywanie nowszych danych ze sprawozdań według krajów oraz informacji zebranych w pierwszych latach stosowania BEFIT przy opracowywaniu stałej metody przydziału. Umożliwi to również dokładniejszą ocenę wpływu, jaki wdrożenie podejścia dwufilarowego, uzgodnionego na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, będzie miało na krajowe podstawy opodatkowania i podstawę opodatkowania BEFIT.

We wniosku uwzględniono również **systemy podatku od osób prawnych oparte na opodatkowaniu wypłaty zysku** i w tym celu przewidziano niezbędne dostosowanie, które umożliwi objętym nimi przedsiębiorstwom uczestnictwo w grupie BEFIT. W tym przypadku opodatkowanie dochodów osób prawnych nie odbywa się w ujęciu rocznym, lecz przy wypłacie zysków. W związku z tym przydzielona część zsumowanej podstawy opodatkowania byłaby corocznie przenoszona proporcjonalnie do dochodu, którego nie wypłacono w danym roku (art. 49).

Ponadto, po przydzieleniu, każdy członek grupy BEFIT będzie dysponował swoją częścią. W tej części członek grupy będzie musiał zastosować **dodatkowe dostosowania** w swoim wymiarze podatkowym (art. 48 ust. 1). Dostosowania te obejmują głównie korekty techniczne, które są niezbędne w celu zapewnienia spójności systemu. Na przykład we wstępnym wyniku podatkowym nie należy uwzględniać kilku pozycji, aby uniknąć ich podziału między wszystkie państwa członkowskie, ale pozycje te należy nadal rozliczać (np.

straty sprzed BEFIT). Inne kwoty, takie jak darowizny i świadczenia emerytalne, są w dużym stopniu uzależnione od wymogów prawa krajowego i w związku z tym są najbardziej odpowiednie w odniesieniu do przydzielonej części.

Co ważne, aby zapewnić państwom członkowskim pełne kompetencje w zakresie ich polityki stawek podatkowych, państwa członkowskie będą miały swobodę dalszego stosowania wszelkich odliczeń, ulg podatkowych lub zwiększeń podstawy do przydzielonych im części, bez ograniczeń (art. 48 ust. 2). Jedynym wymogiem, którego państwa członkowskie będą musiały przestrzegać w tym zakresie, są przepisy dyrektywy w sprawie filaru 2 dotyczące globalnej minimalnej efektywnej stawki opodatkowania.

„System sygnalizacji świetlnej” ułatwiający przestrzeganie przepisów dotyczących cen transferowych w odniesieniu do przedsiębiorstw powiązanych spoza grupy BEFIT

W odniesieniu do transakcji z przedsiębiorstwami powiązanymi spoza grupy BEFIT, tj. jednostkami należącymi do grupy, które nie znajdują się w Unii lub które nie spełniają progu 75 % własności, rozdział IV ma na celu ułatwienie przestrzegania przepisów poprzez zapewnienie narzędzia oceny ryzyka („system sygnalizacji świetlnej”).

Ta cecha BEFIT koncentruje się na uproszczeniu przestrzegania przepisów dotyczących ustalania cen transferowych i nie koliduje z przepisami prawa materialnego określającymi, czy daną transakcję wyceniono na warunkach rynkowych. Ponadto zakres przedmiotowy BEFIT ogranicza się do działalności niskiego ryzyka, która zwykle nie wiąże się ze znaczną swobodą uznania przy ustalaniu cen, ponieważ nie prowadzi ona do wysokich zysków rezydualnych. Jest to wyraźna różnica w stosunku do dyrektywy w sprawie cen transferowych, która odnosi się do przepisów prawa materialnego i ma szerszy zakres, potencjalnie obejmując szeroką gamę zagadnień dotyczących cen transferowych, oraz pełni odrębną funkcję. W dyrektywie w sprawie cen transferowych potwierdzono zatem wytyczne OECD w sprawie cen transferowych i stanowi ona krok w kierunku uzgodnienia przez państwa członkowskie wspólnego podejścia do konkretnych zagadnień dotyczących cen transferowych, w szczególności zagadnień, w których praktyka administracyjna była jak dotąd zróżnicowana w całej UE.

System sygnalizacji świetlnej będzie miał zastosowanie do **działalności niskiego ryzyka** określonej w art. 50: (i) działalności dystrybucyjnej prowadzonej przez dystrybutorów ponoszących niskie ryzyko oraz (ii) działalności produkcyjnej prowadzonej przez podproducentów. Aby kwalifikować się, dystrybutor lub podproducent musi stosować wiarygodną, jednostronną metodę opartą na wytycznych OECD w sprawie cen transferowych, a w każdym razie nie może kwalifikować się, jeżeli posiada prawa własności intelektualnej lub ponosi część ryzyka związanego z produktami. Wynika to z faktu, że w przypadku wartości niematerialnych i prawnych oraz ryzyka często brakuje porównywalnych transakcji.

W odniesieniu do tych rodzajów działalności we wniosku proponuje się stosowanie **„publicznych wskaźników referencyjnych”**, które będą wskaźnikami zysku ustalonymi na szczeblu Unii z pomocą grupy ekspertów (art. 53). Pod względem operacyjnym, jeżeli wyniki w zakresie zysku osiągnęte przez dystrybutora ponoszącego niskie ryzyko lub podproducenta są niskie w porównaniu ze średnimi przedziałami w ramach tego wskaźnika referencyjnego, jego transakcje zostaną ocenione jako transakcje „o wysokim ryzyku” i odwrotnie. W ten sposób transakcje mogą wchodzić w zakres **trzech poziomów ryzyka (niskiego/średniego/wysokiego)**. Oczekuje się, że administracje podatkowe państw

członkowskich skoncentrują swoje starania na poziomach wysokiego ryzyka (art. 51). System ten określa się zatem mianem „systemu sygnalizacji świetlnej”.

W związku z tym narzędzie to umożliwi państwom członkowskim efektywniejsze korzystanie z ich zasobów i zapewni przedsiębiorstwom wyższy poziom przewidywalności co do akceptowalności ich cen transferowych, pod warunkiem że będą one przestrzegać wcześniej ustalonych marż.

Administrowanie systemem: punkt kompleksowej obsługi i zespół BEFIT

Administrowanie systemem przedstawiono w rozdziale V. Wspólne przepisy prawa materialnego wymagają również wspólnych ram administracyjnych. Pozwoli to na dodatkowe uproszczenie obecnych systemów i powinno stopniowo uwalniać zasoby na potrzeby administracji i przedsiębiorstw.

Dzięki **punktowi kompleksowej obsługi** przedsiębiorstwa będą mogły kontaktować się z jednym organem w Unii w celu wypełnienia obowiązków w zakresie sprawozdawczości we wszystkich przypadkach, w których będzie to wykonalne. „Jednostka raportująca”, która jest co do zasady jednostką dominującą najwyższego szczebla, składa jedną deklarację dla całej grupy BEFIT („deklaracja BEFIT”) wyłącznie we własnej administracji podatkowej („organ przyjmujący deklaracje”), która udostępnia tę deklarację pozostałym państwom członkowskim, w których grupa prowadzi działalność (art. 57). Każdy członek grupy BEFIT składa również indywidualną deklarację podatkową do lokalnej administracji podatkowej, aby móc zastosować krajowe korekty do przydzielonej mu części (art. 62). W połączeniu z deklaracją BEFIT pozwoli to każdej administracji podatkowej na ustalenie, w możliwie najbardziej precyzyjny sposób, wymiaru zobowiązań podatkowych członków grupy BEFIT (art. 64).

Dla każdej grupy BEFIT zostanie również utworzony tak zwany „**zespół BEFIT**”, w skład którego wejdą przedstawiciele każdej właściwej administracji podatkowej z państw członkowskich, w których grupa prowadzi działalność (art. 60). Zamiast oddzielnego przeznaczania przez każde państwo członkowskie zasobów ludzkich na ustalanie wymiaru zobowiązań podatkowych tej samej grupy transgranicznej, członkowie każdego zespołu BEFIT będą udostępniać sobie informacje, koordynować działania, osiągać pewien stopień pewności na wczesnym etapie rozstrzygania określonych kwestii oraz rozwiązywać problemy za pomocą narzędzia współpracy online (art. 61).

Przeprowadzanie **kontroli** pozostanie na poziomie państw członkowskich, które będą mogły wnioskować o przeprowadzanie kontroli wspólnych i zobowiązywać drugą stronę do wyrażenia na nie zgody. Po uzyskaniu wyniku kontroli zespół BEFIT ułatwi również wprowadzanie poprawek (art. 65).

We wniosku przewidziano również możliwość wniesienia **odwołania** od treści deklaracji BEFIT do organu administracyjnego w państwie członkowskim „organu przyjmującego deklaracje”. Odwołania od indywidualnych decyzji określających wymiar podatkowy można również wnosić do organu administracyjnego państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych. Gdy takie odwołanie ma wpływ na podstawę opodatkowania BEFIT, niezbędne zmiany można wprowadzić w całej grupie w ramach skoordynowanego procesu ustanowionego przez „zespoły BEFIT” (art. 66–70).

Wniosek

DYREKTYWA RADY

**w sprawie działalności gospodarczej w Europie: Ramy opodatkowania dochodu
(BEFIT)**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 115,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego²²,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego²³,

stanowiąc zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W Unii nie ma obecnie wspólnego podejścia do obliczania podstawy opodatkowania przedsiębiorstw. W związku z tym unijne przedsiębiorstwa są zobowiązane do przestrzegania innego systemu opodatkowania osób prawnych w każdym państwie członkowskim, w którym prowadzą działalność.
- (2) Istnienie w Unii 27 różnych systemów podatku dochodowego od osób prawnych skutkuje komplikacjami w zakresie przestrzegania przepisów prawa podatkowego i stawia przedsiębiorstwa w sytuacji nieuczciwej konkurencji. Staje się to coraz bardziej widoczne, ponieważ globalizacja i cyfryzacja gospodarki znacząco zmieniają postrzeganie granic lądowych i modeli biznesowych. Mimo że rządy podejmują próby dostosowania się do tej nowej rzeczywistości, fragmentaryczna reakcja państw członkowskich prowadzi do dalszych zakłóceń na rynku wewnętrznym. Zróżnicowanie ram prawnych nieuchronnie prowadzi również do różnic w praktykach stosowanych przez administrację podatkową w poszczególnych państwach członkowskich. Często wiąże się to z długimi procedurami nacechowanymi nieprzewidywalnością i niespójnością, a także wysokimi kosztami przestrzegania przepisów.

²² Dz.U. C z, s. .

²³ Dz.U. C z, s. .

- (3) Pomimo różnic w konstrukcji, podstawowe cechy systemów podatku dochodowego od osób prawnych są podobne, ponieważ ustanawiają one zasady zmierzające do tego samego celu, tj. ustalenia podstawy opodatkowania przedsiębiorstw. W związku z tym dla przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym ważne byłoby, aby państwa członkowskie wprowadziły wspólne ramy prawne w celu harmonizacji podstawowych cech systemów podatku dochodowego od osób prawnych, co uprościłoby przepisy podatkowe i zapewniło uczciwą konkurencję.
- (4) 9 czerwca 2023 r. 139 jurysdykcji, które są członkami otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, przystąpiło do Oświadczenia „w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki” z października 2021 r.²⁴ W oświadczeniu tym państwa członkowskie zgodziły się na (i) przeprowadzanie przeglądu, podczas którego oblicza się potencjalne minimalne zobowiązanie podatkowe dużych grup wielonarodowych za punkt wyjścia przyjmując rachunkowość finansową, w ramach filaru 2, oraz (ii) częściową realokację dochodów podlegających opodatkowaniu na podstawie formuły repartycji w ramach filaru 1. Projekt wspólnych ram służących sprostaniu wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji i globalizacji powinien czerpać inspirację z osiągnięć tego przeglądu. Ponieważ wdrożenie II filaru zostało jednogłośnie przyjęte przez państwa członkowskie na mocy dyrektywy Rady (UE) 2022/2523²⁵, wspólne ramy podatku dochodowego od osób prawnych w Unii powinny opierać się na koncepcjach takich jak zakres i obliczanie podstawy opodatkowania, które są już znane zarówno przedsiębiorstwom, jak i państwom członkowskim.
- (5) Środowisko dla prowadzenia działalności gospodarczej na rynku wewnętrznym powinno stać się bardziej atrakcyjne, aby stymulować wzrost i inwestycje w Unii. Z tego względu priorytetem powinno być uchwalenie wspólnych ram przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych, aby ułatwić przedsiębiorstwom przestrzeganie takich przepisów w przypadku prowadzenia działalności transgranicznej, a także zachęcić te przedsiębiorstwa, które zamierzają rozszerzać swoją działalność za granicą, aby to czyniły. Oczekuje się, że jednolity zestaw przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych prowadzących działalność międzynarodową zaowocuje większą pewnością podatkową i mniejszą liczbą sporów podatkowych, ponieważ wyeliminuje zniekształcenia i zmniejszy liczbę przypadków podwójnego i nadmiernego opodatkowania. Ponadto, ponieważ stabilność dochodów podatkowych ma kluczowe znaczenie dla budżetów państw członkowskich, w tym dla inwestowania w infrastrukturę, badania i rozwój oraz świadczenia usług publicznych, niezwykle ważne byłoby zapewnienie w przyszłości, aby alokacja przychodów odbywała się przy użyciu narzędzia opartego na rzetelnych parametrach, których nie można nadużywać.

²⁴ Oświadczenie w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki – projekt OECD/G-20 dotyczący erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków, 8 października 2021 r.

²⁵ Dyrektywa Rady (UE) 2022/2523 z dnia 14 grudnia 2022 r. w sprawie zapewnienia globalnego minimalnego poziomu opodatkowania międzynarodowych grup przedsiębiorstw oraz dużych grup krajowych w Unii (Dz.U. L 328 z 22.12.2022, s. 1.).

- (6) Kluczowe znaczenie ma stworzenie systemu, który osiągnie pewien stopień jednolitości w całej Unii, przynajmniej wśród tych podatników, do których jest głównie skierowany. W związku z tym, a także biorąc pod uwagę działania podjęte zarówno przez administracje podatkowe, jak i przedsiębiorstwa w celu wdrożenia ram globalnego minimalnego poziomu opodatkowania, ważne byłoby, aby wykorzystać to osiągnięcie i opracować zasady, które pozostaną jak najbardziej zbliżone do modelowych zasad OECD/G20 i dyrektywy (UE) 2022/2523. Na tej podstawie wspólne ramy prawne powinny być obowiązkowe dla grup podlegających opodatkowaniu w Unii, jeżeli ich roczne łączne przychody wynikające ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego przekraczają 750 000 000 EUR. W ten sposób zakres obowiązywania ram byłby ukierunkowany na przedsiębiorstwa, które najprawdopodobniej prowadzą działalność transgraniczną, a tym samym mogą skorzystać z uproszczenia, jakie oferują wspólne ramy prawne. Próg ten zapewniłby również spójność z dyrektywą (UE) 2022/2523, umożliwiając przyjęcie jednolitego podejścia w Unii.
- (7) Chociaż próg byłby ustalany na podstawie łącznych przychodów grupy w skali globalnej, zakres stosowania przepisów powinien być ograniczony do członków grupy działających na rynku wewnętrznym, ponieważ prawo Unii ma zastosowanie wyłącznie w Unii i nie jest wiążące dla państw trzecich. Przepisom tym powinien zatem podlegać jedynie unijna część grupy. Obejmowałoby to przedsiębiorstwa, które są rezydentami do celów podatkowych w państwie członkowskim, oraz ich stałe zakłady działające w państwie członkowskim, a także działające w Unii stałe zakłady przedsiębiorstw z państw trzecich, należących do tej samej grupy. Biorąc pod uwagę, że koncepcja stałego zakładu jest regulowana w dwustronnych umowach podatkowych i prawie krajowym, a także pomimo tego, że definicja tego pojęcia zawiera pewne wspólne zasady, jego interpretacje na świecie są nadal do pewnego stopnia rozbieżne. W związku z tym pragmatycznym podejściem byłoby korzystanie z istniejących umów o unikaniu podwójnego opodatkowania i przepisów krajowych państw członkowskich, a nie próba pełnej harmonizacji za pośrednictwem wtórnego prawa Unii.
- (8) Aby zapewnić proporcjonalność i prawidłowe funkcjonowanie wspólnych ram, członkowie grupy – w tym przedsiębiorstwa mające siedzibę w państwie członkowskim, ich stałe zakłady oraz zlokalizowane na terenie Unii stałe zakłady przedsiębiorstw, które są członkami grupy, ale mają siedzibę poza Unią – prowadzący ograniczoną działalność na rynku wewnętrznym, powinni zostać wyłączeni z zakresu stosowania przepisów przez wprowadzenie progu istotności.
- (9) Za planowaną inicjatywą przemawia cel, jakim jest uproszczenie obecnych przepisów. W związku z tym przy opracowywaniu zasad obliczania podstawy opodatkowania należy stosować ograniczoną serię korekt podatkowych do sprawozdań finansowych każdego członka grupy. Te ograniczone korekty stanowiłyby wspólne korekty, których wprowadzenie jest konieczne w celu ustalenia podstawy opodatkowania wynikającej ze sprawozdań finansowych. Ze względu na potrzebę zapewnienia spójności z dyrektywą (UE) 2022/2523, korekty powinny być zgodne z określonymi w niej ramami, co powinno również ułatwić wdrożenie państwom członkowskim i przedsiębiorstwom, które już znają ogólne zasady.
- (10) Biorąc pod uwagę, że w celu uproszczenia jako punkt wyjścia do obliczania podstawy opodatkowania każdego członka grupy wykorzystywane będą sprawozdania

finansowe, konieczne jest opracowanie przepisów podatkowych w taki sposób, aby były one jak najbardziej powiązane ze sprawozdaniami finansowymi. W przypadkach, w których jest to możliwe, ujęcie składnika aktywów lub zobowiązania w sprawozdaniu finansowym nie zmieniałoby się dla celów podatkowych i w konsekwencji nie byłoby konieczne dokonywanie żadnych korekt. W związku z tym konieczne jest również, aby zgodnie z podejściem do kwestii podatkowych, inne elementy podstawy opodatkowania były traktowane do celów podatkowych w inny sposób niż są kwalifikowane w ramach rachunkowości finansowej.

- (11) W związku z tym niezbędne jest uwzględnienie określonych sektorów działalności, w szczególności żeglugi międzynarodowej, które wymagają pewnych dostosowań sektorowych. W przypadku członków grupy działających w tym sektorze sprawozdania finansowe musiałyby zostać skorygowane w celu wyłączenia kwoty (zysku lub straty) objętej systemem podatku tonażowego. Specjalne systemy podatkowe dotyczące żeglugi międzynarodowej, często określane jako „systemy podatku tonażowego”, pozwalają zazwyczaj na opodatkowanie na podstawie tonażu (tj. ładowności) statków eksploatowanych przez członka grupy, a nie rzeczywistych zysków lub strat poniesionych przez członka grupy w wyniku działalności kwalifikującej się do opodatkowania podatkiem tonażowym. Wyłączenie takiej kwoty miałoby zatem podstawę w różnych uznanych podejściach do obliczania podstawy opodatkowania oraz zapewniłoby odpowiednią spójność z celami różnych polityk rynku wewnętrznego.
- (12) Aby osiągnąć kluczowy cel, jakim jest stworzenie uproszczonych ram podatku dochodowego od osób prawnych, wstępne wyniki podatkowe każdego członka grupy powinny zostać zagregowane w jedną wspólną podstawę opodatkowania, która następnie byłaby przydzielana kwalifikującym się członkom grupy. Wprowadzenie korekt podatkowych do sprawozdań finansowych skutkowałoby uzyskaniem wstępnych wyników podatkowych każdego członka grupy. Wyniki te byłyby następnie agregowane, co pozwoliłoby na transgraniczne kompensowanie strat między członkami grupy BEFIT, a następnie zagregowana podstawa opodatkowania byłaby przydzielana członkom grupy w oparciu o zasadę przydzielania w okresie przejściowym; utworzyłoby to drogę do wprowadzenia stałego mechanizmu. Ten stały mechanizm mógłby bazować na formule repartycji i wyeliminowałby potrzebę zgodności transakcji wewnątrz grupy BEFIT z zasadą ceny rynkowej. Jego zaletą byłoby wykorzystywanie nowszych danych ze sprawozdań według krajów oraz informacji zebranych w okresie przejściowym. Umożliwi to również bardziej dokładną ocenę wpływu, jaki wdrożenie podejścia dwufilarowego będzie miało na krajowe podstawy opodatkowania i podstawę opodatkowania grupy BEFIT. W ten sposób nadal możliwe byłoby osiągnięcie kluczowego celu, jakim jest neutralność podatkowa na rynku wewnętrznym, co ograniczyłoby przypadki podwójnego i nadmiernego opodatkowania oraz zwiększyłoby pewność podatkową, zmniejszając liczbę sporów podatkowych.
- (13) Sumowanie wyników podatkowych wśród członków grupy nie byłoby odpowiednim rozwiązaniem w przypadku niektórych sektorów, takich jak działalność wydobywcza, a także żegluga międzynarodowa, żegluga śródlądowa i transport lotniczy. Dlatego ważne byłoby wykluczenie ich z sumowania, ponieważ ich cechy nie pasują do takiego kontekstu. Każda kwota zysku lub straty w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w zakresie przewozów międzynarodowych, która nie jest objęta systemem podatku tonażowego (a tym samym wyłączona ze wstępnych

wyników podatkowych), musiałaby zostać wyłączona z sumowania, natomiast byłaby obliczana przy zastosowaniu wspólnych przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych.

- (14) Aby zapewnić przestrzeń dla wzrostu i inwestycji, państwa członkowskie mogłyby również indywidualnie stosować dodatkowe korekty po alokacji (np. zasady opodatkowania składek emerytalnych) w obszarach nieobjętych wspólnymi ramami. Państwa członkowskie miałyby również swobodę dalszej korekty przydzielonego im udziału bez ograniczeń, co zapewniłoby im możliwość podejmowania decyzji dotyczących polityki krajowej w tym obszarze. Co najistotniejsze, zgodnie z dyrektywą (UE) 2022/2523 efektywna stawka podatkowa wynosiłaby co najmniej 15 %.
- (15) Niektóre państwa członkowskie stosują systemy podatku dochodowego od osób prawnych, których zasady różnią się od najbardziej powszechnego podejścia, takie jak systemy podatkowe oparte na opodatkowaniu wypłaty zysku. W związku z tym niezwykle ważne jest wprowadzenie niezbędnych dostosowań w celu zapewnienia sprawnej interakcji z tymi systemami. Rozwiązaniem mogłoby być dokonywanie określonych korekt po alokacji. Oznaczałoby to, że część, która zostałaby przydzielona członkowi grupy w systemie opartym na opodatkowaniu wypłaty zysku, należałoby zmodyfikować proporcjonalnie do wypłat dokonanych w ciągu roku podatkowego. Istota systemu podatkowego opartego na opodatkowaniu wypłaty zysku zostałaby w pełni zachowana, biorąc pod uwagę, że wypłata wyznacza chwilę opodatkowania przydzielonej części, i, co za tym idzie, określenia, jaka jej część będzie musiała zostać opodatkowana. W związku z tym należy przewidzieć mechanizm przeniesienia, który pozwoli zapewnić, by przydzielona część, która nie jest opodatkowana w bieżącym roku, podlegała opodatkowaniu w kolejnych latach.
- (16) Ponieważ relacje w ramach grupy stanowią tylko część działalności handlowej grupy przedsiębiorstw, kolejnym istotnym aspektem, któremu należy się przyjrzeć, są transakcje między członkami grupy a przedsiębiorstwami powiązanymi spoza grupy. W celu uwzględnienia tego aspektu zewnętrznego oraz zwiększonej ostatnio liczby sporów dotyczących cen transferowych, zwłaszcza w odniesieniu do czynników mających wpływ na ustalanie cen w przypadku rutynowej działalności, bardzo przydatne byłoby zapewnienie uproszczonego podejścia do zgodności z przepisami w zakresie cen transferowych, co z punktu widzenia przedsiębiorstw zmniejszyłoby koszty przestrzegania przepisów, a także poprawiłoby efektywność wykorzystania kapitału ludzkiego przez administracje podatkowe. W tym celu ważne byłoby wprowadzenie wspólnych ram oceny ryzyka związanego z cenami transferowymi na podstawie powszechnie przyjętej analizy porównawczej. W ramach tej oceny badano by marżę wyniku finansowego przed odsetkami i opodatkowaniem uzyskiwane przez jednostki działające niezależnie na rynku wewnętrznym. Otrzymane w ten sposób wskaźniki zysku powinny być następnie publikowane, aby można je było wykorzystać jako narzędzie samooceny ryzyka i umożliwić grupom działającym na rynku wewnętrznym poznanie z wyprzedzeniem zysków, jakie zgodnie z zasadą ceny rynkowej prawdopodobnie osiągną w transakcjach z przedsiębiorstwami powiązanymi. W odniesieniu do każdej transakcji objętej zakresem systemu należy ocenić, czy jest ona obciążona niskim, średnim czy wysokim ryzykiem, w zależności od wyniku porównania ze wskaźnikami zysku, które zostaną określone w akcie wykonawczym i opublikowane na stronie internetowej Komisji.

- (17) Wspólne ramy opodatkowania osób prawnych musiałyby obejmować system administrowania, który w idealnym przypadku powinien gwarantować pewien stopień pewności podatkowej i uproszczenia. Aby wspierać jednolitość, ważnym aspektem systemu administrowania byłoby ustanowienie scentralizowanego punktu odniesienia, który rozstrzygałby szereg wspólnych kwestii, takich jak deklaracja dla całej grupy, oraz zapewniałby odpowiedni poziom koordynacji i współpracy między krajowymi administracjami podatkowymi. System administrowania powinien jednocześnie w pełni respektować suwerenność podatkową poszczególnych państw, jako że lokalne deklaracje podatkowe, kontrole i rozstrzyganie sporów musiałyby pozostać przede wszystkim na poziomie państw członkowskich.
- (18) Aby zapewnić prawidłowe wdrażanie i egzekwowanie przepisów wspólnych ram, państwa członkowskie powinny ustanowić przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy. Kary te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (19) Aby zoptymalizować korzyści płynące z posiadania wspólnych ram prawnych służących do obliczania podstawy opodatkowania osób prawnych na rynku wewnętrznym, stosowanie przepisów powinno być opcjonalne dla grup, w tym grup MŚP, które osiągają roczne łączne przychody poniżej 750 000 000 EUR, o ile sporządzają skonsolidowane sprawozdania finansowe i podlegają opodatkowaniu w Unii. Dzięki umożliwieniu stosowania przepisów mniejszym grupom, więcej grup posiadających transgraniczne struktury i prowadzących transgraniczną działalność może skorzystać z uproszczenia, jakie oferują wspólne ramy.
- (20) W celu – odpowiednio – uzupełnienia lub zmiany niektórych elementów niniejszej dyrektywy innych niż istotne należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do (i) zmiany załączników I i II, stosownie do przypadku; oraz (ii) uzupełnienia przez ustanowienie dodatkowych przepisów dotyczących zakładów ubezpieczeń, w szczególności w odniesieniu do nowego Międzynarodowego Standardu Sprawozdawczości Finansowej (MSSF) 17 „Umowy ubezpieczenia”. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów, oraz aby konsultacje te prowadzone były zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa²⁶. W szczególności, aby zapewnić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie udział na równych zasadach w przygotowaniu aktów delegowanych, instytucje te otrzymują wszelkie dokumenty w tym samym czasie co eksperci państw członkowskich, a eksperci tych instytucji mogą systematycznie brać udział w posiedzeniach grup eksperckich Komisji zajmujących się przygotowaniem aktów delegowanych.
- (21) Aby zapewnić jednolite warunki wdrażania i funkcjonowania tzw. „zespołów BEFIT” ustanowionych w niniejszej dyrektywie, skupiających przedstawicieli odpowiednich administracji podatkowych z państw członkowskich, w których działa grupa, oraz

²⁶ Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

ustalających marże zysku dla niektórych rutynowych transakcji między członkami grupy BEFIT a ich przedsiębiorstwami powiązanymi spoza grupy BEFIT, należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011²⁷.

- (22) Wszelkie przetwarzanie danych osobowych w ramach niniejszej dyrektywy powinno być zgodne z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679²⁸. Państwa członkowskie mogą przetwarzać dane osobowe na podstawie niniejszej dyrektywy wyłącznie do celów stosowania rozdziału IV, a także w celu zbadania i osiągnięcia porozumienia w sprawie treści deklaracji BEFIT oraz przetwarzania i oceny indywidualnych deklaracji podatkowych na podstawie rozdziału V.
- (23) Uzasadnione jest, aby okres przechowywania danych wynosił 10 lat, co pozwoli państwom członkowskim na przestrzeganie większości terminów przedawnienia.
- (24) Aby umożliwić przedsiębiorstwom bezpośrednie czerpanie korzyści z rynku wewnętrznego bez ponoszenia niepotrzebnych dodatkowych obciążeń administracyjnych, informacje na temat przepisów podatkowych określonych w niniejszej dyrektywie powinny być udostępniane za pośrednictwem jednolitego portalu cyfrowego zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1724²⁹. Jednolity portal cyfrowy stanowi punkt kompleksowej obsługi użytkowników transgranicznych w zakresie dostarczania online informacji, procedur i usług pomocniczych związanych z funkcjonowaniem rynku wewnętrznego.
- (25) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast – ze względu na istniejące wyzwania związane z interakcją między 27 różnymi systemami opodatkowania osób prawnych – możliwe jest lepsze osiągnięcie tego celu na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności ustanowioną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (26) Zgodnie z art. 42 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 skonsultowano się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych, który wydał nieformalną opinię 18 sierpnia 2023 r.,

²⁷ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

²⁸ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016, s. 1).

²⁹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1724 z dnia 2 października 2018 r. w sprawie utworzenia jednolitego portalu cyfrowego w celu zapewnienia dostępu do informacji, procedur oraz usług wsparcia i rozwiązywania problemów, a także zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1024/2012 (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 1).

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustanawia wspólne ramy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych w Unii w odniesieniu do niektórych grup.
2. Do celów ust. 1 w niniejszej dyrektywie ustanawia się przepisy:
 - a) określające, co stanowi grupę do celów niniejszej dyrektywy („grupa BEFIT”);
 - b) dotyczące obliczania zsumowanej podstawy opodatkowania przedsiębiorstw i stałych zakładów grupy BEFIT („członek grupy BEFIT” i „podstawa opodatkowania BEFIT”);
 - c) dotyczące przydzielania podstawy opodatkowania BEFIT kwalifikującym się członkom grupy BEFIT;
 - d) upraszczające ocenę ryzyka związanego z cenami transferowymi w odniesieniu do transakcji z przedsiębiorstwami powiązanymi spoza grupy;
 - e) dotyczące administrowania wspólnymi ramami prawnymi.
3. Przedsiębiorstwo lub stały zakład, który podlega niniejszej dyrektywie, przestaje podlegać krajowym przepisom dotyczącym podatku dochodowego od osób prawnych we wszystkich państwach członkowskich, w których ma siedzibę, w zakresie wszystkich kwestii uregulowanych niniejszą dyrektywą, o ile w niniejszej dyrektywie nie wskazano inaczej.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do przedsiębiorstw będących rezydentami do celów podatkowych w państwie członkowskim, w tym do ich stałych zakładów zlokalizowanych w innych państwach członkowskich, oraz do zlokalizowanych w państwach członkowskich stałych zakładów jednostek będących rezydentami do celów podatkowych w państwie trzecim („jednostki z państw trzecich”), które spełniają następujące kryteria:
 - a) należą do grupy krajowej lub grupy przedsiębiorstw wielonarodowych („grupa MNE”), która sporządza skonsolidowane sprawozdania finansowe i której roczne łączne przychody wyniosły co najmniej 750 000 000 EUR w co najmniej dwóch z ostatnich czterech lat podatkowych;
 - b) ponadto – w odniesieniu do przedsiębiorstw:

- (i) przedsiębiorstwo przyjmuje jedną z form wyszczególnionych w załączniku I;
 - (ii) przedsiębiorstwo podlega opodatkowaniu jednym z podatków od osób prawnych wyszczególnionych w załączniku II lub podobnym podatkiem wprowadzonym w późniejszym czasie;
 - (iii) przedsiębiorstwo jest jednostką dominującą najwyższego szczebla lub jego aktywa, zobowiązania, dochody, koszty i przepływy pieniężne są konsolidowane na zasadzie „pozycja po pozycji” przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla;
 - c) ponadto – w odniesieniu do stałych zakładów:
 - (i) stały zakład podlega opodatkowaniu jednym z podatków od osób prawnych wyszczególnionych w załączniku II lub podobnym podatkiem wprowadzonym w późniejszym czasie;
 - (ii) stały zakład jest stałym zakładem jednostki dominującej najwyższego szczebla lub jednostki, której aktywa, zobowiązania, dochody, koszty i przepływy pieniężne są konsolidowane na zasadzie „pozycja po pozycji” przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do przedsiębiorstw lub stałych zakładów jednostki dominującej najwyższego szczebla spoza Unii, w przypadku których łączne przychody grupy w Unii nie przekraczają 5 % łącznych przychodów grupy wynikających ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego albo kwoty 50 mln EUR w co najmniej dwóch z czterech ostatnich lat podatkowych. Nie narusza to prawa do podjęcia decyzji o stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy przez inne przedsiębiorstwa i stałe zakłady zgodnie z ust. 7.
3. Jeżeli co najmniej dwie grupy zostaną połączone w celu utworzenia jednej grupy, uznaje się, że próg 750 000 000 EUR, o którym mowa w ust. 1, został osiągnięty w odniesieniu do dowolnego roku podatkowego przed połączeniem, jeżeli suma łącznych przychodów łączących się grup za dany rok podatkowy, uwzględnionych w każdym z ich skonsolidowanych sprawozdań finansowych, wynosi co najmniej 750 000 000 EUR. Przedsiębiorstwa i stałe zakłady będące członkami tej nowo utworzonej grupy podlegają niniejszej dyrektywie, jeżeli próg ten został osiągnięty w co najmniej dwóch z czterech ostatnich lat podatkowych.
4. Jeżeli przedsiębiorstwo niebędące członkiem grupy („przedsiębiorstwo przejmowane”) zostaje przejęte przez inne przedsiębiorstwo lub grupę („jednostka przejmująca”), a ani przedsiębiorstwo przejmowane, ani jednostka przejmująca nie sporządziły skonsolidowanych sprawozdań finansowych w żadnym z czterech lat podatkowych bezpośrednio poprzedzających rok podatkowy, w którym nastąpiło przejęcie, uznaje się, że próg rocznych łącznych przychodów wynoszący 750 000 000 EUR, o którym mowa w ust. 1, został w odniesieniu do tego roku osiągnięty, jeżeli suma przychodów uwzględnionych w sprawozdaniach finansowych lub skonsolidowanych sprawozdaniach finansowych przedsiębiorstwa przejmowanego i jednostki przejmującej za ten rok podatkowy wynosi co najmniej 750 000 000 EUR. Jednostka przejmująca podlega niniejszej dyrektywie, jeżeli próg ten został osiągnięty w co najmniej dwóch z czterech lat podatkowych bezpośrednio

poprzedzających rok podatkowy, w którym niniejsza dyrektywa zaczęła mieć zastosowanie do jednostki przejmującej.

5. Jeżeli dochodzi do podziału grupy na dwie lub więcej grup („grupy powstałe w wyniku podziału”), uznaje się, że próg 750 000 000 EUR, o którym mowa w ust. 1, został osiągnięty przez każdą z grup powstałych w wyniku podziału, jeżeli:
 - a) w pierwszym roku podatkowym kończącym się po podziale roczne łączne przychody każdej z grup powstałych w wyniku podziału wynoszą w tym roku podatkowym co najmniej 750 000 000 EUR;
 - b) w latach podatkowych od drugiego do czwartego, kończących się po podziale, roczne łączne przychody każdej z grup powstałych w wyniku podziału wynoszą w co najmniej dwóch z tych lat podatkowych co najmniej 750 000 000 EUR.
6. Jeżeli co najmniej jeden rok z czterech lat podatkowych, o których mowa w niniejszym artykule, jest dłuższy lub krótszy niż 12 miesięcy, progi przychodu, o których mowa, dostosowuje się proporcjonalnie w odniesieniu do każdego z tych lat podatkowych.
7. Państwa członkowskie zapewniają, aby przedsiębiorstwa, które są rezydentami do celów podatkowych w państwie członkowskim i spełniają warunki określone w ust. 1 lit. b), w tym ich stałe zakłady zlokalizowane w innych państwach członkowskich, a także zlokalizowane w państwach członkowskich stałe zakłady jednostek z państw trzecich spełniające warunki określone w ust. 1 lit. c), mogły podjąć decyzję o tym, że będą podlegać niniejszej dyrektywie, jeżeli należą do grupy MNE lub grupy krajowej, która sporządza skonsolidowane sprawozdania finansowe, ale nie spełnia warunków określonych w ust. 1 lit. a) w odniesieniu do progu 750 000 000 EUR.
8. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 74 w celu zmiany załączników I i II, tak aby uwzględnić zmiany w przepisach państw członkowskich dotyczących form prawnych przedsiębiorstw i podatków od osób prawnych.

Artykuł 3 **Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „grupa” oznacza:
 - a) zbiór jednostek, pomiędzy którymi istnieją powiązania właścicielskie lub powiązania wynikające ze sprawowania kontroli zgodnie z definicją zawartą w przyjętym standardzie rachunkowości finansowej do celów sporządzania skonsolidowanego sprawozdania finansowego przez jednostkę dominującą najwyższego szczebla, w tym wszelkie jednostki, które mogły zostać wyłączone ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla wyłącznie ze względu na ich niewielki rozmiar, istotność lub przeznaczenie do sprzedaży; lub

- b) jednostkę, która uwzględnia w swoim sprawozdaniu finansowym dochód netto lub stratę netto co najmniej jednego stałego zakładu („centrala”), pod warunkiem że nie wchodzi ona w skład innej grupy zdefiniowanej w lit. a);
- 2) „grupa krajowa” oznacza dowolną grupę, której wszystkie jednostki mają siedzibę w tym samym państwie członkowskim;
- 3) „grupa MNE” oznacza dowolną grupę wielonarodową, która obejmuje co najmniej jedną jednostkę lub stały zakład niemające siedziby w jurysdykcji jednostki dominującej najwyższego szczebla;
- 4) „rok podatkowy” oznacza okres obrachunkowy, w odniesieniu do którego jednostka dominująca najwyższego szczebla sporządza swoje skonsolidowane sprawozdanie finansowe;
- 5) „skonsolidowane sprawozdanie finansowe” oznacza sprawozdanie finansowe, w którym aktywa, pasywa, dochody, koszty i przepływy pieniężne jednostki oraz tych jej jednostek zależnych, które są przez nią kontrolowane, są przedstawiane jako aktywa, pasywa, dochody, wydatki i przepływy pieniężne jednej jednostki gospodarczej;
- 6) „jednostka” oznacza dowolne porozumienie prawne, które sporządza odrębne sprawozdanie finansowe, lub dowolną osobę prawną;
- 7) „jednostka dominująca najwyższego szczebla” oznacza:
- a) jednostkę, która posiada – bezpośrednio lub pośrednio – udział konsolidujący w dowolnej innej jednostce i która nie znajduje się w posiadaniu – bezpośrednio lub pośrednio – innej jednostki, która posiadałaby w niej udział konsolidujący; lub
- b) centralę zdefiniowaną w pkt 1 lit. b);
- 8) „udziały własnościowe” oznaczają wszelkie udziały kapitałowe dające prawa do zysków, kapitału lub rezerw jednostki lub stałego zakładu;
- 9) „udział konsolidujący” oznacza udział własnościowy w jednostce, którego posiadacz jest zobowiązany do konsolidacji aktywów, pasywów, dochodów, kosztów i przepływów pieniężnych jednostki na zasadzie „pozycja po pozycji”;
- 10) „jednostka raportująca” oznacza jedno z poniższych:
- a) jednostkę dominującą najwyższego szczebla, gdy znajduje się ona w państwie członkowskim; lub
- b) jeżeli jednostka dominująca najwyższego szczebla nie znajduje się w państwie członkowskim – jednostkę znajdującą się w państwie członkowskim, która została wyznaczona przez grupę BEFIT do wypełniania w imieniu tej grupy BEFIT obowiązków związanych z deklaracją BEFIT, określonych w art. 57;
- 11) „przyjęty standard rachunkowości finansowej” oznacza Międzynarodowe Standardy Sprawozdawczości Finansowej przyjęte przez Unię rozporządzeniem Parlamentu

Europejskiego i Rady (WE) nr 1606/2002³⁰ oraz ogólnie przyjęte zasady rachunkowości państw członkowskich;

- 12) „księgowy dochód netto lub księgowa strata netto” oznacza zysk netto lub stratę netto ustalone dla członka grupy BEFIT zgodnie z jednolitym wspólnym przyjętym w Unii standardem rachunkowości finansowej przed wszelkimi korektami konsolidacyjnymi w celu wyeliminowania transakcji wewnątrz grupy BEFIT zgodnie z art. 7;
- 13) „zakład ubezpieczeń” oznacza zakład ubezpieczeń zdefiniowany w art. 13 pkt 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE³¹;
- 14) „ubezpieczenia na życie wyrażone w jednostkach przeliczeniowych/indeksowanych” oznaczają polisy ubezpieczeniowe na życie, w przypadku których zyski i straty lub odsetki/dywidendy naliczane od inwestycji bazowych zakładu ubezpieczeń są z czasem w pełni przypisywane ubezpieczającym;
- 15) „właściciel faktyczny” oznacza osobę, która czerpie zasadniczo wszystkie korzyści i ponosi zasadniczo całe ryzyko związane ze składnikiem aktywów trwałych, bez względu na fakt, czy osoba ta jest właścicielem prawnym. Podatnika, który ma prawo posiadania, użytkowania i zbycia składnika aktywów trwałych i ponosi ryzyko jego utraty lub zniszczenia, uważa się w każdym przypadku za właściciela faktycznego;
- 16) „formuła przydziału” oznacza metodę podziału podstawy opodatkowania BEFIT między członków grupy BEFIT w każdym roku podatkowym okresu przejściowego zgodnie z art. 45;
- 17) „organ przyjmujący deklaracje” oznacza właściwy organ państwa członkowskiego, w którym jednostka raportująca jest rezydentem do celów podatkowych, lub jeżeli jednostką raportującą jest stały zakład podatnika niebędącego rezydentem – właściwy organ państwa członkowskiego, w którym ten stały zakład jest położony.

³⁰ Rozporządzenie (WE) nr 1606/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 lipca 2002 r. w sprawie stosowania międzynarodowych standardów rachunkowości (Dz.U. L 243 z 11.9.2002, s. 1).

³¹ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/138/WE z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Wyplacalność II) (Dz.U. L 335 z 17.12.2009, s. 1).

ROZDZIAŁ II

USTALANIE WSTĘPNEGO WYNIKU PODATKOWEGO

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 4

Zasady ogólne

1. Wstępny wynik podatkowy każdego członka grupy BEFIT ustala się dla danego roku podatkowego na podstawie jego księgowego dochodu netto lub księgowej straty netto skorygowanych zgodnie z art. 8–41 niniejszej dyrektywy.
2. Koszty ujęte w księgowym dochodzie netto lub księgowej stracie netto członka grupy BEFIT podlegają odliczeniu od jego wstępnego wyniku podatkowego wyłącznie w zakresie, w jakim zostały poniesione bezpośrednio na potrzeby prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Artykuł 5

Struktura grupy BEFIT

1. Do utworzenia grupy BEFIT dochodzi w przypadku gdy co najmniej dwa przedsiębiorstwa lub stałe zakłady, które są objęte zakresem niniejszej dyrektywy, spełniają następujące warunki:
 - a) przedsiębiorstwo jest jednostką dominującą najwyższego szczebla w odniesieniu do grupy albo dowolnym innym przedsiębiorstwem wchodzącym w skład grupy, w którym jednostka dominująca najwyższego szczebla posiada, bezpośrednio lub pośrednio, co najmniej 75 % praw własności lub praw do zysku;
 - b) centrala stałego zakładu jest jednostką dominującą najwyższego szczebla w odniesieniu do grupy albo dowolnym innym członkiem (przedsiębiorstwem lub jednostką) wchodzącym w skład grupy, w którym jednostka dominująca najwyższego szczebla posiada, bezpośrednio lub pośrednio, co najmniej 75 % praw własności lub praw do zysku.
2. Na potrzeby obliczenia progu, o którym mowa w ust. 1 lit. a) i b), prawa własności i prawa do zysku w przedsiębiorstwie należącym do grupy oblicza się, mnożąc udziały posiadane bezpośrednio i pośrednio na każdym poziomie.

Artykuł 6

Wymogi dotyczące okresu posiadania

1. Członek grupy BEFIT spełnia kryteria progowe, o których mowa w art. 5 ust. 1, nieprzerwanie przez cały rok podatkowy.

2. Przedsiębiorstwo lub stały zakład staje się członkiem grupy BEFIT w dniu spełnienia kryteriów progowych, o których mowa w art. 5 ust. 1. Kryteria progowe muszą być spełnione przez przynajmniej dziewięć kolejnych miesięcy. Jeżeli przedsiębiorstwo lub, w stosownych przypadkach, stały zakład nie wywiąże się z obowiązku spełnienia kryteriów progowych przez wymagany okres, traktuje się je tak, jakby nigdy nie były członkami grupy BEFIT.
3. Przedsiębiorstwo lub stały zakład przestają być członkami grupy BEFIT w dniu następującym po dniu, w którym przestały spełniać kryteria progowe, o których mowa w art. 5 ust. 1.

Artykuł 7

Sprawozdania finansowe jako podstawa obliczania wstępnego wyniku podatkowego

1. Wstępny wynik podatkowy członka grupy BEFIT oblicza się, korygując jego księgowy dochód netto lub księgową stratę netto za dany rok podatkowy zgodnie z art. 8–41, w trybie przewidzianym w jednym wspólnym przyjętym w Unii standardzie rachunkowości finansowej przed dokonaniem jakichkolwiek korekt konsolidacyjnych z tytułu wyeliminowania transakcji wewnątrz grupy BEFIT.
2. Przyjętym standardem rachunkowości finansowej, z którego członkowie grupy BEFIT powinni korzystać w celu zapewnienia zgodności z ust. 1, jest przyjęty standard rachunkowości finansowej wykorzystywany na potrzeby sporządzenia skonsolidowanego sprawozdania finansowego jednostki dominującej najwyższego szczebla, jeżeli jednostka ta jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim.

Jeżeli jednostka dominująca najwyższego szczebla nie jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim, za przyjęty w Unii standard rachunkowości finansowej uznaje się standard obowiązujący w państwie członkowskim, w którym jednostka raportująca jest rezydentem do celów podatkowych.
3. Jeżeli członek grupy BEFIT jest stałym zakładem, jego księgowy dochód netto lub księgową stratę netto odpowiadają:
 - a) dochodowi lub stracie netto wykazanym w odrębnym sprawozdaniu finansowym tego członka zgodnie z ust. 1 i 2; albo
 - b) w przypadku braku odrębnego sprawozdania finansowego – dochodowi lub stracie netto, które zostałyby wykazane w odrębnym sprawozdaniu finansowym tego członka, jeżeli zostałoby ono sporządzone jako sprawozdanie jednostkowe i zgodnie z przyjętym w Unii standardem ustalonym zgodnie z ust. 1 i 2.
4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1, jeżeli państwo członkowskie stosuje przepisy prawa krajowego umożliwiające grupom sporządzanie sprawozdań finansowych, poddawanie ich kontrolom i ich publikowanie na zasadzie jurysdykcji, wstępny wynik podatkowy i przydział podstawy opodatkowania BEFIT członkom grupy BEFIT będącym rezydentami do celów podatkowych w tym państwie członkowskim można również obliczyć na zasadzie jurysdykcji, o ile dana grupa jest w stanie wskazać odrębnie dla każdego członka grupy BEFIT dane niezbędne do obliczenia

takiego wstępnego wyniku podatkowego i korekt dokonywanych po przydziale zgodnie z niniejszą dyrektywą.

SEKCJA 2

KOREKTY KSIĘGOWEGO DOCHODU NETTO LUB KSIĘGOWEJ STRATY NETTO

Artykuł 8

Dywidendy i inne wypłaty zysku

Z wyjątkiem aktywów finansowych przeznaczonych do obrotu, o których mowa w art. 11 ust. 1, oraz inwestycji na rzecz posiadaczy polis ubezpieczenia na życie ponoszących ryzyko inwestycyjne w kontekście polisy ubezpieczenia na życie wyrażonego w jednostkach przeliczeniowych/indeksowanych, o których mowa w art. 14, księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wyłączyć 95 % kwoty dywidend lub innych wypłat zysku otrzymanych lub naliczonych w danym roku podatkowym, o ile w dniu wypłaty udziały własnościowe znajdowały się w posiadaniu danego członka grupy BEFIT przez okres dłuższy niż jeden rok, a udział ten wiąże się z prawem do ponad 10 % zysków, kapitału, rezerw lub praw głosu.

Artykuł 9

Zyski lub straty z tytułu zbycia udziałów

Z wyjątkiem aktywów finansowych przeznaczonych do obrotu, o których mowa w art. 11 ust. 1, oraz inwestycji na rzecz posiadaczy polis ubezpieczenia na życie ponoszących ryzyko inwestycyjne w kontekście polisy ubezpieczenia na życie wyrażonego w jednostkach przeliczeniowych/indeksowanych, o których mowa w art. 14, księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wyłączyć 95 % kwoty zysku lub straty z tytułu zbycia udziałów własnościowych, o ile w dniu zbycia udziały własnościowe znajdowały się w posiadaniu danego członka grupy BEFIT przez okres dłuższy niż jeden rok, a udział ten wiąże się z prawem do ponad 10 % zysków, kapitału, rezerw lub praw głosu.

Artykuł 10

Zmiany wartości godziwej

Z wyjątkiem aktywów finansowych przeznaczonych do obrotu, o których mowa w art. 11 ust. 1, oraz inwestycji na rzecz posiadaczy polis ubezpieczenia na życie ponoszących ryzyko inwestycyjne w kontekście polisy ubezpieczenia na życie wyrażonego w jednostkach przeliczeniowych/indeksowanych, o których mowa w art. 14, księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wyłączyć kwotę zysku lub straty z tytułu zmian wartości godziwej udziałów własnościowych, o ile w dniu zbycia udziały własnościowe znajdowały się w posiadaniu danego członka grupy BEFIT przez okres dłuższy niż jeden rok, a udział ten wiąże się z prawem do ponad 10 % zysków, kapitału, rezerw lub praw głosu.

Artykuł 11

Aktywa finansowe przeznaczone do obrotu

1. Składnik aktywów finansowych lub zobowiązanie finansowe są traktowane przez członka grupy BEFIT jako przeznaczone do obrotu, jeżeli spełniają dowolny z poniższych warunków:
 - a) zostały nabyte lub zaciągnięte głównie w celu sprzedaży lub odkupienia w krótkim terminie;
 - b) stanowią część portfela określonych instrumentów finansowych, w tym instrumentów pochodnych, którymi zarządza się łącznie i dla których istnieją dowody potwierdzające prawidłowość, że w ostatnim czasie faktycznie generowały krótkoterminowe zyski.
2. Jeżeli status składnika aktywów finansowych lub zobowiązania finansowego znajdujących się w posiadaniu członka grupy BEFIT zmieni się na składnik aktywów lub zobowiązanie przeznaczone do obrotu lub odwrotnie, księgowy dochód netto lub księgową stratę netto koryguje się w taki sposób, aby uwzględnić jakąkolwiek różnicę między wartością godziwą obliczoną na początku danego roku podatkowego lub w dniu zakupu, jeżeli dzień ten przypadał później, a wartością godziwą obliczoną na koniec tego samego roku podatkowego.

Wartość godziwa składnika aktywów finansowych lub zobowiązania finansowego na koniec roku podatkowego, w którym jego status zmienił się na składnik aktywów lub zobowiązanie przeznaczone do obrotu lub *vice versa*, stanowi również jego wartość godziwą na początek roku podatkowego następującego po roku, w którym nastąpiła zmiana.
3. Okres utrzymywania, o którym mowa w art. 9, rozpoczyna się lub zostaje przerwany, kiedy składnik aktywów finansowych lub zobowiązanie finansowe nie są już przeznaczone do obrotu lub w chwili zmiany ich statusu na składnik aktywów lub zobowiązanie przeznaczone do obrotu.

Artykuł 12

Dochód lub strata stałego zakładu

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wyliczyć kwotę dochodu lub straty, którą można przypisać stałym zakładom tego członka.

Artykuł 13
Ograniczenie możliwości odliczania odsetek

1. Członek grupy BEFIT koryguje swój księgowy dochód netto lub swoją księgową stratę netto w taki sposób, aby uwzględnić kwotę nadwyżki kosztów finansowania zewnętrznego, o której mowa w art. 2 dyrektywy Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiającej przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania mającym bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego³², która nie podlega odliczeniu do celów podatkowych zgodnie z zasadami ograniczania możliwości odliczania odsetek określonymi w krajowych przepisach dotyczących podatku od osób prawnych państwa członkowskiego, w których dany członek jest rezydentem do celów podatkowych.
2. Przepisy ust. 1 nie mają zastosowania do nadwyżki kosztów finansowania zewnętrznego powstałej w wyniku transakcji między członkami grupy BEFIT.

Artykuł 14
Zakłady ubezpieczeń

1. Jeżeli członek grupy BEFIT jest zakładem ubezpieczeń posiadającym zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie członkowskim zgodnie z dyrektywą 2009/138/WE, zastosowanie mają przepisy określone w ust. 2–4.
2. Kwota rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładów ubezpieczeń ustanowionych zgodnie z dyrektywą Rady 91/674/EWG³³, które zostały odliczone w ramach księgowego dochodu netto lub księgowej straty netto członka grupy BEFIT, są poddawane przeglądowi i korygowane na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu wstępnego wyniku podatkowego w przyszłych latach uwzględnia się już odliczone kwoty.
3. W celu uzupełnienia niniejszej dyrektywy Komisja może przyjmować akty delegowane zgodnie z art. 74 zawierające bardziej szczegółowe przepisy dotyczące korygowania wstępnego wyniku podatkowego zakładów ubezpieczeń w kontekście wpływu nowego międzynarodowego standardu sprawozdawczości finansowej (MSSF) nr 17 na umowy ubezpieczenia.
4. Zakłady ubezpieczeń na życie oferujące ubezpieczenia na życie wyrażone w jednostkach przeliczeniowych/indeksowanych szacują aktywa według wartości rynkowej i ustanawiają rezerwę zgodnie z wynikami szacunków aktywów bazowych.

³² Dyrektywa Rady (UE) 2016/1164 z dnia 12 lipca 2016 r. ustanawiająca przepisy mające na celu przeciwdziałanie praktykom unikania opodatkowania, które mają bezpośredni wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego (Dz.U. L 193 z 19.7.2016, s. 1).

³³ Dyrektywa Rady 91/674/EWG z dnia 19 grudnia 1991 r. w sprawie rocznych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych zakładów ubezpieczeń (Dz.U. L 374 z 31.12.1991, s. 7).

Artykuł 15

Działalność żeglugowa objęta systemem podatku tonażowego

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT prowadzącego działalność żeglugową koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć kwotę przychodów, kosztów i innych pozycji podlegających odliczeniu wynikających z działalności żeglugowej objętej systemem podatku tonażowego.

Artykuł 16

Grzywny, kary i nielegalne płatności

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby uwzględnić kwotę kosztów poniesionych z tytułu płatności uznanych za nielegalne w wyniku kontroli lub dochodzenia przeprowadzonych przez właściwy organ, a także z tytułu grzywien i kar, w tym opłat za opóźnienie w płatnościach, należnych organowi publicznemu w związku z naruszeniem jakichkolwiek obowiązujących przepisów.

Artykuł 17

Podatek od osób prawnych

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby uwzględnić kwotę jakiegokolwiek podatku od osób prawnych, podobnych podatków dochodowych i odroczonych podatków dochodowych należnych w danym roku podatkowym, a także wszelkie kwoty zaksięgowane w sprawozdaniu finansowym jako podatki bieżące w związku ze spłatą podatku wyrównawczego zgodnie z dyrektywą (UE) 2022/2523 lub w związku ze stosowaniem kwalifikowanego krajowego podatku wyrównawczego, o którym mowa w art. 11 tej dyrektywy.

Artykuł 18

Ulga reinwestycyjna z tytułu nabycia aktywów zamiennych

1. W przypadku gdy przychody ze zbycia, w tym odszkodowania z tytułu uszkodzenia, trwałego składnika aktywów podlegającego amortyzacji lub gruntów, mają być reinwestowane w podobny składnik aktywów, wykorzystywany do takiej samej lub podobnej działalności gospodarczej, przed końcem drugiego roku podatkowego następującego po roku podatkowym, w którym nastąpiło zbycie, kwota nadwyżki tych przychodów nad wartością składnika aktywów dla celów podatkowych może zostać odliczona w roku, w którym dokonano zbycia. Składnik aktywów, którego zbycia dokonano dobrowolnie, musi być własnością podatnika przez minimalny okres trzech lat przed datą zbycia.
2. Zakupu zamiennego składnika aktywów, o którym mowa w ust. 1, można dokonać w roku podatkowym poprzedzającym rok zbycia. W przypadku niedokonania zakupu zamiennego składnika aktywów przed końcem drugiego roku podatkowego następującego po roku, w którym nastąpiło zbycie składnika aktywów, i z wyjątkiem zadziałania siły wyższej, kwotę odliczoną w roku, w którym dokonano zbycia,

powiększoną o 10 % dolicza się do wstępnego wyniku podatkowego w drugim roku podatkowym następującym po roku, w którym dokonano zbycia.

Artykuł 19

Przychody i koszty związane z aktywami trwałymi podlegającymi amortyzacji

1. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć następujące kwoty:
 - a) koszty nabycia lub wytworzenia oraz koszty związane z ulepszeniem aktywów trwałych podlegających amortyzacji zgodnie z przepisami ustanowionymi w sekcji 3; oraz
 - b) dotacje bezpośrednio związane z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem takich aktywów.
2. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby uwzględnić wyłącznie kwotę odliczenia związaną z amortyzacją aktywów trwałych obliczoną zgodnie z art. 22–28.

Artykuł 20

Zysk lub strata z tytułu różnic kursowych

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć następujące kwoty:

- a) kwotę wszelkich niezrealizowanych zysków lub strat z tytułu różnic kursowych w odniesieniu do aktywów trwałych i zobowiązań;
- b) kwotę jakiegokolwiek rezerwy zaksięgowanej na potrzeby niezrealizowanej straty z tytułu różnic kursowych.

Artykuł 21

Korekty dokonywane w odniesieniu do niektórych pozycji (pozycji pozostawionych w gestii państw członkowskich po przydzieleniu)

Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć ze wstępnego wyniku podatkowego wszelkie kwoty odnoszące się do pozycji wymienionych w art. 48 ust. 1 lit. a)–j).

SEKCJA 3 AMORTYZACJA

Artykuł 22

Metoda i czas trwania amortyzacji

1. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć w roku podatkowym nabycia wszelkie rzeczowe aktywa trwałe, których wartość księgowa przed amortyzacją była mniejsza niż 5 000 EUR.
2. W przypadkach, w których przepisy ust. 1 nie mają zastosowania, aktywa trwałe amortyzuje się indywidualnie przez ich okres użytkowania metodą liniową. Okres użytkowania składnika aktywów trwałych ustala się następująco:
 - a) wszystkie budynki oraz wszelkie inne rodzaje nieruchomości i konstrukcji wykorzystywanych do działalności gospodarczej: 28 lat;
 - b) wszystkie inne rzeczowe aktywa trwałe: ich okres użytkowania ustalony zgodnie z przyjętym standardem rachunkowości finansowej, o którym mowa w art. 7;
 - c) wartości niematerialne i prawne, w tym nabyta wartość firmy: okres, przez jaki składnik aktywów podlega ochronie prawnej lub na jaki przyznano prawo, a w przypadku niemożności ustalenia tego okresu – 5 lat.
3. Używane aktywa trwałe amortyzuje się zgodnie z ust. 2, chyba że członek grupy BEFIT wykaże, że szacunkowy pozostały okres użytkowania składnika aktywów jest krótszy, w którym to przypadku składnik aktywów amortyzuje się przez ten krótszy okres.

Na zasadzie odstępstwa od akapitu pierwszego używane aktywa trwałe amortyzuje się przez okres 5 lat, chyba że możliwe jest ustalenie innego okresu, przez jaki składnik wartości niematerialnych i prawnych podlegać będzie ochronie prawnej lub na jaki przyznano prawo, w którym to przypadku składnik wartości niematerialnych i prawnych amortyzuje się przez taki inny okres.
4. Amortyzację odlicza się co miesiąc począwszy od miesiąca oddania danego składnika aktywów trwałych do użytkowania. Amortyzacji nie odlicza się w miesiącu zbycia tego składnika.

5. W przypadku zbycia składnika aktywów trwałych lub jego uszkodzenia w stopniu uniemożliwiającym jego wykorzystanie do działalności gospodarczej, jego wartość dla celów podatkowych oraz wartość dla celów podatkowych wszelkich kosztów ulepszenia poniesionych w związku z tym składnikiem podlega odliczeniu od wstępnego wyniku podatkowego w miesiącu zbycia lub uszkodzenia składnika.

Artykuł 23

Prawo do amortyzacji

1. Odliczenia amortyzacji dokonuje, z zastrzeżeniem ust. 3, właściciel faktyczny.
2. W przypadku umów, w których rozdzielono własność prawną i faktyczną, właścicielowi faktycznemu przysługuje prawo odliczenia od swojego wstępnego wyniku podatkowego składnika odsetkowego rat, chyba że składnika tego nie zalicza się do wstępnego wyniku podatkowego lub, w stosownych przypadkach, podstawy opodatkowania właściciela prawnego, w zależności od tego, czy właściciel prawny jest innym członkiem grupy BEFIT.
3. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie właściciela faktycznego składnika aktywów, prawo do odliczenia amortyzacji przysługuje właścicielowi prawnemu. W przypadku umów leasingu zarówno składnik odsetkowy, jak i kapitałowy opłat leasingowych zalicza się do wstępnego wyniku podatkowego właściciela prawnego, a jeżeli leasingobiorca jest członkiem grupy BEFIT, opłaty te wyklucza się z jego wstępnego wyniku podatkowego.
4. Składnik aktywów trwałych nie może być amortyzowany przez więcej niż jednego podatnika w danym roku podatkowym, chyba że własność prawna lub faktyczna jest rozdzielona między większą liczbę podatników albo doszło do zmiany właściciela faktycznego lub prawnego takiego składnika.
5. Członek grupy BEFIT nie może zrezygnować z amortyzacji.

Artykuł 24

Podstawa amortyzacji

1. Podstawa amortyzacji obejmuje wszelkie koszty bezpośrednio związane z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem składnika aktywów trwałych. Do kosztów tych nie zalicza się podlegających odliczeniu podatku od wartości dodanej, odsetek ani rezultatu jakiegokolwiek działania w zakresie aktualizacji wyceny lub utraty wartości.
2. Podstawę amortyzacji składnika aktywów otrzymanego jako darowizna stanowi jego wartość rynkowa ujęta w sprawozdaniu finansowym członka grupy BEFIT.
3. Podstawę amortyzacji składnika aktywów trwałych podlegającego amortyzacji pomniejsza się, odejmując kwotę wszelkich dotacji publicznych bezpośrednio związanych z nabyciem, wytworzeniem lub ulepszeniem danego składnika aktywów, zgodnie z art. 19 ust. 1 lit. b).

4. Nie uwzględnia się amortyzacji aktywów trwałych niedostępnych do użytkowania lub aktywów, które nie były użytkowane przez okres dłuższy niż 12 miesięcy z powodów pozostających poza kontrolą członka grupy BEFIT.

Amortyzacji zaprzestaje się począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym upłynął okres, o którym mowa w akapicie pierwszym, i wznowia się ją począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym dany składnik aktywów zaczął być ponownie użytkowany.

5. Jeżeli składnik aktywów trwałych podlegający amortyzacji został zbyty i zastąpiony zgodnie z przepisami art. 18, podstawę amortyzacji zamiennego składnika aktywów obniża się o tę samą kwotę co kwota, którą odliczono w roku zbycia składnika aktywów trwałych.

Artykuł 25

Ewidencja aktywów trwałych

1. W ewidencji aktywów trwałych wykazuje się koszty nabycia, wytworzenia lub ulepszenia poszczególnych aktywów trwałych oraz datę rozpoczęcia ich użytkowania po nabyciu, wytworzeniu lub ulepszeniu.
2. W przypadku zbycia składnika aktywów trwałych szczegółowe informacje dotyczące zbycia, w tym datę zbycia oraz wszelkie wpływy lub świadczenia otrzymane w jego wyniku, zapisuje się w ewidencji aktywów trwałych.
3. Ewidencja aktywów trwałych prowadzona jest w sposób zapewniający wystarczające informacje, w tym dane na temat amortyzacji, do celów obliczania wstępnego wyniku podatkowego i powinna zawierać przynajmniej następujące informacje:
 - a) dane umożliwiające identyfikację danego składnika aktywów;
 - b) miesiąc, w którym rozpoczęto jego użytkowanie;
 - c) podstawę amortyzacji;
 - d) okres użytkowania ustalony zgodnie z art. 22;
 - e) informacje na temat amortyzacji w bieżącym okresie rozliczeniowym;
 - f) informacje o łącznej amortyzacji;
 - g) podstawę amortyzacji pomniejszoną o łączną amortyzację i wyjątkowe zmniejszenia wartości;
 - h) miesiąc zaprzestania lub wznowienia naliczania amortyzacji podatkowej;
 - i) miesiąc zbycia.

Artykuł 26
Amortyzacja kosztów ulepszenia

1. Koszty ulepszenia amortyzuje się zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do ulepszonego składnika aktywów trwałych, tak jakby dotyczyły nowo nabytego składnika aktywów trwałych, uwzględniając jego okres użytkowania ustalony zgodnie z art. 22 ust. 2.

Niezależnie od akapitu pierwszego koszty ulepszenia związane z wynajmowanymi środkami trwałymi amortyzuje się zgodnie z art. 22 ust. 3 i art. 23.

2. Jeżeli podatnik wykaze, że szacunkowy pozostały okres użytkowania składnika aktywów trwałych podlegającego amortyzacji jest krótszy niż okres użytkowania składnika określonego w art. 22 ust. 2, koszty ulepszenia tego składnika amortyzuje się w tym krótszym okresie.

Artykuł 27
Aktywa niepodlegające amortyzacji

Amortyzacji nie podlegają następujące aktywa:

- a) rzeczowe aktywa trwałe nieulegające zużyciu i starzeniu się takie jak grunty, dzieła sztuki, antyki lub biżuteria;
- b) aktywa finansowe.

Artykuł 28
Wyjątkowe zmniejszenie wartości

1. Jeżeli członek grupy BEFIT wykaze, że wartość składnika rzeczowych aktywów trwałych niepodlegającego amortyzacji, o którym mowa w art. 27 lit. a), uległa zmniejszeniu na koniec roku podatkowego z powodu siły wyższej lub działalności przestępczej osób trzecich, może on odliczyć od wstępnego wyniku podatkowego kwotę, o jaką wartość ta uległa zmniejszeniu.
2. Jeżeli wartość składnika aktywów poddanego w poprzednim roku podatkowym amortyzacji, o której mowa w ust. 1, ulegnie następnie zwiększeniu, wówczas kwotę, o jaką jego wartość uległa zwiększeniu, dolicza się do wstępnego wyniku podatkowego w roku, w którym nastąpiło zwiększenie wartości tego składnika.

Wysokość wszelkich takich doliczonych kwot nie może jednak łącznie przekroczyć kwoty pierwotnie przyznanego odliczenia.

SEKCJA 4
PRZEPISY DOTYCZĄCE MOMENTU UJĘCIA PRZYCHODÓW I KOSZTÓW ORAZ
USTALENIA ICH WYSOKOŚCI

Artykuł 29

Zapasy i produkcja w toku

1. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się o różnicę między wartością zapasów i produkcji w toku na początku roku podatkowego i pod jego koniec, z wyjątkiem zapasów i produkcji w toku związanych z kontraktami długoterminowymi, o których mowa w art. 32.
2. Cenę nabycia lub koszt wytworzenia zapasów i produkcji w toku wycenia się konsekwentnie, stosując metodę FIFO („pierwsze weszło, pierwsze wyszło”) lub metodę średniej ważonej kosztów.
3. Cenę nabycia lub koszt wytworzenia zapasów i produkcji w toku obejmujących składniki, które zwykle nie są zamienne, oraz towary lub usługi, które są wytworzone lub wykonane oraz wydzielone do konkretnych celów, wycenia się indywidualnie.
4. Członek grupy BEFIT stosuje tę samą metodę do wyceny zapasów i produkcji w toku o podobnym charakterze i przeznaczeniu.
5. Cena nabycia lub koszt wytworzenia zapasów i produkcji w toku obejmuje wszystkie koszty zakupu, bezpośrednie koszty przetworzenia oraz inne koszty bezpośrednie poniesione w trakcie doprowadzania zapasów do ich aktualnego miejsca i stanu w danym roku podatkowym. Cena nabycia lub koszt wytworzenia stanowi kwotę pomniejszoną o podlegający odliczeniu podatek od wartości dodanej.
6. Zapasy i produkcję w toku wycenia się na ostatni dzień roku podatkowego według ceny nabycia lub kosztu wytworzenia lub też według wartości netto możliwej do uzyskania, w zależności od tego, która z kwot jest niższa. Możliwą do uzyskania wartością netto jest szacunkowa cena sprzedaży w toku zwykłej działalności gospodarczej pomniejszona o szacowane koszty przygotowania sprzedaży i szacunkowe koszty niezbędne do doprowadzenia sprzedaży do skutku.

Artykuł 30

Rezerwy

1. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć kwoty wszelkich rezerw.
2. Na zasadzie odstępstwa od przepisu ust. 1 dopuszczalne jest utworzenie rezerwy, jeżeli na koniec roku podatkowego spełnione są następujące warunki:
 - a) członek grupy BEFIT podlega obowiązкови prawnemu lub można z dużą dozą prawdopodobieństwa oczekiwać, że będzie podlegać obowiązкови prawnemu;

- b) takie zobowiązanie wynika z działalności lub transakcji przeprowadzonych w tym roku podatkowym lub w poprzednich latach podatkowych;
- c) kwotę rezerwy wynikającej z takiego zobowiązania można wiarygodnie oszacować;
- d) po jej rozliczeniu kwota ta wygeneruje koszt podlegający odliczeniu na mocy niniejszej dyrektywy.

Niezależnie od przepisów akapitu pierwszego księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się każdorazowo w taki sposób, aby wykluczyć kwoty wszelkich rezerw ustanowionych na poczet strat warunkowych lub przyszłych wzrostów kosztów.

3. W przypadku gdy zobowiązanie, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi lit. a), dotyczy działalności lub transakcji, która będzie nadal realizowana w kolejnych latach podatkowych, kwota rezerwy rozkłada się proporcjonalnie na szacowany okres trwania działalności lub transakcji.

Rezerwy zastosowane na podstawie niniejszego artykułu podlegają weryfikacji i korekcie na koniec każdego roku podatkowego. Przy obliczaniu wstępnego wyniku podatkowego w przyszłych latach podatkowych uwzględnia się kwoty już odliczone zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 31

Wierzytelności nieściągalne

1. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć kwoty wszelkich potrąceń zaksięgowanych w odniesieniu do wierzytelności nieściągalnych, chyba że według stanu na koniec roku członek grupy BEFIT nie dokonał potrącenia zgodnie z art. 28 i spełniony został jeden z następujących warunków:
 - a) na koniec roku podatkowego członek grupy podjął wszelkie stosowne kroki, zgodnie z ust. 2, w celu wyegzekwowania płatności i istnieje prawdopodobieństwo, że wierzytelność nie zostanie zaspokojona w całości lub w części; lub
 - b) członek grupy posiada dużą liczbę jednorodnych wierzytelności, których źródłem jest ten sam sektor działalności gospodarczej, i jest w stanie wiarygodnie oszacować procentowo wysokość wierzytelności nieściągalnej, pod warunkiem że wartość każdej jednorodnej wierzytelności jest mniejsza niż 0,1 % wartości wszystkich jednorodnych wierzytelności. Aby otrzymać wiarygodne oszacowanie, członek grupy BEFIT bierze pod uwagę wszystkie istotne czynniki, w tym doświadczenia z ubiegłych okresów.
2. Przy ustalaniu, czy podjęto wszystkie stosowne kroki w celu wyegzekwowania płatności, członek grupy BEFIT bierze pod uwagę dowolne z poniższych elementów, pod warunkiem że są one oparte na obiektywnych dowodach:
 - a) niewspółmierność kosztów windykacji do wysokości wierzytelności;

- b) istnienie jakichkolwiek szans na skuteczne wyegzekwowanie wierzytelności, uwzględniając przypadki uznania dłużnika za niewypłacalnego, wszczęcie postępowania sądowego lub zaangażowanie windykatora;
 - c) zasadność oczekiwania od podatnika prowadzenia windykacji w danych okolicznościach.
3. Jeżeli – niezależnie od warunków określonych w ust. 1 – wierzytelność nieściągalna dotyczy należności z tytułu dostaw i usług, kwotę odpowiadającą tej wierzytelności zalicza się do wstępnego wyniku podatkowego jako przychód.
4. Niezależnie od przepisów ust. 1 księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby wykluczyć kwotę jakiegokolwiek wierzytelności nieściągalnej, jeżeli dłużnik jest innym członkiem grupy BEFIT, dowolnym innym przedsiębiorstwem powiązanym lub – w przypadku dłużnika będącego osobą fizyczną – jeżeli dłużnik, jego małżonek lub wstępny bądź zstępny jest zaangażowany w zarządzanie członkiem grupy BEFIT lub w sprawowanie nad nim kontroli bądź jest bezpośrednim lub pośrednim właścicielem kapitału członka grupy BEFIT.
5. Jeżeli członek grupy BEFIT potrącił wcześniej wierzytelność nieściągalną, która została zaspokojona w kolejnym roku podatkowym, jego księgowy dochód netto lub księgową stratę netto za rok podatkowy, w którym doszło do zaspokojenia wierzytelności, powiększa się o odzyskaną kwotę.

Artykuł 32 **Umowy długoterminowe**

1. Do celów niniejszego artykułu umowa długoterminowa oznacza umowę, która spełnia następujące warunki:
- a) została zawarta na potrzeby produkcji, montażu lub budowy lub też świadczenia usług;
 - b) okres jej obowiązywania przekracza lub oczekuje się, że przekroczy 12 miesięcy.
2. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby obejmowały wyłącznie przychody dotyczące umów długoterminowych w kwocie odpowiadającej części umowy długoterminowej wykonanej w danym roku podatkowym.
- W tym celu procentowy wskaźnik wykonania umowy długoterminowej ustala się na podstawie stosunku kosztów poniesionych w danym roku podatkowym do całkowitych szacowanych kosztów danej umowy długoterminowej.
3. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto członka grupy BEFIT koryguje się w taki sposób, aby uwzględnić wszystkie koszty związane z umowami długoterminowymi, które poniesiono w danym roku podatkowym.

Artykuł 33
Zabezpieczenia

1. Zyski i straty – wynikające z wyceny i czynności rozporządzających – na instrumentach zabezpieczających członek grupy BEFIT traktuje tak samo jak analogiczne zyski i straty na pozycjach zabezpieczonych.

Powiązanie zabezpieczające istnieje w przypadku spełnienia poniższych warunków:

- a) powiązanie zabezpieczające zostało formalnie określone i z góry udokumentowane;
 - b) oczekuje się, że zabezpieczenie będzie wysoce skuteczne i możliwy jest wiarygodny pomiar tej skuteczności.
2. Jeżeli powiązanie zabezpieczające zostanie przerwane lub już posiadane instrumenty finansowe są następnie traktowane jak instrumenty zabezpieczające, co prowadzi do objęcia ich innym systemem podatkowym, wszelkie różnice pomiędzy nową wartością rynkową instrumentu zabezpieczającego na koniec roku podatkowego a wartością rynkową na początek tego samego roku podatkowego ujemne się we wstępnym wyniku podatkowym członka grupy BEFIT.

Wartość rynkowa instrumentu zabezpieczającego na koniec roku podatkowego, w którym dany instrument został objęty innym systemem podatkowym, jest zgodna z jego wartością rynkową na początek roku następującego po tej zmianie.

SEKCJA 5
PRZYSTĘPOWANIE DO GRUPY BEFIT I OPUSZCZANIE TEJ GRUPY ORAZ
RESTRUKTURYZACJA PRZEDSIĘBIORSTWA

Artykuł 34

Uznawanie i szacowanie aktywów i zobowiązań oraz ustalanie chwili ich amortyzacji przy przystępowaniu do grupy BEFIT lub opuszczaniu tej grupy

1. Wszystkie aktywa i zobowiązania ujemne się według ich wartości obliczonej zgodnie z przyjętym standardem rachunkowości finansowej, o którym mowa w art. 7, bezpośrednio przed dniem, w którym przepisy niniejszej dyrektywy zaczynają mieć zastosowanie do danego członka grupy BEFIT.
2. Aktywa i zobowiązania przedsiębiorstwa lub stałego zakładu, do których przepisy niniejszej dyrektywy nie mają już zastosowania, ujemne się według ich wartości obliczonej zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
3. W przypadku przystąpienia przedsiębiorstwa lub stałego zakładu do grupy BEFIT lub wystąpienia przez nie z tej grupy w trakcie roku podatkowego amortyzację aktywów takiego przedsiębiorstwa lub stałego zakładu oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które dane przedsiębiorstwo lub dany stały zakład należały do grupy BEFIT w tym roku podatkowym.

Artykuł 35

Kwalifikacja aktywów trwałych przy przystępowaniu do grupy BEFIT

Niezależnie od przepisów ustanowionych w rozdziale II sekcja 3, jeżeli przedsiębiorstwo lub stały zakład wychodzą z systemu podatku dochodowego od osób prawnych państwa członkowskiego w celu przystąpienia do grupy BEFIT, zastosowanie mają następujące przepisy:

- a) jeżeli składnik aktywów trwałych o wartości księgowej mniejszej niż 5 000 EUR nie został częściowo lub w całości zamortyzowany w chwili przystąpienia do grupy BEFIT, członek grupy BEFIT koryguje swój księgowy dochód netto lub swoją księgową stratę netto w taki sposób, aby wykluczyć kwotę odpowiadającą pozostałej wartości netto tego składnika aktywów trwałych figurującą w indywidualnym sprawozdaniu finansowym w dniu przystąpienia do grupy;
- b) jeżeli w dniu przystąpienia do grupy BEFIT wartość netto co najmniej jednego składnika aktywów trwałych figurująca w indywidualnym sprawozdaniu finansowym różni się od wartości netto do celów podatkowych, łączną kwotę odpowiadającą takiej różnicy w odniesieniu do wszystkich odpowiednich składników aktywów trwałych sumuje się dla każdego członka grupy BEFIT w roku podatkowym przystąpienia do grupy BEFIT i rozkłada się na okres 5 lat w ramach wstępnego wyniku podatkowego. Księgowy dochód netto lub księgową stratę netto każdego członka grupy BEFIT koryguje się odpowiednio.

Artykuł 36

Umowy długoterminowe przy przystępowaniu do grupy BEFIT

1. Przedsiębiorstwo lub stały zakład, które przystępują do grupy BEFIT, korygują swój udział w podstawie opodatkowania BEFIT ustalonej zgodnie z przepisami rozdziału III w taki sposób, aby uwzględnić w niej – zgodnie z przepisami prawa krajowego dotyczącymi chwili ujęcia – kwotę przychodów i kosztów, które – zgodnie z art. 32 – uznaje się za uzyskane lub poniesione przed rozpoczęciem stosowania niniejszej dyrektywy, ale które nie zostały jeszcze uwzględnione w podstawie opodatkowania zgodnie z wcześniej obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych.
2. W pierwszym roku podatkowym przedsiębiorstwo lub stały zakład, które przystępują do grupy BEFIT, odliczają od swojego udziału w podstawie opodatkowania BEFIT ustalonej zgodnie z przepisami rozdziału III przychody z tytułu umowy długoterminowej, od której odprowadzono wcześniej podatek zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych w kwocie wyższej niż kwota, którą zgodnie z art. 32 należałoby uwzględnić we wstępnym wyniku podatkowym.
3. Jeżeli udział podstawy opodatkowania BEFIT członka grupy BEFIT w roku podatkowym jest niższy od podlegających odliczeniu kwot obliczonych zgodnie z ust. 1 i 2, wszelkie nierozliczone kwoty przenosi się na kolejny okres, a członek grupy BEFIT potrąca je ze swojego udziału w podstawie opodatkowania BEFIT w następnych latach podatkowych.

Artykuł 37

Rezerwy, przychody i odliczenia przy przystępowaniu do grupy BEFIT

1. Rezerwy i odliczenia wierzytelności nieściągalnych, o których mowa w art. 30 i 31, podlegają odliczeniu tylko w takim zakresie, w jakim wynikają z działalności lub transakcji zrealizowanych po tym, jak przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT.
2. Przychody, które zgodnie z przyjętym w Unii standardem rachunkowości finansowej stosowanym zgodnie z art. 7 uznano za osiągnięte, zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, lecz które nie zostały jeszcze ujęte w jego podstawie opodatkowania zgodnie z wcześniej obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, dolicza się do jego przydzielonej części zgodnie z zasadami w zakresie chwili ich ujęcia określonymi w krajowych przepisach dotyczących podatku od osób prawnych.
3. Koszty poniesione po tym, jak przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, które dotyczyły jednak wcześniejszej działalności lub wcześniejszych transakcji i w związku z którymi nie dokonano żadnych odliczeń zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, odlicza się wyłącznie od przydzielonej części tego członka.

Jeżeli koszty, o których mowa w akapicie pierwszym, zostały poniesione wcześniej niż pięć lat przed przystąpieniem przedsiębiorstwa lub stałego zakładu do grupy BEFIT, takie koszty odlicza się od ich wstępnego wyniku podatkowego przed zsumowaniem i przypisaniem zysków.

Koszty poniesione zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które w chwili, gdy przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, nie zostały jeszcze odliczone, podlegają odliczeniu wyłącznie od przydzielonej części podstawy opodatkowania BEFIT obliczonej zgodnie z rozdziałem III w równych częściach w okresie pięciu lat podatkowych. Koszty obejmujące koszty finansowania zewnętrznego odlicza się zgodnie z art. 13.

Jeżeli udział podstawy opodatkowania BEFIT, który został przydzielony członkowi grupy BEFIT w roku podatkowym, nie jest wystarczający do pełnego odliczenia kwot, o których mowa w akapitach pierwszym i trzecim, nierozliczone kwoty przenosi się na kolejny okres, a członek grupy BEFIT potrąca je ze swojego udziału w podstawie opodatkowania BEFIT w następnych latach podatkowych.

4. Nie można ponownie odliczyć żadnych kwot, które zostały odliczone, zanim przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT.

Artykuł 38

Straty powstałe przed rozpoczęciem stosowania dyrektywy

Jeżeli przedsiębiorstwo lub stały zakład przystępuje do grupy BEFIT, wszelkie nierozliczone straty poniesione przed datą przystąpienia do grupy zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych obowiązującymi w państwie członkowskim, w którym mają one,

odpowiednio, swoją rezydencję podatkową lub siedzibę, odlicza się od ich udziału w podstawie opodatkowania BEFIT w trybie określonym w rozdziale III.

Artykuł 39 **Rozwiązanie grupy**

1. W przypadku rozwiązania grupy BEFIT rok podatkowy dobiega końca, a podstawę opodatkowania BEFIT w tym roku podatkowym przypisuje się poszczególnym członkom grupy BEFIT zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale III.
2. W roku podatkowym rozwiązania grupy BEFIT amortyzację aktywów członków grupy BEFIT oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które dana grupa BEFIT prowadziła działalność w tym roku podatkowym.

Artykuł 40 **Reorganizacje przedsiębiorstw**

1. Bez uszczerbku dla art. 9 członek grupy BEFIT, który zbywa aktywa i zobowiązania w roku podatkowym, uwzględnia zysk lub stratę wynikające z takiego zbycia przy obliczaniu swojego wstępnego wyniku podatkowego.

Członek grupy BEFIT, który nabywa aktywa i zobowiązania, ustala wysokość swojego dochodu lub straty w chwili zbycia na podstawie wartości rynkowej nabytych aktywów i zobowiązań według stanu na dzień ich nabycia.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1, jeżeli do przekazania aktywów i zobowiązań dochodzi w kontekście reorganizacji zgodnie z definicją przedstawioną w art. 2 dyrektywy Rady 2009/133/WE³⁴:
 - a) członek grupy BEFIT, który zbywa aktywa i zobowiązania, wyklucza wszelki zysk lub wszelką stratę z tego tytułu przy obliczaniu swojego wstępnego wyniku podatkowego;
 - b) członek grupy BEFIT, który nabywa aktywa i zobowiązania, ustala swój wstępny wynik podatkowy w danym roku podatkowym i w kolejnych latach podatkowych na podstawie wartości dla celów podatkowych według stanu na dzień przeniesienia własności i w trybie określonym w art. 4 dyrektywy 2009/133/WE.

³⁴ Dyrektywa Rady 2009/133/WE z dnia 19 października 2009 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku łączenia, podziałów, podziałów przez wydzielenie, wnoszenia aktywów i wymiany udziałów dotyczących spółek różnych państw członkowskich oraz przeniesienia statutowej siedziby SE lub SCE z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego (Dz.U. L 310 z 25.11.2009, s. 34).

Artykuł 41

Wyłączenie zwolnienia w przypadku zbycia udziałów

1. Niezależnie od przepisów art. 9, jeżeli w wyniku zbycia udziałów członek grupy BEFIT opuści grupę BEFIT, przy czym w tym lub w poprzednim roku podatkowym taki członek grupy BEFIT nabył – w ramach transakcji wewnątrz grupy BEFIT – jeden składnik aktywów trwałych lub większą liczbę takich aktywów, w księgowym dochodzie netto lub księgowej stracie netto członka grupy BEFIT, który był właścicielem tych składników majątku przed ich zbyciem w ramach transakcji wewnątrz grupy BEFIT, uwzględnia się kwotę odpowiadającą kwocie zysku lub straty z tytułu zbycia tych aktywów trwałych w ramach transakcji wewnątrz grupy BEFIT.

Przepisy akapitu pierwszego nie mają zastosowania, jeżeli członek grupy BEFIT wykaże, że transakcję wewnątrz grupy BEFIT przeprowadzono z ważnych względów handlowych.

2. Kwotę odpowiadającą zyskowi lub stracie z tytułu zbycia aktywów w ramach transakcji wewnątrz grupy BEFIT, o których mowa w ust. 1, uznaje się za wartość rynkową aktywów trwałych w chwili opuszczenia grupy przez członka grupy BEFIT i pomniejsza się ją o wartość dla celów podatkowych aktywów trwałych lub kosztów, o których mowa w art. 29.
3. Zysk z tytułu zbycia aktywów w ramach transakcji wewnątrz grupy BEFIT uznaje się za wygenerowany, a stratę z tego tytułu uznaje się za poniesioną przez członka grupy BEFIT, który posiadał dane aktywa przed dokonaniem transakcji wewnątrz grupy BEFIT, o której mowa w ust. 1.

ROZDZIAŁ III

ZSUMOWANIE WSTĘPNEGO WYNIKU PODATKOWEGO I PRZYDZIELANIE PODSTAWY OPODATKOWANIA BEFIT

SEKCJA 1

PODSTAWA OPODATKOWANIA BEFIT

Artykuł 42

Obliczanie podstawy opodatkowania BEFIT

1. Wstępne wyniki podatkowe wszystkich członków grupy BEFIT obliczone zgodnie z przepisami zawartymi w rozdziale II sumuje się w celu uzyskania podstawy opodatkowania BEFIT.
2. Jeżeli podstawa opodatkowania BEFIT w danym roku przyjmuje:
 - a) wartość dodatnią, zysk przydziela się zgodnie z art. 45;
 - b) wartość ujemną, stratę przenosi się na kolejne okresy i kompensuje z pierwszą kolejną dodatnią podstawą opodatkowania BEFIT.

3. Do celów ust. 1 wstępny wynik podatkowy poszczególnych członków grupy BEFIT przelicza się na euro (EUR) po kursie wymiany ustalonym przez Europejski Bank Centralny według stanu z ostatniego dnia roku kalendarzowego lub – jeżeli rok podatkowy nie pokrywa się z rokiem kalendarzowym – według stanu z ostatniego dnia roku podatkowego.

Na zasadzie odstępstwa od przepisów akapitu pierwszego, jeżeli jednostka raportująca jest rezydentem do celów podatkowych w państwie członkowskim, które nie przyjęło jeszcze euro, wstępny wynik podatkowy poszczególnych członków grupy BEFIT przelicza się na walutę będącą prawnym środkiem płatniczym w tym państwie członkowskim.

Artykuł 43

Podatki u źródła i inne podobne podatki

1. Państwa członkowskie nie nakładają podatków u źródła ani innych podobnych podatków na transakcje wewnątrz grupy BEFIT, chyba że beneficjent rzeczywisty płatności nie jest członkiem grupy BEFIT.
2. Jeżeli państwo członkowskie stosuje podatek u źródła do należności licencyjnych lub odsetek wypłacanych przez członka grupy BEFIT na rzecz odbiorcy, który nie jest członkiem tej samej grupy BEFIT lub w zastosowaniu ust. 1, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa krajowego i umowami o unikaniu podwójnego opodatkowania, podatek u źródła podlega podziałowi, za rok podatkowy, w którym został naliczony, między państwa członkowskie przy użyciu metody przydziału, o której mowa w art. 45.

Artykuł 44

Kredyt podatkowy na dochód opodatkowany u źródła

1. W przypadku gdy członek grupy BEFIT uzyskuje dochód, który został opodatkowany w innym państwie członkowskim lub w państwie trzecim, przyznaje się kredyt podatkowy zgodnie z obowiązującą umową o unikaniu podwójnego opodatkowania lub prawem krajowym i dzieli się go między członków grupy BEFIT przy użyciu metody formuły przydziału, o której mowa w art. 45.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 kredytu podatkowego nie przyznaje się w przypadku gdy dochód uzyskany przez członka grupy BEFIT nie jest uwzględniony w jego księgowym dochodzie netto lub księgowej stracie netto zgodnie z art. 8, 9 lub 12.
3. Kredyt podatkowy, o którym mowa w ust. 1, oblicza się osobno dla każdego państwa członkowskiego lub państwa trzeciego oraz dla każdego rodzaju dochodu. Wysokość kredytu nie może przekroczyć kwoty, która wynika z opodatkowania dochodów przypisanych członkowi grupy BEFIT stawką podatku dochodowego od osób prawnych obowiązującą w państwie członkowskim, w którym ten członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.

Przy obliczaniu kredytu podatkowego, o którym mowa w ust. 1, kwotę dochodu pomniejsza się o kwotę związanych z nim kosztów podlegających odliczeniu.

SEKCJA 2

PRZYDZIELANIE PODSTAWY OPODATKOWANIA BEFIT

Artykuł 45

Zasady przydzielania w okresie przejściowym

1. Za każdy rok podatkowy między 1 lipca 2028 r. a 30 czerwca 2035 r. („okres przejściowy”) podstawę opodatkowania BEFIT przydziela się członkom grupy BEFIT zgodnie z udziałem procentowym w formule przydziału.

W przypadku grup, które zaczynają podlegać niniejszej dyrektywie po zakończeniu pierwszego roku podatkowego, w którym niniejsza dyrektywa zaczyna obowiązywać, okres przejściowy, o którym mowa w akapicie pierwszym, dobiega końca najpóźniej w dniu 30 czerwca 2035 r.

2. Udział procentowy w formule przydziału przypadający na każdego członka grupy BEFIT stanowi wynik następujących obliczeń:

$$\text{Formuła przydziału} = \frac{\text{podlegający opodatkowaniu wynik członka grupy BEFIT}}{\text{podlegający opodatkowaniu wynik grupy BEFIT}} * 100$$

gdzie:

- a) podlegający opodatkowaniu wynik członka grupy BEFIT jest średnią wyników podlegających opodatkowaniu w trzech poprzednich latach podatkowych.

W pierwszym roku podatkowym, w którym grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, te wyniki podlegające opodatkowaniu określa się zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub znajduje się jako stały zakład.

W drugim roku podatkowym, w którym grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, te wyniki podlegające opodatkowaniu określa się dla pierwszego roku podatkowego, w którym grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, zgodnie z rozdziałem II niniejszej dyrektywy, a dla dwóch poprzednich lat podatkowych – zgodnie z przepisami krajowymi danego państwa członkowskiego.

W trzecim roku podatkowym, w którym grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, te wyniki podlegające opodatkowaniu określa się dla pierwszych dwóch lat podatkowych, w których grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, zgodnie z rozdziałem II niniejszej dyrektywy, a dla bezpośrednio poprzedzającego je roku podatkowego – zgodnie z przepisami krajowymi danego państwa członkowskiego.

Począwszy od czwartego roku podatkowego, w którym grupa BEFIT podlega niniejszej dyrektywie, te wyniki podlegające opodatkowaniu określa się zgodnie z rozdziałem II niniejszej dyrektywy.

- b) całkowity podlegający opodatkowaniu wynik grupy BEFIT stanowi sumę średnich wyników podlegających opodatkowaniu, o których mowa w lit. a), wszystkich członków grupy BEFIT w trzech poprzednich latach podatkowych.

Do celów niniejszego ustępu udział procentowy w formule przydziału przypadający na członka grupy BEFIT, którego wynik podlegający opodatkowaniu jest ujemny, wynosi zero.

- 3. Do celów ust. 2 państwa członkowskie ustalają strukturę swoich ram oceny ryzyka na potrzeby ustalania cen transakcji wewnątrz grupy BEFIT w następujący sposób:

- a) niski poziom ryzyka: gdy koszty poniesione lub dochody uzyskane przez członka grupy BEFIT z tytułu transakcji wewnątrz grupy BEFIT wzrosną w roku podatkowym o mniej niż 10 % w porównaniu ze średnimi kosztami lub dochodami z poprzednich trzech lat podatkowych z tytułu transakcji wewnątrz grupy BEFIT;
- b) wysoki poziom ryzyka: gdy koszty poniesione lub dochody uzyskane przez członka grupy BEFIT z tytułu transakcji wewnątrz grupy BEFIT wzrosną w roku podatkowym o co najmniej 10 % w porównaniu ze średnimi kosztami lub dochodami z poprzednich trzech lat podatkowych z tytułu transakcji wewnątrz grupy BEFIT.

- 4. Państwa członkowskie wdrażają odpowiednie środki w celu ustrukturyzowania swojego podejścia do przestrzegania przepisów dotyczących ryzyka zgodnie z następującymi zasadami:

- a) niski poziom ryzyka: właściwe organy danych państw członkowskich zakładają, że ustalanie cen transakcji wewnątrz grupy BEFIT danego członka grupy BEFIT jest zgodne z zasadą ceny rynkowej;
- b) wysoki poziom ryzyka: właściwe organy danych państw członkowskich zakładają, że ustalanie cen transakcji wewnątrz grupy BEFIT danego członka grupy BEFIT nie jest zgodne z zasadą ceny rynkowej, a części wzrostu przekraczającej 10 % nie uwzględnia się do celów obliczenia udziału procentowego w formule przydziału przypadającego na tego członka grupy BEFIT.

Niezależnie od przepisu określonego w akapicie pierwszym lit. b) członek grupy BEFIT jest uprawniony do przedstawienia właściwemu organowi państwa członkowskiego, w którym jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, dowodów na to, że ustalanie cen odnośnych transakcji wewnątrz grupy BEFIT odbywa się zgodnie z zasadą ceny rynkowej. W takim przypadku pełną kwotę kosztów z tytułu odnośnych transakcji wewnątrz grupy BEFIT, zgodnie z przedstawionymi dowodami, uwzględnia się do celów obliczenia udziału procentowego w formule przydziału przypadającego na tego członka grupy BEFIT.

5. Niezależnie od art. 13 ust. 2, nadwyżki kosztów finansowania zewnętrznego, o której mowa w art. 2 dyrektywy Rady (UE) 2016/1164, powstałej w wyniku transakcji między członkami grupy BEFIT, nie uwzględnia się do celów obliczenia udziału procentowego w formule przydziału przypadającego na członka grupy BEFIT, który ponosi takie koszty.
6. Jeżeli w okresie przejściowym, o którym mowa w ust. 1, struktura grupy BEFIT ulegnie zmianie ze względu na przystąpienie nowych członków do grupy lub wystąpienie członków z grupy, udział procentowy w formule przydziału oblicza się ponownie zgodnie z ust. 2. W czasie, który pozostał do końca tego okresu, przydział podstawy opodatkowania BEFIT do każdego członka grupy BEFIT następuje zgodnie z nowym udziałem procentowym w formule przydziału, chyba że późniejsze zmiany w strukturze grupy BEFIT wymagają ponownego obliczenia udziału procentowego w formule przydziału.
7. Jeżeli struktura grupy BEFIT ulegnie zmianie w okresie przejściowym, o którym mowa w ust. 1, ze względu na utworzenie co najmniej jednego nowego przedsiębiorstwa, które spełnia kryteria uznania za członka grupy BEFIT, przepisy dotyczące przydziału podstawy opodatkowania BEFIT określone w ust. 2 nie mają zastosowania do nowych członków grupy BEFIT w pierwszym roku podatkowym. W kolejnych latach podatkowych do końca tego okresu przejściowego udział procentowy w formule przydziału przypadający na nowych członków grupy BEFIT oblicza się zgodnie z ust. 2.
8. Jeżeli grupa zacznie podlegać przepisom niniejszej dyrektywy później niż w dniu 1 lipca 2028 r., formułę przydziału oblicza się zgodnie z ust. 2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 w pozostałej części okresu przejściowego, o którym mowa w ust. 1, podstawę opodatkowania BEFIT przydziela się członkom grupy BEFIT.
9. Komisja przeprowadza kompleksowy przegląd zasady obowiązującej w okresie przejściowym, obejmujący analizę możliwej struktury i wagi wybranych czynników wchodzących w skład wzoru, oraz przedkłada Radzie sprawozdanie do końca trzeciego roku podatkowego w okresie przejściowym, o którym mowa w ust. 1. Jeśli Komisja uzna to za stosowne, biorąc pod uwagę wnioski z tego sprawozdania, może w okresie przejściowym przyjąć wniosek ustawodawczy zmieniający niniejszą dyrektywę przez wprowadzenie metody przydziału podstawy opodatkowania BEFIT z wykorzystaniem formuły repartycji i w oparciu o czynniki.
10. Przepisy określone w ust. 1–8 obowiązują do czasu wejścia w życie wszelkich ich zmian.

Artykuł 46

Działalność wydobywcza

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 42–45, jeżeli członek grupy BEFIT prowadzi swoją podstawową działalność w obszarze wydobywania, jego przychody, koszty i inne pozycje podlegające odliczeniu, które wynikają z takiej działalności, przydziela się członkowi grupy BEFIT znajdującemu się w państwie członkowskim, w którym ma miejsce wydobywanie.

Jeżeli w państwie członkowskim, w którym ma miejsce wydobywanie, znajduje się więcej niż jeden członek grupy BEFIT będący rezydentem do celów podatkowych, przychody, koszty i inne pozycje podlegające odliczeniu, które wynikają z takiej działalności, przydziela się każdemu takiemu członkowi grupy BEFIT proporcjonalnie do ich udziału procentowego w formule przydziału.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 42–45, jeżeli w państwie członkowskim, w którym ma miejsce wydobywanie, nie ma członka grupy BEFIT lub jeżeli wydobywanie ma miejsce w jurysdykcji państwa trzeciego, przychody, koszty i inne pozycje podlegające odliczeniu, które wynikają z takiej działalności, przydziela się temu członkowi grupy BEFIT, który je uzyskał lub poniósł.

Artykuł 47

Wyjątek dotyczący żeglugi nieobjętej systemem podatku tonażowego, żeglugi śródlądowej i transportu lotniczego

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 42–45 i bez uszczerbku dla art. 15, przychody, koszty i inne pozycje podlegające odliczeniu, które wynikają z następujących rodzajów działalności, są wyłączone z podstawy opodatkowania BEFIT w każdym z następujących przypadków:
 - a) eksploatacja statków w ruchu międzynarodowym, w przypadku gdy wynik podlegający opodatkowaniu nie jest objęty systemem podatku tonażowego;
 - b) eksploatacja statków powietrznych w ruchu międzynarodowym;
 - c) eksploatacja łodzi wykorzystywanych w żegludze śródlądowej.

Przychody, koszty oraz inne pozycje podlegające odliczeniu, o których mowa w akapicie pierwszym, przypisuje się temu członkowi grupy BEFIT dla każdej transakcji z osobna i podlegają one korekcie cen zgodnie z zasadą ceny rynkowej.

2. Udziały posiadane w członku grupy BEFIT i udziały posiadane przez członka grupy BEFIT, o którym mowa w ust. 1, uwzględnia się do celów art. 5.

Artykuł 48

Pozycje podlegające odliczeniu od przydzielonej części

1. Członek grupy BEFIT zwiększa lub zmniejsza przydzieloną mu część o następujące pozycje:
 - a) nierozliczone straty poniesione przed objęciem przepisami niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 38;
 - b) przychody i koszty uzyskane lub poniesione, zanim niniejsza dyrektywa zaczęła mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, ale które nie zostały jeszcze uwzględnione w podstawie opodatkowania zgodnie z wcześniej obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych, zgodnie z art. 36 ust. 1;

- c) przychody z tytułu umowy długoterminowej, od której odprowadzono wcześniej podatek zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych w kwocie wyższej niż kwota, którą należałoby uwzględnić we wstępnym wyniku podatkowym zgodnie z art. 32, zgodnie z art. 36 ust. 2;
 - d) przychody uzyskane, zanim niniejsza dyrektywa zaczęła mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, ale które nie zostały uwzględnione w podstawie opodatkowania zgodnie z wcześniej obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych, zgodnie z art. 37 ust. 2;
 - e) koszty poniesione po tym, jak przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, ale w związku z wcześniejszą działalnością lub wcześniejszymi transakcjami, i w odniesieniu do których nie dokonano żadnych odliczeń zgodnie z obowiązującymi krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, zgodnie z art. 37 ust. 3 akapit pierwszy;
 - f) koszty poniesione zgodnie z krajowymi przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, które w chwili, gdy przepisy niniejszej dyrektywy zaczęły mieć zastosowanie do członka grupy BEFIT, nie zostały jeszcze odliczone, zgodnie z art. 37 ust. 3 akapit trzeci;
 - g) wszelkie nierozliczone kwoty przeniesione zgodnie z art. 36 ust. 3 i art. 37 ust. 3 akapit czwarty;
 - h) dary i darowizny na rzecz organizacji charytatywnych w zakresie, w jakim podlegają one odliczeniu zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład;
 - i) rezerwy emerytalne w zakresie, w jakim podlegają one odliczeniu zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład;
 - j) podatki lokalne w zakresie, w jakim podlegają one odliczeniu zgodnie z przepisami dotyczącymi podatku dochodowego od osób prawnych w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.
2. Oprócz korekt wymienionych w ust. 1, państwo członkowskie może zezwolić na zwiększenie lub zmniejszenie, poprzez dodanie kolejnych pozycji, części przydzielonej członkom grupy BEFIT, którzy są rezydentami do celów podatkowych lub znajdują się jako stałe zakłady w tym państwie członkowskim.

Artykuł 49
Systemy opodatkowania wypłaty zysku

1. Jeżeli członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub znajduje się jako stały zakład w państwie członkowskim, które stosuje system podatku dochodowego od osób prawnych przewidujący nałożenie podatku dochodowego na zyski tylko wtedy, gdy zyski te są wypłacane lub uważane za wypłacone udziałowcom, lub gdy przedsiębiorstwo ponosi pewne koszty, które podlegają opodatkowaniu zgodnie z prawem krajowym („system opodatkowania wypłaty zysku”), część przydzieloną temu członkowi grupy BEFIT zgodnie z art. 45 koryguje się o wypłaty dokonane w ciągu roku podatkowego.
2. Korektę przydzielonej części oblicza się w następujący sposób:

$$\text{skorygowana przydzielona część} = \text{przydzielona część} \times \left(\frac{\text{wypłaty}}{\text{dochód finansowy}} \right)$$

gdzie:

- a) dochód finansowy oznacza dochód dostępny do wypłaty w ramach systemu opodatkowania wypłaty zysku, łącznie z rezerwami, za dany rok podatkowy.
 - b) przydzielona część oznacza udział przydzielony członkowi grupy BEFIT na dany rok podatkowy zgodnie z art. 45, w tym wszelkie udziały pozostające z poprzednich lat podatkowych, naliczone członkowi grupy BEFIT zgodnie z ust. 4.
 - c) wypłaty oznaczają wypłaty zysku i inne koszty, których dokonuje i które ponosi członek grupy BEFIT w danym roku podatkowym i które podlegają opodatkowaniu w ramach systemu podatkowego opartego na opodatkowaniu wypłaty zysku.
3. Jeżeli skorygowana przydzielona część członka grupy BEFIT obliczona zgodnie z ust. 2 jest niższa niż jego przydzielona część, różnice między tymi dwiema kwotami przenosi się na kolejny rok podatkowy i dodaje do części przydzielonej członkowi grupy BEFIT w kolejnym roku podatkowym zgodnie z niniejszym artykułem.
 4. Skorygowaną przydzieloną część obliczoną zgodnie z ust. 2 powiększa się o koszty niepodlegające odliczeniu podlegające bezpośrednio opodatkowaniu w roku podatkowym zgodnie z systemem opodatkowania wypłaty zysku w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.

ROZDZIAŁ IV

Uprozczone podejście do kwestii zgodności z przepisami dotyczącymi cen transferowych

Artykuł 50

Kryteria ustalania zakresu

1. Państwa członkowskie stosują uproszczone podejście do kwestii zgodności z przepisami dotyczącymi cen transferowych w odniesieniu do następujących rodzajów działalności, w przypadku gdy są one wykonywane w ramach transakcji między członkiem grupy BEFIT a przedsiębiorstwem powiązanym spoza grupy BEFIT:
 - a) działalność dystrybucyjna prowadzona za pośrednictwem dystrybutora niskiego ryzyka, o którym mowa w ust. 2, który jest rezydentem do celów podatkowych lub znajduje się jako stały zakład w państwie członkowskim;
 - b) działalność produkcyjna prowadzona za pośrednictwem podproducenta, o którym mowa w ust. 3, który jest rezydentem do celów podatkowych lub znajduje się jako stały zakład w państwie członkowskim.
2. Do celów stosowania ust. 1 lit. a) dystrybutor niskiego ryzyka jest podmiotem, który prowadzi dystrybucję towarów nabytych od przedsiębiorstw powiązanych. Działalność dystrybucyjna wykazuje następujące cechy:
 - a) wynika z właściwego rozpoznania transakcji jeszcze przed ustaleniem jej warunków (ang. *accurate delineation of the transaction*) oraz wykazuje istotne z ekonomicznego punktu widzenia cechy, które można wiarygodnie wycenić przy zastosowaniu jednostronnej metody ustalania cen transferowych, przy czym stroną testowaną jest dystrybutor;
 - b) dystrybutor nie jest prawnym ani ekonomicznym współwłaścicielem własności intelektualnej zawartej w dystrybuowanych produktach lub usługach;
 - c) działalność dystrybucyjna jest główną funkcją pełnioną przez dystrybutora;
 - d) dystrybutor nie ponosi żadnego ryzyka związanego z rynkiem, zapasami i wierzytelnościami nieściągalnymi lub ponosi ograniczone ryzyko w tym zakresie.
3. Do celów stosowania ust. 1 lit. b) podproducent jest przedsiębiorstwem powiązanym, które prowadzi działalność produkcyjną pod kontrolą przedsiębiorstwa głównego i wykazuje następujące cechy:
 - a) działalność produkcyjna, wynikająca z właściwego rozpoznania transakcji jeszcze przed ustaleniem jej warunków (ang. *accurate delineation of the transaction*), wykazuje istotne z ekonomicznego punktu widzenia cechy, które można wiarygodnie wycenić przy zastosowaniu jednostronnej metody

ustalania cen transferowych, przy czym stroną testowaną jest podmiot produkujący;

- b) producent nie jest prawnym ani ekonomicznym współwłaścicielem własności intelektualnej zawartej w wytworzonych produktach;
 - c) działalność produkcyjna jest główną funkcją pełnioną przez producenta;
 - d) producent nie ponosi żadnego ryzyka związanego z ceną, rynkiem, zapasami, wykorzystaniem mocy produkcyjnych i złymi kredytami lub ponosi ograniczone ryzyko w tym zakresie.
4. W przypadku gdy przedsiębiorstwo powiązane prowadzi więcej niż jednej rodzaj działalności gospodarczej, pozostaje ono objęte zakresem stosowania uproszczonego podejścia, pod warunkiem że spełniony jest którykolwiek z następujących warunków:
- a) działalność gospodarcza inna niż dystrybucja lub produkcja może być odpowiednio wyodrębniona i oddzielnie wyceniona;
 - b) działalność gospodarcza inna niż dystrybucja lub produkcja może być uznana za pomocniczą i jest albo nieistotna, albo nie podnosi wartości dystrybucji lub produkcji w znaczący sposób.

Artykuł 51 **Ramy zgodności**

1. Państwa członkowskie organizują swoje ramy oceny ryzyka w odniesieniu do działań, o których mowa w art. 50, w taki sposób, aby obejmowały trzy poziomy ryzyka związanego z cenami transferowymi.
2. Poziomy ryzyka określa się z wykorzystaniem rozstępu międzykwartylowego wyników w zakresie zysków uzyskanych na podstawie unijnych publicznych wskaźników referencyjnych, o których mowa w art. 53.
3. Działalność, o której mowa w art. 50, ocenia się jako działalność obarczoną niskim, średnim lub wysokim ryzykiem, w zależności od tego, w jaki sposób jej wyniki w zakresie zysków osiągane w danym roku, określone zgodnie z art. 52, wypadają w porównaniu z rozstępem międzykwartylowym najnowszego zestawu publicznych wskaźników referencyjnych przygotowanych przed końcem tego roku.
4. Państwa członkowskie stosują następujące ramy ryzyka:

Poziom ryzyka	Wyniki strony testowanej w zakresie zysków w stosunku do unijnych wskaźników zysku
niski	powyżej 60. percentyla wyników publicznego wskaźnika referencyjnego
średni	poniżej 60. percentyla, ale powyżej 40. percentyla wyników publicznego wskaźnika referencyjnego

wysoki	poniżej 40. percentyla wyników publicznego wskaźnika referencyjnego
--------	---

5. Państwa członkowskie wdrażają odpowiednie środki w celu ustrukturyzowania swojego podejścia do przestrzegania przepisów dotyczących ryzyka zgodnie z następującymi zasadami:
 - a) Niski poziom ryzyka: właściwe organy państw członkowskich nie mogą przeznaczać dodatkowych zasobów służących zapewnieniu przestrzegania przepisów na dalszy przegląd wyników w zakresie cen transferowych. Niezależnie od tego właściwe organy państw członkowskich zachowują prawo do dokonywania korekt cen transferowych marż zysku podatnika, który kwalifikuje się do niskiego poziomu ryzyka.
 - b) Średni poziom ryzyka: właściwe organy państw członkowskich mogą monitorować wyniki, wykorzystując dostępne dane, oraz skontaktować się z podatnikiem w celu lepszego zrozumienia jego sytuacji przed podjęciem decyzji o ewentualnym przeznaczeniu zasobów służących zapewnieniu przestrzegania przepisów na przeprowadzanie ocen ryzyka i kontroli.
 - c) Wysoki poziom ryzyka: właściwe organy państw członkowskich mogą zalecić podatnikowi, aby dokonał przeglądu swojej polityki w zakresie cen transferowych, i podjąć decyzję o wszczęciu przeglądu lub kontroli.

Artykuł 52 **Pomiar wyników**

1. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie ramy prawne, tak aby ich właściwe organy mierzyły rentowność działalności dystrybucyjnej, o której mowa w art. 50 ust. 2, wykorzystując jako wskaźnik poziomu zysków zysk operacyjny przed spłatą odsetek i opodatkowaniem (ang. earnings before interest and tax) w stosunku do sprzedaży.
2. Państwa członkowskie ustanawiają odpowiednie ramy prawne, tak aby ich właściwe organy mierzyły rentowność działalności produkcyjnej, o której mowa w art. 50 ust. 3, wykorzystując jako wskaźnik poziomu zysków zysk operacyjny przed spłatą odsetek i opodatkowaniem (ang. earnings before interest and tax) w stosunku do całkowitych kosztów.

Artykuł 53 **Publiczne wskaźniki referencyjne**

1. Poziom ryzyka dla działalności, o której mowa w art. 50, określa się odpowiednio za pomocą publicznych wskaźników referencyjnych dla działalności dystrybucyjnej i dla działalności produkcyjnej.
2. Publiczne wskaźniki referencyjne dla działalności dystrybucyjnej muszą być reprezentatywne dla wyników w zakresie zysków osiągniętych przez niezależne jednostki działające na rynku wewnętrznym i prowadzące głównie działalność dystrybucyjną o cechach podobnych do działalności opisanej w art. 50 ust. 2.

3. Publiczne wskaźniki referencyjne dla działalności produkcyjnej muszą być reprezentatywne dla wyników w zakresie zysków osiąganych przez niezależne jednostki działające na rynku wewnętrznym i prowadzące głównie działalność produkcyjną o cechach podobnych do działalności opisanej w art. 50 ust. 3.
4. Poziom ryzyka określa się z wykorzystaniem rozstępu międzykwartylowego średnich 5-letnich wyników w zakresie zysków osiąganych przez niezależne jednostki, uzyskanych na podstawie publicznych wskaźników referencyjnych.
5. Komisja, w drodze aktu wykonawczego określającego niezbędne praktyczne ustalenia, określa kryteria wyszukiwania w celu zidentyfikowania elementów porównawczych na potrzeby ustanowienia odpowiednich wskaźników referencyjnych dla obciążonej niskim ryzykiem działalności dystrybucyjnej i podprodukcyjnej. Wyniki uzyskane na podstawie wskaźników referencyjnych publikuje się na stronie internetowej Komisji w celu umożliwienia podatnikom określenia poziomu ryzyka ich działalności. Wskaźniki referencyjne aktualizuje się co trzy lata. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73.

ROZDZIAŁ V

ADMINISTRACJA I PROCEDURY

SEKCJA 1

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 54

Utworzenie i rozwiązanie grupy BEFIT

1. Grupa BEFIT jest objęta niniejszą dyrektywą przez okres pięciu lat, przy czym okres ten zostaje automatycznie przedłużony pod koniec piątego roku, chyba że złożono zawiadomienie o rezygnacji z powodu zaprzestania spełniania przez grupę warunków określonych w art. 2 ust. 1.
2. Grupy, które zdecydowały się na objęcie niniejszą dyrektywą zgodnie z art. 2 ust. 7, są nią związane przez okres pięciu lat. Po upływie pięcioletniego okresu przepisy te przestają obowiązywać, chyba że jednostka raportująca powiadomi organ przyjmujący deklaracje o przedłużeniu korzystania z wariantu podlegania niniejszej dyrektywie. W tym celu jednostka raportująca przedstawia organowi przyjmującemu deklaracje dowody na to, że spełnione są wymogi kwalifikowalności określone w art. 2 ust. 7 i że nie ma powodu do wykluczenia z możliwości przedłużenia.

Artykuł 55

Rok podatkowy

1. Wszyscy członkowie grupy BEFIT mają ten sam rok podatkowy, który wynosi 12 miesięcy. W roku przystąpienia do grupy BEFIT członek grupy BEFIT dostosowuje swój rok podatkowy do roku podatkowego grupy BEFIT.

2. Przydzieloną część członka grupy BEFIT za rok, w którym dołączył do tej grupy, oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które członek grupy BEFIT należał do tej grupy.
3. Przydzieloną część członka grupy BEFIT za rok, w którym wystąpił z tej grupy, oblicza się proporcjonalnie do liczby miesięcy kalendarzowych, przez które członek grupy BEFIT należał do tej grupy.

Artykuł 56

Zmiana jednostki raportującej

Jednostka raportująca nie może zostać zmieniona, chyba że przestaje spełniać warunki, o których mowa w art. 3 pkt 10. W takiej sytuacji grupa wyznacza nową jednostkę raportującą zgodnie z warunkami określonymi w art. 3 pkt 10. Jeżeli grupa nie wyznaczy jednostki raportującej w terminie dwóch miesięcy od zaprzestania spełniania warunków przez poprzednią jednostkę raportującą, zespół BEFIT, o którym mowa w art. 60, wyznacza jednostkę raportującą dla grupy BEFIT.

SEKCJA 2

DEKLARACJA BEFIT

Artykuł 57

Składanie deklaracji BEFIT

1. Jednostka raportująca składa deklarację BEFIT grupy BEFIT do organu przyjmującego deklaracje, z wyjątkiem sytuacji, gdy grupa BEFIT jest grupą krajową.
2. Deklarację BEFIT przedkłada się organowi przyjmującemu deklaracje nie później niż cztery miesiące po zakończeniu roku podatkowego.
3. Deklaracja BEFIT zawiera następujące informacje:
 - a) dane identyfikacyjne jednostki raportującej i innych członków grupy BEFIT, w tym ich numery identyfikacji podatkowej, jeśli istnieją, oraz państwo członkowskie, w którym członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w którym znajdują się jako stałe zakłady;
 - b) informacje na temat ogólnej struktury korporacyjnej grupy BEFIT, w tym na temat udziałów własnościowych w członkach grupy BEFIT posiadanych przez innych członków grupy BEFIT;
 - c) rok podatkowy, którego dotyczy deklaracja BEFIT;
 - d) informacje na temat następujących kwestii i następujące obliczenia:
 - (i) wyniki obliczeń wstępnego wyniku podatkowego każdego członka grupy BEFIT;

- (ii) podstawę opodatkowania BEFIT;
 - (iii) przydzieloną część każdego członka grupy BEFIT;
 - (iv) informacje na temat „udziału procentowego w formule przydziału” obliczonego zgodnie z art. 45.
4. Organ przyjmujący deklaracje niezwłocznie przekazuje deklarację BEFIT właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.

Artykuł 58

Zgłoszenie błędów w deklaracji BEFIT

1. Jednostka raportująca powiadamia organ przyjmujący deklaracje o błędach w deklaracji BEFIT w terminie dwóch miesięcy od terminowego złożenia takiej deklaracji.
2. Organ przyjmujący deklaracje niezwłocznie przekazuje zmienioną deklarację BEFIT właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.

Artykuł 59

Brak złożenia deklaracji BEFIT

Jeżeli jednostka raportująca nie złoży deklaracji BEFIT, organ przyjmujący deklaracje, w porozumieniu z właściwymi organami wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, wydaje deklarację BEFIT opartą na szacunkach, z uwzględnieniem dostępnych informacji. Ponadto organ przyjmujący deklaracje stosuje ramy prawne dotyczące kar zgodnie z art. 72. Jednostka raportująca może odwołać się od tej deklaracji BEFIT.

SEKCJA 3 ZESPÓŁ BEFIT

Artykuł 60

Powołanie zespołu BEFIT

1. Zespół BEFIT zwołuje się w terminie jednego miesiąca od złożenia deklaracji BEFIT, o której mowa w art. 57, w celu wykonania zadań określonych w art. 61. Ponadto zespół BEFIT zapewnia ramy komunikacji i konsultacji między właściwymi organami państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Jeżeli członek zespołu BEFIT konsultuje się z innymi członkami, otrzymuje odpowiedź w rozsądnym terminie.

2. W skład zespołu BEFIT wchodzi co najmniej jeden przedstawiciel każdej odpowiedniej administracji podatkowej, który będzie pełnił funkcję delegata, z każdego państwa członkowskiego, w którym znajdują się członkowie grupy BEFIT. Zespołowi BEFIT przewodniczy delegat organu przyjmującego deklaracje.
3. Informacje przekazywane między członkami zespołu BEFIT są przekazywane w miarę możliwości drogą elektroniczną, z wykorzystaniem narzędzia współpracy BEFIT.
4. Aby ułatwić funkcjonowanie zespołu BEFIT i komunikację w tym zespole, Komisja w drodze aktów wykonawczych ujednolica przekazywanie informacji między członkami zespołu BEFIT poprzez wykorzystanie narzędzia współpracy BEFIT. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 73.

Artykuł 61

Rola zespołu BEFIT w odniesieniu do deklaracji BEFIT

1. Zespół BEFIT bada kompletność i rzetelność informacji wpisanych do deklaracji BEFIT zgodnie z wymogami art. 57, z wyjątkiem rezultatów obliczeń wstępnego wyniku podatkowego każdego członka grupy BEFIT zgodnie z art. 57 ust. 3 lit. d) pkt (i).
2. Zespół BEFIT dąży do osiągnięcia porozumienia w sprawie treści deklaracji BEFIT w terminie czterech miesięcy od daty przekazania wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 57. Bez uszczerbku dla art. 65, w związku z art. 57 ust. 3 lit. a), b), c) i d) pkt (iv), porozumienie zespołu BEFIT oznacza, że informacje, o których mowa w tych literach, nie mogą być przedmiotem żadnego zaskarżenia w przyszłości. Ostateczna decyzja w sprawie informacji, o których mowa w art. 57 ust. 3 lit. d) pkt (i), (ii) i (iii), pozostaje w wyłącznej kompetencji państwa członkowskiego, w którym członek grupy jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.
3. Jeżeli zespół BEFIT osiągnie porozumienie w sprawie deklaracji BEFIT, organ przyjmujący deklaracje, któremu złożono pierwotną deklarację BEFIT, powiadamia jednostkę raportującą o deklaracji BEFIT.
4. Jeżeli zespół BEFIT nie jest w stanie osiągnąć porozumienia zgodnie z ust. 2 w terminie czterech miesięcy od daty przekazania wszystkich informacji wymaganych na mocy art. 57, uznaje się, że takie porozumienie osiągnięto, jeżeli członkowie zespołu BEFIT wyrażą zgodę – zwykłą większością głosów obecnych członków zgodnie z ust. 5 – na deklarację BEFIT na koniec piątego miesiąca od daty złożenia deklaracji. Organ przyjmujący deklaracje, któremu złożono deklarację BEFIT, powiadamia jednostkę raportującą o deklaracji BEFIT.
5. W celu osiągnięcia zwykłej większości zgodnie z ust. 4 prawa głosu przydziela się każdemu właściwemu organowi w zespole BEFIT proporcjonalnie do przychodów uzyskanych w danym roku podatkowym przez członków grupy BEFIT będących rezydentami do celów podatkowych lub znajdujących się jako stałe zakłady na obszarze jego właściwości. W przypadku równego podziału głosów decydujący głos należy do organu przyjmującego deklaracje. Korum wymaga obecności co

najmniej dwóch trzecich członków zespołu BEFIT. Jeżeli kworum nie zostanie osiągnięte, pierwotnie złożona deklaracja BEFIT stanowi podstawę indywidualnych deklaracji podatkowych, o których mowa w art. 62, oraz indywidualnych decyzji określających wymiar podatkowy, o których mowa w art. 64. Organ przyjmujący deklaracje, któremu złożono deklarację BEFIT, powiadamia jednostkę raportującą, jeżeli kworum nie zostanie osiągnięte.

SEKCJA 4

INDYWIDUALNE DEKLARACJE PODATKOWE I INDYWIDUALNE DECYZJE OKREŚLAJĄCE WYMIAR PODATKOWY

Artykuł 62

Składanie indywidualnych deklaracji podatkowych

1. Każdy członek grupy BEFIT składa swoją indywidualną deklarację podatkową do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ten członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, nie później niż trzy miesiące po otrzymaniu zawiadomienia od organu przyjmującego deklaracje zgodnie z art. 61 ust. 3, 4 lub 5, a w przypadku grupy krajowej – nie później niż osiem miesięcy od końca roku podatkowego.
2. Indywidualna deklaracja podatkowa zawiera następujące informacje:
 - a) obliczenie wstępnego wyniku podatkowego członka grupy BEFIT;
 - b) część przydzieloną członkowi grupy BEFIT zgodnie z art. 45;
 - c) pozycje, które korygują przydzieloną część zgodnie z art. 48 w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład;
 - d) kredytu podatkowego przyznawanego w odniesieniu do podatku zagranicznego w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.
3. Niezależnie od przepisów ust. 1 członkowie tej samej grupy BEFIT, którzy są rezydentami do celów podatkowych lub znajdują się jako stałe zakłady w tym samym państwie członkowskim, mogą zdecydować się na złożenie jednej połączonej indywidualnej deklaracji podatkowej w tym państwie członkowskim.

Artykuł 63

Zgłoszenie błędów w indywidualnej deklaracji podatkowej

1. Członek grupy BEFIT powiadamia właściwy organ państwa członkowskiego, w którym jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, o błędach w indywidualnej deklaracji podatkowej w terminie dwóch miesięcy od terminowego złożenia takiej deklaracji.

2. Jeżeli błędy wymagają korekt mających wpływ na podstawę opodatkowania BEFIT grupy BEFIT, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył swoją indywidualną deklarację podatkową, niezwłocznie powiadamia o tym, za pośrednictwem zespołu BEFIT, organ przyjmujący deklaracje oraz właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.
3. Organ przyjmujący deklaracje wydaje zmienioną deklarację BEFIT w terminie miesiąca i niezwłocznie przekazuje tę deklarację, za pośrednictwem zespołu BEFIT, właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i właściwe organy wszystkich państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 64.
4. Niezależnie od ust. 3 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Artykuł 64

Indywidualne decyzje określające wymiar podatkowy

1. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył swoją indywidualną deklarację podatkową, wydaje indywidualną decyzję określającą wymiar podatkowy zgodnie z indywidualną deklaracją podatkową. Egzekucja zobowiązania podatkowego podlega prawu tego państwa członkowskiego.
2. W razie potrzeby właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył swoją indywidualną deklarację podatkową, dokonuje zmiany wymiaru podatkowego. Jeżeli korekty mają wpływ na podstawę opodatkowania BEFIT, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył swoją indywidualną deklarację podatkową, niezwłocznie powiadamia o tym, za pośrednictwem zespołu BEFIT, organ przyjmujący deklaracje oraz właściwe organy wszystkich pozostałych państw członkowskich, w których pozostali członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.
3. Po otrzymaniu zmienionego wymiaru podatkowego zgodnie z ust. 2 organ przyjmujący deklaracje wydaje zmienioną deklarację BEFIT w terminie miesiąca i niezwłocznie przekazuje tę deklarację, za pośrednictwem zespołu BEFIT, właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z ust. 2.

4. Niezależnie od ust. 3 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

SEKCJA 5

KONTROLE

Artykuł 65

Kontrole

1. Właściwy organ państwa członkowskiego może wszczynać i koordynować kontrole członków grupy BEFIT, którzy są rezydentami do celów podatkowych lub znajdują się jako stałe zakłady w tym państwie członkowskim.
2. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym znajduje się co najmniej jeden członek danej grupy BEFIT, może wystąpić do właściwego organu innego państwa członkowskiego, w którym członek tej samej grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, o przeprowadzenie kontroli wspólnej z tym organem. Kontrole wspólne przeprowadza się zgodnie z art. 12 dyrektywy Rady 2011/16/UE³⁵ w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania. Niezależnie od tej zasady właściwy organ, do którego skierowano taki wniosek, przyjmuje go i informuje o tym zespół BEFIT.
3. Kontrolę (w tym kontrolę wspólną) przeprowadza się zgodnie z przepisami krajowymi państwa członkowskiego, w którym jest ona przeprowadzana, dostosowując je w wymaganym stopniu, tak aby zapewnić właściwe wykonanie niniejszej dyrektywy. Kontrole te mogą obejmować dochodzenia, badania lub kontrole jakiegokolwiek rodzaju prowadzone w celu weryfikacji przestrzegania przez podatnika przepisów niniejszej dyrektywy.
4. Właściwy organ państwa członkowskiego, w którym przeprowadzana jest kontrola lub kontrola wspólna, informuje zespół BEFIT o wynikach kontroli lub kontroli wspólnej, która ma wpływ na wynik przydzielania podstawy opodatkowania BEFIT za rok podatkowy, którego dotyczy ta kontrola lub kontrola wspólna. Pozostali członkowie zespołu BEFIT wyrażają swoją opinię w terminie trzech miesięcy.
5. W następstwie kontroli lub kontroli wspólnej, która ma wpływ na wynik przydzielania podstawy opodatkowania BEFIT zgodnie z ust. 4, organ przyjmujący deklaracje wydaje zmienioną deklarację BEFIT w terminie miesiąca i niezwłocznie przekazuje tę deklarację, za pośrednictwem zespołu BEFIT, właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie grupy BEFIT są

³⁵ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 64.

6. Niezależnie od ust. 5 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

SEKCJA 6

ODWOŁANIA

Artykuł 66

Odwołania administracyjne dotyczące deklaracji BEFIT

1. Jednostka raportująca może odwołać się od treści deklaracji BEFIT, zgodnie z art. 59, w terminie dwóch miesięcy od dnia wydania deklaracji lub powiadomienia o niej. Odwołania rozpatruje organ administracyjny, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego organu przyjmującego deklaracje jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji. Odwołanie administracyjne podlega prawu państwa członkowskiego organu przyjmującego deklaracje. Jeżeli w państwie członkowskim organu przyjmującego deklaracje nie ma takiego organu administracyjnego, członek grupy BEFIT może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.
2. Przedkładając dokumenty organowi administracyjnemu, organ właściwy dla członka grupy BEFIT, w zależności od przypadku, konsultuje się za pośrednictwem zespołu BEFIT z pozostałymi właściwymi organami państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.
3. Organ administracyjny, o którym mowa w ust. 1, rozstrzyga odwołanie w terminie dwóch miesięcy. Jeżeli decyzja różni się od pierwotnej deklaracji BEFIT, zmieniona decyzja zastępuje pierwotną deklarację BEFIT. Jeżeli jednostka raportująca nie otrzyma decyzji w tym terminie, deklarację BEFIT uznaje się za potwierdzoną.
4. Niezależnie od art. 62 ust. 1 bieg terminu na złożenie indywidualnej deklaracji podatkowej rozpoczyna się w chwili wydania decyzji w sprawie odwołania lub uznania deklaracji BEFIT za potwierdzoną zgodnie z ust. 3.

Artykuł 67

Odwołania administracyjne dotyczące indywidualnych decyzji określających wymiar podatkowy

1. Członek grupy BEFIT może odwołać się od treści indywidualnej decyzji określającej wymiar podatkowy wydanej zgodnie z art. 64 do właściwego organu państwa członkowskiego, w którym ten członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów

podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, w terminie dwóch miesięcy od dnia powiadomienia go o tej decyzji. Odwołania administracyjne rozpatruje organ administracyjny, który zgodnie z prawem państwa członkowskiego członka grupy BEFIT jest właściwy do rozpatrywania odwołań w pierwszej instancji. Odwołania administracyjne podlegają prawu państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład. Jeżeli w państwie członkowskim, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, nie ma takiego organu administracyjnego, członek grupy BEFIT może wnieść odwołanie bezpośrednio do sądu.

2. Przedkładając dokumenty organowi administracyjnemu, właściwy organ członka grupy BEFIT, w zależności od przypadku, konsultuje się za pośrednictwem zespołu BEFIT z pozostałymi właściwymi organami państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.
3. W przypadku gdy decyzja wydana na podstawie ust. 1 ma wpływ na podstawę opodatkowania BEFIT, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył odwołanie, powiadamia o tym, za pośrednictwem zespołu BEFIT, organ przyjmujący deklaracje oraz właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i pozostałe właściwe organy w państwach członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 64.
4. Niezależnie od ust. 3 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Artykuł 68

Sądowe środki odwoławcze dotyczące deklaracji BEFIT

1. W przypadku potwierdzenia lub zmiany decyzji zgodnie z art. 66 jednostce raportującej przysługuje prawo do wniesienia środka odwoławczego bezpośrednio do sądów państwa członkowskiego, w którym jest ona rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, w terminie dwóch miesięcy od dnia otrzymania decyzji administracyjnego organu odwoławczego. Sądowe środki odwoławcze podlegają prawu państwa członkowskiego, w którym jednostka raportująca jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.
2. Przedkładając dokumenty sądowi, organ przyjmujący deklaracje, w zależności od przypadku, konsultuje się za pośrednictwem zespołu BEFIT z pozostałymi właściwymi organami państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy

BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.

3. W przypadku wydania decyzji na podstawie ust. 1 organ przyjmujący deklaracje niezwłocznie przekazuje, za pośrednictwem zespołu BEFIT, zmienioną deklarację BEFIT właściwym organom wszystkich państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i pozostałe właściwe organy w państwach członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 64.
4. Niezależnie od ust. 3 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Artykuł 69

Sądowe środki odwoławcze dotyczące indywidualnych decyzji określających wymiar podatkowy

1. W przypadku potwierdzenia lub zmiany decyzji zgodnie z art. 67 członkowi grupy BEFIT przysługuje prawo do wniesienia środka odwoławczego do sądów państwa członkowskiego, w którym jest on rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład, w terminie dwóch miesięcy od dnia powiadomienia go o decyzji administracyjnego organu odwoławczego, o której mowa w art. 67. Odwołania sądowe podlegają prawu państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT jest rezydentem do celów podatkowych lub w którym znajduje się jako stały zakład.
2. Przedkładając dokumenty sądowi, właściwy organ członka grupy BEFIT, w zależności od przypadku, konsultuje się za pośrednictwem zespołu BEFIT z pozostałymi właściwymi organami państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady.
3. W przypadku gdy decyzja wydana na podstawie ust. 1 ma wpływ na podstawę opodatkowania BEFIT, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym członek grupy BEFIT złożył odwołanie, powiadamia o tym, za pośrednictwem zespołu BEFIT, organ przyjmujący deklaracje oraz właściwe organy pozostałych państw członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady. Organ przyjmujący deklaracje i pozostałe właściwe organy w państwach członkowskich, w których członkowie tej samej grupy BEFIT są rezydentami do celów podatkowych lub w których znajdują się jako stałe zakłady, w stosownych przypadkach dokonują zmiany wymiaru podatkowego zgodnie z art. 64.
4. Niezależnie od ust. 3 nie dokonuje się zmiany wymiaru podatkowego w celu korekty podstawy opodatkowania BEFIT, jeżeli różnica między pierwotnie zadeklarowaną

podstawą opodatkowania BEFIT a skorygowaną podstawą opodatkowania BEFIT nie przekracza 10 000 EUR lub 1 % podstawy opodatkowania BEFIT, przy czym uwzględnia się niższą z tych kwot.

Artykuł 70
Przedawnienie

W przypadku gdy wynik odwołania administracyjnego lub sądowego wymaga wprowadzenia zmian w indywidualnej decyzji określającej wymiar podatkowy co najmniej jednego członka grupy BEFIT, państwa członkowskie wdrażają odpowiednie środki w celu zapewnienia, aby takie zmiany pozostały możliwe, niezależnie od wszelkich terminów przewidzianych w prawie krajowym państw członkowskich.

SEKCJA 7
PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 71
Ujawnianie informacji i dokumentów

1. Informacje przekazane między państwami członkowskimi w jakiegokolwiek formie zgodnie z niniejszą dyrektywą są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej ustanowionym w prawie krajowym państwa członkowskiego lub państw członkowskich, które otrzymały takie informacje. Informacje te mogą być wykorzystywane do celów stosowania i egzekwowania przepisów państw członkowskich dotyczących podatków na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Informacje takie można także wykorzystywać w związku z postępowaniem sądowym i administracyjnym, które może skutkować karą pieniężną, wszczętym wskutek naruszenia prawa podatkowego, bez uszczerbku dla ogólnych zasad i przepisów dotyczących praw oskarżonych i świadków w takim postępowaniu.

Artykuł 72
Kary

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące kar mających zastosowanie w przypadku naruszeń przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonywania i egzekwowania. Przewidziane sankcje oraz środki służące zapewnieniu zgodności muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

ROZDZIAŁ VI PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 73

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r.³⁶
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 74

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 2 ust. 8 i art. 14 ust. 3, powierza się Komisji na czas nieokreślony począwszy od [dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy].
3. Przekazanie uprawnień może zostać w dowolnej chwili odwołane przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w późniejszym terminie określonym w tej decyzji. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Przed przyjęciem aktu delegowanego Komisja konsultuje się z ekspertami wyznaczonymi przez każde państwo członkowskie zgodnie z zasadami określonymi w Porozumieniu międzyinstytucjonalnym z dnia 13 kwietnia 2016 r. w sprawie lepszego stanowienia prawa.
5. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go Radzie.
6. Akt delegowany wchodzi w życie tylko wówczas, gdy Rada nie wyraziła sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania jej tego aktu, lub gdy, przed upływem tego terminu, Rada poinformowała Komisję, że nie wniesie sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Rady.

³⁶ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

Artykuł 75
Informowanie Parlamentu Europejskiego

Komisja informuje Parlament Europejski o przyjęciu aktów delegowanych, o wszelkich sprzeciwach wobec nich oraz o odwołaniu przekazanych uprawnień przez Radę.

Artykuł 76
Ochrona danych

1. Państwa członkowskie mogą przetwarzać dane osobowe na podstawie niniejszej dyrektywy wyłącznie do celów stosowania rozdziału IV, a także w celu zbadania i osiągnięcia porozumienia w sprawie treści deklaracji BEFIT oraz przetwarzania i oceny indywidualnych deklaracji podatkowych na podstawie rozdziału V. Przy przetwarzaniu danych osobowych do celów niniejszej dyrektywy właściwe organy państw członkowskich uznaje się za administratorów w rozumieniu art. 4 pkt 7 rozporządzenia (UE) 2016/679 w zakresie ich odpowiednich działań na podstawie niniejszej dyrektywy.
2. Informacje, w tym dane osobowe, przetwarzane zgodnie z niniejszą dyrektywą są przechowywane tylko tak długo, jak jest to konieczne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy, zgodnie z krajowymi przepisami poszczególnych administratorów danych dotyczącymi przedawnienia, ale w żadnym wypadku nie dłużej niż przez 10 lat.

Artykuł 77
Przegląd funkcjonowania BEFIT przez Komisję

1. Pięć lat po rozpoczęciu stosowania niniejszej dyrektywy Komisja przeanalizuje i oceni jej funkcjonowanie oraz złoży sprawozdanie w tej sprawie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Do sprawozdania dołącza się, w stosownych przypadkach, wnioski w sprawie zmiany niniejszej dyrektywy.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji istotne informacje na potrzeby oceny dyrektywy zgodnie z ust. 3, w tym dane zagregowane dotyczące członków grupy BEFIT, którzy są rezydentami do celów podatkowych w ich jurysdykcji, oraz ich stałych zakładów działających w ich jurysdykcji, aby właściwie ocenić wpływ zasady przydzielania w okresie przejściowym i dyrektywy (UE) 2022/2523, a także ocenić sytuację dotyczącą pierwszego filaru zawartego w uzgodnionym na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków w dniu 8 października 2021 r. Oświadczeniu w sprawie dwufilarowego rozwiązania w celu sprostania wyzwaniom podatkowym wynikającym z cyfryzacji gospodarki.
3. Komisja – w drodze aktów wykonawczych – określa informacje, które mają być przekazywane przez państwa członkowskie do celów oceny funkcjonowania niniejszej dyrektywy, o której to ocenie mowa w ust. 2, a także format i warunki przekazywania takich informacji.
4. Zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie do instytucji unijnych i art. 76 niniejszej dyrektywy Komisja zachowuje poufność informacji przekazywanych jej na podstawie ust. 2.

5. Informacje przekazywane Komisji przez państwo członkowskie zgodnie z ust. 2, a także wszelkie sprawozdania lub dokumenty sporządzone przez Komisję z wykorzystaniem takich informacji, mogą być przekazywane innym państwom członkowskim. Przekazane informacje są objęte obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej ustanowionym w odniesieniu do podobnych informacji w prawie krajowym państwa członkowskiego lub państw członkowskich, które je otrzymały.

Artykuł 78 **Transpozycja**

1. Państwa członkowskie przyjmują i publikują, do dnia 1 stycznia 2028 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.
2. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 lipca 2028 r.
3. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.
4. Po wejściu w życie niniejszej dyrektywy państwa członkowskie zapewniają powiadomienie Komisji – z wyprzedzeniem umożliwiającym jej przedstawienie swoich uwag – o wszelkich projektach przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych, które zamierzają przyjąć w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 79 **Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 80 **Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

OCENA SKUTKÓW FINANSOWYCH REGULACJI

1. STRUKTURA WNIOSKU/INICJATYWY

1.1. Tytuł wniosku/inicjatywy

Dyrektywa Rady (UE) 2023/XXX z dnia XX września 2023 r. sprawie działalności gospodarczej w Europie: Ramy opodatkowania dochodu (BEFIT)

1.2. Obszary polityki, których dotyczy wniosek/inicjatywa

Polityka podatkowa 1.3. Wniosek/inicjatywa dotyczy:

☒ nowego działania

☐ nowego działania, będącego następstwem projektu pilotażowego/działania przygotowawczego³⁷

☐ przedłużenia bieżącego działania

☐ połączenia lub przekształcenia co najmniej jednego działania pod kątem innego/nowego działania

1.4. Cel(e)

1.4.1. Cel(e) ogólny(e)

Wniosek ma na celu opracowanie wspólnych ram opodatkowania osób prawnych, które to ramy wspierałyby rynek wewnętrzny. Obecnie nie istnieje wspólny system opodatkowania osób prawnych służący do obliczania dochodu do opodatkowania przedsiębiorstw unijnych, lecz funkcjonuje 27 różnych systemów krajowych, co utrudnia tym przedsiębiorstwom prowadzenie działalności gospodarczej na całym rynku wewnętrznym i sprawia, że jest ono kosztowne. Wniosek uwzględnia potrzeby większych przedsiębiorstw, które prowadzą działalność podlegającą opodatkowaniu w wielu państwach członkowskich, oraz zapewnia im określony stopień pewności podatkowej i ułatwia przestrzeganie przepisów prawa podatkowego. W tym celu wniosek opiera się w szczególności na uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym osiągnięciach podejścia opartego na dwóch filarach przyjętego na forum otwartych ram OECD/G20 w sprawie erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków.

1.4.2. Cel(e) szczegółowy(e)

Cel szczegółowy nr:

³⁷

O którym mowa w art. 58 ust. 2 lit. a) lub b) rozporządzenia finansowego.

- 1) Pierwszym szczegółowym celem wniosku w sprawie BEFIT jest **obniżenie kosztów przestrzegania przepisów** ponoszonych przez przedsiębiorstwa z UE. Ponieważ wniosek zapewni przedsiębiorstwom z UE uproszczony zestaw przepisów podatkowych w porównaniu z obecnymi warunkami, dostosowanie się do nich powinno wymagać mniejszych zasobów.
- 2) Po drugie, wniosek w sprawie BEFIT ma na celu **zachęcenie do transgranicznej ekspansji**, w szczególności MŚP.
- 3) Ponadto wniosek w sprawie BEFIT przyczyni się do **ograniczenia zakłóceń**, które wpływają na decyzje biznesowe, i do złagodzenia fragmentacji rynku wewnętrznego. Kilka aspektów wniosku w sprawie BEFIT mogłoby pomóc w osiągnięciu tego celu. Element 1 zapewni uczciwą konkurencję dla grup przedsiębiorstw objętych jego zakresem poprzez ustanowienie jednolitego zbioru przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych dla przedsiębiorstw działających na rynku wewnętrznym.
- 4) Co więcej, wniosek w sprawie BEFIT ma na celu **zmniejszenie ryzyka podwójnego i nadmiernego opodatkowania oraz sporów podatkowych**. Wniosek będzie obejmował kilka aspektów służących osiągnięciu tego celu.

1.4.3. Oczekiwane wyniki i wpływ

Należy wskazać, jakie efekty przyniesie wniosek/inicjatywa beneficjentom/grupie docelowej.

Wniosek przewiduje wprowadzenie wspólnych ram przepisów dotyczących podatku dochodowego od osób prawnych, które zastąpią obecne krajowe systemy opodatkowania osób prawnych w przypadku przedsiębiorstw objętych zakresem stosowania tego wniosku. Jego celem będzie przede wszystkim wprowadzenie uproszczeń dla podatników oraz wspieranie wzrostu gospodarczego i inwestycji na rynku wewnętrznym, przy jednoczesnym wyrównaniu warunków działania przedsiębiorstw.

1.4.4. Wskaźniki dotyczące realizacji celów

Należy wskazać wskaźniki stosowane do monitorowania postępów i osiągnięć.

Cele szczegółowe	Wskaźniki	Narzędzia pomiaru
Obniżenie kosztów przestrzegania przepisów ponoszonych przez przedsiębiorstwa z UE	Wdrożenie i pierwsze koszty bieżące BEFIT dla grup w ramach elementu 1, w stosunku do obrotów Koszty szkolenia personelu w przedsiębiorstwach i administracjach podatkowych Liczba grup, które wybrały	Ankieta/kwestionariusz dla dużych grup, przygotowane przez DG TAXUD, ewentualnie z pomocą zewnętrzną, we współpracy z organami podatkowymi państw członkowskich Dane otrzymane przez DG

	element 1 Liczba i koszty sporów między państwami członkowskimi dotyczących podwójnego opodatkowania, które oznaczono jako „nowe wpisy” (po rozpoczęciu stosowania BEFIT) w procedurach wzajemnego porozumiewania i arbitrażu Koszty przestrzegania przepisów ponoszone przez MŚP w ramach elementu 2, w odniesieniu do ich obrotów oraz porównywalnych MŚP, które nie stosują przepisów dotyczących systemu opodatkowania siedziby centrali (HOT).	TAXUD od organów podatkowych państw członkowskich, które miałyby dostęp do tych informacji jako „organy przyjmujące deklaracje” Dane zgromadzone przez DG TAXUD na temat nowych procedur wzajemnego porozumiewania i liczby spraw w ramach konwencji arbitrażowej i dyrektywy w sprawie mechanizmów rozstrzygania sporów podatkowych Ankieta/kwestionariusz dla MŚP, przygotowane przez Komisję Europejską, ewentualnie z pomocą zewnętrzną, we współpracy z organami podatkowymi państw członkowskich
Zachęcanie do ekspansji transgranicznej, w szczególności w odniesieniu do MŚP	Liczba MŚP kwalifikujących się do wyboru elementu 2 Liczba MŚP, które wybrały element 2 Liczba MŚP, które rozszerzyły działalność transgraniczną poprzez utworzenie stałego zakładu Liczba MŚP, które nie są już objęte zakresem stosowania elementu 2 ze względu na utworzenie jednostki zależnej Liczba dużych grup objętych obowiązkowym zakresem elementu 1	Ankieta na temat zagregowanych danych przeprowadzona przez DG TAXUD dla organów podatkowych państw członkowskich, które dysponowałyby takimi informacjami Ankieta/kwestionariusz dla MŚP, przygotowane przez Komisję Europejską, ewentualnie z pomocą zewnętrzną, we współpracy z organami podatkowymi państw członkowskich Dane otrzymane przez DG TAXUD od organów podatkowych państw członkowskich, które miałyby dostęp do tych informacji jako „organy przyjmujące deklaracje”

Ograniczenie zakłóceń, które wpływają na decyzje biznesowe na rynku wewnętrznym, a tym samym wyrównanie warunków działania unijnych przedsiębiorstw	Liczba przypadków, w których państwa członkowskie musiały zlikwidować sztuczne systemy podatkowe Zmiany PKB UE	Informacje przekazywane przez administracje podatkowe w ramach ankiety, która zostanie rozesłana przez DG TAXUD Statystyki Eurostatu dotyczące rachunków narodowych i PKB
Zmniejszenie ryzyka podwójnego lub nadmiernego opodatkowania i sporów	Liczba sporów między państwami członkowskimi dotyczących podwójnego opodatkowania, które oznaczono jako „nowe wpisy” (po rozpoczęciu stosowania BEFIT) w procedurach wzajemnego porozumiewania i arbitrażu	Dane zgromadzone przez DG TAXUD na temat nowych procedur wzajemnego porozumiewania i liczby spraw w ramach konwencji arbitrażowej i dyrektywy w sprawie mechanizmów rozstrzygania sporów podatkowych

1.5. Uzasadnienie wniosku/inicjatywy

1.5.1. *Potrzeby, które należy zaspokoić w perspektywie krótko- lub długoterminowej, w tym szczegółowy terminarz przebiegu realizacji inicjatywy*

Po złożeniu deklaracji BEFIT i ustaleniu, które jednostki wchodzi w skład grupy BEFIT, przedstawiciele organu przyjmującego deklaracje wspólnie z przedstawicielami pozostałych właściwych lokalnych organów podatkowych tworzyliby zespół BEFIT dla odpowiedniej grupy BEFIT. Oznacza to, że dla każdej grupy BEFIT istniałby taki zespół BEFIT.

Aby ułatwić funkcjonowanie urzędników w ramach każdego zespołu BEFIT i komunikację między nimi, Komisja będzie musiała przyjąć niezbędne ustalenia praktyczne, w tym środki służące ujednoliceniu przekazywania informacji między członkami zespołów BEFIT poprzez wykorzystanie narzędzia współpracy BEFIT. Jeżeli chodzi o termin utworzenia narzędzia współpracy BEFIT, państwa członkowskie i Komisja będą potrzebowały czasu po przyjęciu wniosku, by móc wdrożyć systemy umożliwiające funkcjonowanie zespołów BEFIT i komunikację w tych zespołach.

- 1.5.2. *Wartość dodana z tytułu zaangażowania Unii Europejskiej (może wynikać z różnych czynników, na przykład korzyści koordynacyjnych, pewności prawa, większej efektywności lub komplementarności). Na potrzeby tego punktu „wartość dodaną z tytułu zaangażowania Unii” należy rozumieć jako wartość wynikającą z unijnej interwencji, wykraczającą poza wartość, która zostałaby wytworzona przez same państwa członkowskie.*

Indywidualne działania państw członkowskich nie zapewniłyby żadnego wydajnego i skutecznego rozwiązania zapewniającego wykonalne wspólne ramy opodatkowania osób prawnych. Zamiast oddzielnego przeznaczania przez każde państwo członkowskie zasobów ludzkich na potrzeby ustalenia wymiaru zobowiązań podatkowych tych samych grup transgranicznych, te dostępne zasoby będą teraz wykorzystywane wspólnie w skuteczniejszy i bardziej ukierunkowany sposób za pośrednictwem zespołów BEFIT. Wydaje się, że preferowanym podejściem jest podejście na szczeblu UE, ponieważ może ono ułatwić funkcjonowanie zespołów BEFIT i komunikację w tych zespołach oraz zapewnić większą spójność i zmniejszenie obciążeń administracyjnych po stronie podatników i organów podatkowych.

- 1.5.3. *Główne wnioski wyciągnięte z podobnych działań*

Inicjatywa jest nowym mechanizmem. Preferowanym wariantem w ramach oceny skutków jest hybrydowy punkt kompleksowej obsługi. Wariant ten oznacza, że deklaracja BEFIT byłaby obsługiwana centralnie za pośrednictwem organu przyjmującego deklaracje, natomiast działania w zakresie indywidualnych deklaracji podatkowych, kontroli i rozstrzygania sporów miałyby nadal charakter głównie lokalny zgodnie z krajową suwerennością podatkową. W wariancie tym kładzie się nacisk na prostotę i utrzymanie obciążeń administracyjnych po stronie administracji podatkowych na rozsądnym poziomie, a jednocześnie zapewnia się najlepszą możliwą równowagę między prostotą punktu kompleksowej obsługi a rolą odgrywaną przez organy krajowe państw członkowskich.

Zespoły BEFIT będą odgrywać ważną rolę w zapewnianiu tej równowagi. Ich celem będzie osiągnięcie na wczesnym etapie porozumienia w sprawie kluczowych elementów deklaracji BEFIT i zapewnienie określonego stopnia pewności podatkowej, co powinno przynajmniej stopniowo obniżać koszty przestrzegania przepisów oraz wspierać rynek wewnętrzny jako środowisko wzrostu gospodarczego i inwestycji.

- 1.5.4. *Spójność z wieloletnimi ramami finansowymi oraz możliwa synergia z innymi właściwymi instrumentami*

W komunikacie Komisji „Opodatkowanie działalności gospodarczej w XXI wieku” Komisja zobowiązała się do złożenia wniosku ustawodawczego określającego unijne zasady dotyczące działalności gospodarczej w Europie: Ramy opodatkowania dochodu (BEFIT). W miarę możliwości we wniosku wykorzystane zostaną procedury, ustalenia i narzędzia IT już ustanowione lub opracowywane na podstawie dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej.

1.5.5. Ocena różnych dostępnych możliwości finansowania, w tym zakresu przegrupowania środków

Koszty wprowadzenia w życie inicjatywy zostaną sfinansowane z budżetu UE jedynie w odniesieniu do centralnych elementów narzędzia współpracy BEFIT. Zostanie to sfinansowane poprzez przegrupowania środków z puli środków programu Fiscalis. W pozostałych przypadkach wdrożenie przewidzianych środków będzie należało do państw członkowskich.

1.6. Czas trwania i wpływ finansowy wniosku/inicjatywy

☐ Ograniczony czas trwania

– ☐ Okres trwania wniosku/inicjatywy: od [DD/MM]RRRR r. do [DD/MM]RRRR r.

1. ☐ Okres trwania wpływu finansowego: od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na zobowiązania oraz od RRRR r. do RRRR r. w odniesieniu do środków na płatności.

☒ Nieograniczony czas trwania

– Wprowadzenie w życie z okresem rozruchu od RRRR r. do RRRR r.,

1. po którym następuje faza operacyjna.

1.7. Planowane metody wykonania budżetu³⁸

☒ Bezpośrednie zarządzanie przez Komisję

– ☒ w ramach jej służb, w tym za pośrednictwem jej pracowników w delegaturach Unii;

2. ☐ przez agencje wykonawcze;

☐ Zarządzanie dzielone z państwami członkowskimi

☐ Zarządzanie pośrednie poprzez przekazanie zadań związanych z wykonaniem budżetu:

– ☐ państwom trzecim lub organom przez nie wyznaczonym;

3. ☐ organizacjom międzynarodowym i ich agencjom (należy wyszczególnić);

– ☐ EBI oraz Europejskiemu Funduszowi Inwestycyjnemu;

4. ☐ organom, o których mowa w art. 64 i 65 rozporządzenia finansowego;

– ☐ organom prawa publicznego;

5. ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu, które świadczą usługi użyteczności publicznej, o ile są im zapewnione odpowiednie gwarancje finansowe;

³⁸

Szczegóły dotyczące metod wykonania budżetu oraz odniesienia do rozporządzenia finansowego znajdują się na stronie BUDGpedia: <https://myintracomm.ec.europa.eu/corp/budget/financial-rules/budget-implementation/Pages/implementation-methods.aspx>

- ☐ podmiotom podlegającym prawu prywatnemu państwa członkowskiego, którym powierzono realizację partnerstwa publiczno-prywatnego i zapewniono odpowiednie gwarancje finansowe;
- 6. ☐ podmiotom lub osobom odpowiedzialnym za wykonanie określonych działań w dziedzinie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej oraz określonym we właściwym podstawowym akcie prawnym.
- *W przypadku wskazania więcej niż jednego trybu należy podać dodatkowe informacje w części „Uwagi”.*

Uwagi

Jeżeli chodzi o narzędzie współpracy BEFIT, które ułatwi funkcjonowanie zespołów BEFIT i komunikację w tych zespołach, Komisja jest odpowiedzialna za opracowanie i funkcjonowanie takiego narzędzia. Państwa członkowskie zobowiążą się do stworzenia odpowiedniej infrastruktury krajowej, która umożliwi przekazywanie informacji między członkami zespołów BEFIT za pośrednictwem narzędzia współpracy BEFIT.

2. ŚRODKI ZARZĄDZANIA

2.1. Zasady nadzoru i sprawozdawczości

Określić częstotliwość i warunki

Komisja będzie stale monitorować skuteczność i wydajność wniosku, stosując następujące wcześniej określone wskaźniki: wdrożenie i pierwsze koszty bieżące BEFIT; liczba grup przedsiębiorstw objętych obowiązkowym zakresem stosowania wniosku, a także liczba przedsiębiorstw, które stosują wniosek na zasadzie dobrowolności; zmiany kosztów przestrzegania przepisów zarówno przez duże grupy, jak i MŚP w UE; oraz liczba sporów dotyczących podwójnego opodatkowania.

Ponadto Komisja będzie regularnie dokonywać przeglądu sytuacji w państwach członkowskich i publikować sprawozdania. Ramy monitorowania będą podlegać dalszym zmianom zgodnie z ostatecznymi wymogami prawnymi i wykonawczymi oraz harmonogramem.

Ocena nastąpi po pięciu latach od rozpoczęcia procesu wdrażania wniosku, co pozwoli Komisji dokonać oceny rezultatów polityki w odniesieniu do jej celów i ogólnego wpływu na dochody podatkowe, przedsiębiorstwa i rynek wewnętrzny.

2.2. System zarządzania i kontroli

2.2.1. *Uzasadnienie dla systemu zarządzania, mechanizmów finansowania wykonania, warunków płatności i proponowanej strategii kontroli*

Odpowiedzialność za realizację wniosku będzie spoczywała na właściwych organach (administracjach podatkowych) państw członkowskich. Będą one odpowiedzialne za finansowanie własnych systemów krajowych i dostosowań niezbędnych do umożliwienia przekazywania informacji między członkami zespołów BEFIT za pośrednictwem narzędzia współpracy BEFIT.

Komisja stworzy infrastrukturę – narzędzie współpracy BEFIT – które ułatwi funkcjonowanie zespołów BEFIT i komunikację w tych zespołach. Narzędzie współpracy BEFIT zostanie zatem wdrożone w trybie zarządzania bezpośredniego, biorąc pod uwagę charakter infrastruktury wymaganej dla zespołów BEFIT, wyjaśniony powyżej. Komisja jest w stanie najlepiej ją zapewnić. Nie ma potrzeby zarządzania pośredniego. W ramach zarządzania dzielonego każdy członek opracowałby własne narzędzie, które nie byłoby praktyczne, zwłaszcza że istniałoby wiele zespołów BEFIT skupiających przedstawicieli wielu różnych państw członkowskich. Na szczęblu Komisji utworzono systemy informatyczne, które zostaną wykorzystane do celów niniejszego wniosku. Komisja będzie finansować opracowywanie tego narzędzia współpracy BEFIT, a także hosting, zarządzanie treścią, szyfrowanie i jego coroczną konserwację.

2.2.2. *Informacje dotyczące zidentyfikowanego ryzyka i systemów kontroli wewnętrznej ustanowionych w celu jego ograniczenia*

Nie zidentyfikowano żadnego ryzyka, ponieważ narzędzie współpracy BEFIT będzie nową, pierwszą w historii tego rodzaju infrastrukturą. System kontroli wewnętrznej będzie się opierał na funkcjonujących systemach dla istniejących programów finansowania zarządzanych bezpośrednio przez DG TAXUD (np. Fiscalis). W związku z tym nie powinno to powodować dodatkowego ryzyka.

Ogólny system kontroli w DG TAXUD dotyczący zamówień (oparty na szczegółowej weryfikacji *ex ante* 100 % odnośnych transakcji) pozwolił utrzymać poziom błędów w poprzednich programach finansowania (np. Fiscalis) znacznie poniżej progu istotności (tj. na szacowanym poziomie 0,5 %). Ten system kontroli będzie również wykorzystywany i stosowany w odniesieniu do narzędzia współpracy BEFIT, co zapewni poziomy błędów znacznie poniżej progu istotności.

Główne elementy strategii kontroli są opisane poniżej.

Umowy w sprawie zamówień publicznych

Procedury kontrolne dotyczące zamówień określone w rozporządzeniu finansowym: każde zamówienie zostaje udzielone po przeprowadzeniu przez służby Komisji określonej procedury weryfikacji w odniesieniu do płatności, z uwzględnieniem zobowiązań umownych oraz zasad należytego zarządzania finansami i zarządzania ogólnego. We wszystkich umowach zawieranych między Komisją a beneficjentami przewidziane są środki przeciwdziałające oszustwom (kontrole, sprawozdania itd.). Opracowuje się szczegółowy zakres zadań, który jest podstawą każdego konkretnego zamówienia. Proces akceptacji następuje ściśle według metodyki TEMPO stosowanej przez DG TAXUD: wyniki końcowe są sprawdzane, w razie potrzeby korygowane i w końcu akceptowane (lub odrzucane). Bez „pisma akceptującego” nie można zapłacić żadnej faktury.

Weryfikacja techniczna zamówień

DG TAXUD prowadzi kontrolę wyników końcowych i nadzoruje działania i usługi realizowane przez wykonawców. Prowadzi również regularne audyty wykonawców pod kątem jakości i bezpieczeństwa. Audyt jakości oznacza sprawdzanie zgodności faktycznego przebiegu działań wykonawców z zasadami i procedurami określonymi w ich planach dotyczących jakości. Audyty w zakresie bezpieczeństwa koncentrują się na konkretnych procesach, procedurach i strukturach.

Oprócz powyższych kontroli DG TAXUD sprawuje tradycyjną kontrolę finansową:

Weryfikacja zobowiązań *ex ante*

W DG TAXUD wszelkie zobowiązania są sprawdzane przez szefa działu finansów oraz dział korespondenta ds. HR. W konsekwencji 100 % zaangażowanych kwot objęte jest weryfikacją *ex ante*. Procedura ta daje wysoki stopień pewności co do legalności i prawidłowości transakcji.

Weryfikacja płatności *ex ante*

100 % płatności jest weryfikowanych ex ante. Co najmniej jedna płatność tygodniowo (we wszystkich kategoriach wydatków) jest ponadto losowo wybierana w celu dodatkowej weryfikacji ex ante wykonywanej przez szefa działu finansów i dział korespondenta ds. HR. Nie ma rezultatu docelowego, jeśli chodzi o zakres, ponieważ celem tej weryfikacji jest kontrolowanie płatności w sposób „losowy” w celu sprawdzenia, czy wszystkie płatności były przygotowane zgodnie z wymogami. Pozostałe płatności przetwarza się codziennie zgodnie z obowiązującymi zasadami.

Deklaracje subdelegowanych urzędników zatwierdzających (AOSD)

Wszyscy subdelegowani urzędnicy zatwierdzający podpisują deklaracje potwierdzające roczne sprawozdanie z działalności za dany rok. Deklaracje te obejmują operacje w ramach programu. Subdelegowani urzędnicy zatwierdzający deklarują, że operacje związane z wykonaniem budżetu zostały wykonane zgodnie z zasadami należytego zarządzania finansami, że istniejące systemy zarządzania i kontroli zapewniły wystarczającą pewność co do legalności i prawidłowości transakcji i że ryzyko związane z tymi operacjami zostało w sposób właściwy określone, zgłoszone oraz że wdrożono działania służące łagodzeniu negatywnych skutków.

2.2.3. *Oszacowanie i uzasadnienie efektywności kosztowej kontroli (relacja kosztów kontroli do wartości zarządzanych funduszy powiązanych) oraz ocena prawdopodobnego ryzyka błędu (przy płatności i przy zamykaniu)*

Stworzone mechanizmy kontrolne umożliwiają uzyskanie przez DG TAXUD wystarczającej pewności co do jakości i prawidłowości wydatków oraz co do ograniczenia ryzyka nieprzestrzegania przepisów. Korzyść płynąca z powyższych środków strategii kontroli polega na zmniejszeniu potencjalnego ryzyka do wartości poniżej docelowego poziomu wynoszącego 2 % ogólnego budżetu i obejmuje wszystkich beneficjentów. Wszelkie dodatkowe środki zmierzające do dalszego zmniejszenia ryzyka skutkowałyby nieproporcjonalnie wysokimi kosztami i dlatego nie są brane pod uwagę. Łączne koszty związane z wdrożeniem powyższej strategii kontroli – dla wszystkich wydatków w ramach programu Fiscalis – są ograniczone do 1,6 % kwoty dokonanych płatności ogółem. Oczekuje się, że w przypadku niniejszej inicjatywy wskaźnik ten utrzyma się na tym samym poziomie. Strategia kontroli przyjęta w programie ogranicza ryzyko nieprzestrzegania przepisów praktycznie do zera i jest proporcjonalna do występującego ryzyka.

2.3. **Środki zapobiegania nadużyciom finansowym i nieprawidłowościom**

Określić istniejące lub przewidywane środki zapobiegania i ochrony, np. ze strategii zwalczania nadużyć finansowych.

Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym inspekcje i kontrole na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/964, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub inne nielegalne działania naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach niniejszego rozporządzenia.

3. SZACUNKOWY WPLYW FINANSOWY WNIOSKU/INICJATYWY

3.1. Działy wieloletnich ram finansowych i linie budżetowe po stronie wydatków, na które wniosek/inicjatywa ma wpływ

(1) Istniejące linie budżetowe

Według działów wieloletnich ram finansowych i linii budżetowych

Dział wieloletnich ram finansowych	Linia budżetowa	Rodzaj środków	Wkład			
		Zrózn./niezrózn. ³⁹	państw EFTA ⁴⁰	krajów kandydujących i potencjalnych krajów kandydujących ⁴¹	innych państw trzecich	pochodzący z pozostałych dochodów przeznaczonych na określony cel
1 – Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa	03 04 01 „Współpraca w dziedzinie opodatkowania (Fiscalis)”	Zrózn.	NIE	NIE	NIE	NIE

³⁹ Środki zróżnicowane/środki niezróżnicowane

⁴⁰ EFTA: Europejskie Stowarzyszenie Wolnego Handlu

⁴¹ Kraje kandydujące oraz w stosownych przypadkach potencjalni kandydaci z Bałkanów Zachodnich.

3.2. Szacunkowy wpływ finansowy wniosku na środki

3.2.1. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki operacyjne

- ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych
2. ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków operacyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Dział wieloletnich ram finansowych			Numer 1	Jednolity rynek, innowacje i gospodarka cyfrowa									
DG: TAXUD				2025 ⁴²	2026	2027							OGÓŁEM
○ Środki operacyjne													
03 04 01 „Współpraca w dziedzinie opodatkowania (Fiscalis)”	Środki na zobowiązania	(1a)		0,6	0,6					.	.	.	
	Środki na płatności	(2a)	0,3										
Środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy ⁴³													

⁴² Rok rozpoczęcia realizacji wniosku/inicjatywy nie jest znany. W związku z tym jako założenie przyjęto rok 2025.

⁴³ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

OGÓŁEM środki dla Dyrekcji Generalnej TAXUD	Środki na zobowiązania	$=1a+1b+3$		0,6	0,6								
	Środki na płatności	$=2a+2b+3$	0,3										
○ OGÓŁEM środki operacyjne	Środki na zobowiązania	4)		0,6	0,6	0,6							
	Środki na płatności	5)	0,3										
○ OGÓŁEM środki administracyjne finansowane ze środków przydzielonych na określone programy		6)											
OGÓŁEM środki na DZIAŁ <....> wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania	$=4+6$		0,6	0,6								
	Środki na płatności	$=5+6$	0,3										

Dział wieloletnich ram finansowych	7	„Wydatki administracyjne”
---	----------	---------------------------

Niniejszą część uzupełnia się przy użyciu „danych budżetowych o charakterze administracyjnym”, które należy najpierw wprowadzić do załącznika do oceny skutków finansowych regulacji (załącznika 5 do decyzji Komisji w sprawie przepisów wewnętrznych dotyczących wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej w zakresie sekcji dotyczącej Komisji), przesyłanego do DECIDE w celu konsultacji między służbami.

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓŁEM
Dyrekcja Generalna: <.....>									
○ Zasoby ludzkie									
○ Pozostałe wydatki administracyjne									
OGÓŁEM Dyrekcja Generalna <....>	Środki								

OGÓŁEM środki na DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych	(Środki na zobowiązania ogółem = środki na płatności ogółem)								
---	--	--	--	--	--	--	--	--	--

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

		Rok N ⁴⁴	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			OGÓŁEM
OGÓŁEM środki na DZIAŁY od 1 do 7 wieloletnich ram finansowych	Środki na zobowiązania								
	Środki na płatności								

⁴⁴ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

3.2.2. Przewidywany produkt finansowany ze środków operacyjnych

Środki na zobowiązania w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Określić cele i produkty			2025		2026		2027				Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)								OGÓŁEM	
	PRODUKT																			
	↓	Rodzaj ⁴⁵	Średni koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba	Koszt	Liczba ogółem	Koszt całkowity	
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 1 ⁴⁶ ...																				
– Hosting i wsparcie						0,6		0,6										0,6		
- Produkt																				
- Produkt																				
Cel szczegółowy nr 1 – suma cząstkowa						0,6		0,6										0,6		
CEL SZCZEGÓŁOWY nr 2																				
- Produkt																				
Cel szczegółowy nr 2 – suma cząstkowa																				

⁴⁵ Produkty odnoszą się do produktów i usług, które zostaną zapewnione (np. liczba sfinansowanych wymian studentów, liczba kilometrów zbudowanych dróg itp.).
⁴⁶ Zgodnie z opisem w pkt 1.4.2. „Cel(e) szczegółowy(e) ...”.

OGÓLEM				0,6		0,6										0,6
--------	--	--	--	-----	--	-----	--	--	--	--	--	--	--	--	--	-----

3.2.3. Podsumowanie szacunkowego wpływu na środki administracyjne

- ☒ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych
- ☐ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania środków administracyjnych, jak określono poniżej:

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N ⁴⁷	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)	OGÓŁEM
--	------------------------	------------	------------	------------	---	--------

DZIAŁ 7 wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki administracyjne								
Suma częściowa DZIAŁU 7 wieloletnich ram finansowych								

Poza DZIAŁEM 7⁴⁸ wieloletnich ram finansowych								
Zasoby ludzkie								
Pozostałe wydatki o charakterze administracyjnym								
Suma częściowa poza DZIAŁEM 7 wieloletnich ram finansowych								

OGÓŁEM								
---------------	--	--	--	--	--	--	--	--

⁴⁷ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

⁴⁸ Wsparcie techniczne lub administracyjne oraz wydatki na wsparcie realizacji programów lub działań UE (dawne linie „BA”), pośrednie badania naukowe, bezpośrednie badania naukowe.

Potrzeby w zakresie środków na zasoby ludzkie i inne wydatki o charakterze administracyjnym zostaną pokryte z zasobów dyirekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyirekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyirekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

3.2.3.1. Szacowane zapotrzebowanie na zasoby ludzkie

– ☐ Wniosek/inicjatywa nie wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich.

3. ☒ Wniosek/inicjatywa wiąże się z koniecznością wykorzystania zasobów ludzkich, jak określono poniżej:

Wartości szacunkowe należy wyrazić w ekwiwalentach pełnego czasu pracy

	2025	2026	2027				
○ Stanowiska przewidziane w planie zatrudnienia (stanowiska urzędników i pracowników zatrudnionych na czas określony)							
20 01 02 01 (w centrali i w biurach przedstawicielstw Komisji)	0,2	0,1	0,1				
20 01 02 03 (w delegaturach)							
01 01 01 01 (pośrednie badania naukowe)							
01 01 01 11 (bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
○ Personel zewnętrzny (w ekwiwalentach pełnego czasu pracy: EPC)⁴⁹							
20 02 01 (CA, SNE, INT z globalnej koperty finansowej)							
20 02 03 (CA, LA, SNE, INT i JPD w delegaturach)							
XX 01 xx yy zz⁵⁰	- w centrali						
	- w delegaturach						
01 01 01 02 (CA, SNE, INT – pośrednie badania naukowe)							
01 01 01 12 (CA, INT, SNE – bezpośrednie badania naukowe)							
Inna linia budżetowa (określić)							
OGÓŁEM	0,2	0,1	0,1				

XX oznacza odpowiednią dziedzinę polityki lub odpowiedni tytuł w budżecie.

Potrzeby w zakresie zasobów ludzkich zostaną pokryte z zasobów dyrekcji generalnej już przydzielonych na zarządzanie tym działaniem lub przesuniętych w ramach dyrekcji generalnej, uzupełnionych w razie potrzeby wszelkimi dodatkowymi zasobami, które mogą zostać przydzielone zarządzającej dyrekcji generalnej w ramach procedury rocznego przydziału środków oraz w świetle istniejących ograniczeń budżetowych.

Opis zadań do wykonania:

Urzędnicy i pracownicy zatrudnieni na czas określony	Kierownik biznesowy ds. narzędzia współpracy BEFIT
Personel zewnętrzny	

⁴⁹ CA = personel kontraktowy; LA = personel miejscowy; SNE = oddelegowany ekspert krajowy; INT = personel tymczasowy; JPD = młodszy specjalista w delegaturze.

⁵⁰ W ramach podpułapu na personel zewnętrzny ze środków operacyjnych (dawne linie „BA”).

3.2.4. Zgodność z obowiązującymi wieloletnimi ramami finansowymi

Wniosek/inicjatywa:

- ☒ może zostać w pełni sfinansowany(a) przez przegrupowanie środków w ramach odpowiedniego działu wieloletnich ram finansowych (WRF).

Wydatki operacyjne będą finansowane z puli środków przewidzianych na program Fiscalis w ramach działu 1 WRF.

- ☐ wymaga zastosowania nieprzydzielonego marginesu środków w ramach odpowiedniego działu WRF lub zastosowania specjalnych instrumentów zdefiniowanych w rozporządzeniu w sprawie WRF.
- ☐ wymaga rewizji WRF.

3.2.5. Udział osób trzecich w finansowaniu

Wniosek/inicjatywa:

- ☒ nie przewiduje współfinansowania ze strony osób trzecich
4. ☐ przewiduje współfinansowanie ze strony osób trzecich szacowane zgodnie z poniższymi szacunkami:

środki w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

	Rok N ⁵¹	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)			Ogółem
Określić organ współfinansujący								
OGÓŁEM środki objęte współfinansowaniem								

⁵¹ Rok N jest rokiem, w którym rozpoczyna się realizację wniosku/inicjatywy. „N” należy zastąpić oczekiwanym pierwszym rokiem realizacji (np.: 2021). Tak samo należy postąpić dla kolejnych lat.

3.3. Szacunkowy wpływ na dochody

– ☒ Wniosek/inicjatywa nie ma wpływu finansowego na dochody

5. ☐ Wniosek/inicjatywa ma wpływ finansowy określony poniżej:

(a) ☐ wpływ na zasoby własne

a. ☐ wpływ na dochody inne

(b) Wskazać, czy dochody są przypisane do linii budżetowej po stronie wydatków ☐

w mln EUR (do trzech miejsc po przecinku)

Linia budżetowa po stronie dochodów	Środki zapisane w budżecie na bieżący rok budżetowy	Wpływ wniosku/inicjatywy ⁵²						
		Rok N	Rok N+1	Rok N+2	Rok N+3	Wprowadzić taką liczbę kolumn dla poszczególnych lat, jaka jest niezbędna, by odzwierciedlić cały okres wpływu (por. pkt 1.6)		
Artykuł ...								

W przypadku wpływu na dochody przeznaczone na określony cel należy wskazać linie budżetowe po stronie wydatków, które ten wpływ obejmuje.

[...]

Pozostałe uwagi (np. metoda/wzór użyte do obliczenia wpływu na dochody albo inne informacje).

[...]

⁵² W przypadku tradycyjnych zasobów własnych (opłaty celne, opłaty wyrównawcze od cukru) należy wskazać kwoty netto, tzn. kwoty brutto po odliczeniu 20 % na poczet kosztów poboru.